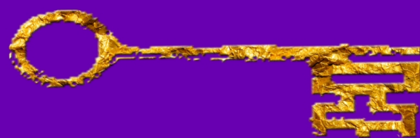
El-Ella

Το Βιβλίο της Μαγικής Αγάπης

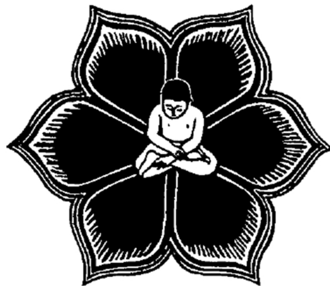

Miguel Serrano

Miguel Serrano

El-Ella

Το Βιβλίο της Μαγικής Αγάπης

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Τίτλος πρωτοτύπου:
Elella, Libro del Amor Mágico

Στην ισπανική γλώσσα: «El» (Ελ): Αυτός, κι «Ella» (Έγια): Αυτή.
Εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1972, στην αγγλική γλώσσα, ενώ ακολούθησαν μεταφράσεις σε πολλές άλλες. Η παρούσα έκδοση μεταφράστηκε από την αγγλική, σε παραλληλία με την ισπανική, γλώσσα.
Αφιερώνεται στην πρώτη εκατονταετηρίδα του
Μιγκέλ Σερράνο
(1917-2017)

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

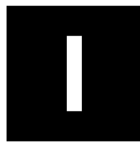

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Kukneion Asma

Τα Ιμαλάια

«ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, θυμήθηκα κάτι από το μέλλον. Με έχω δει να φοράω παράξενα ρούχα και στολίδια. Ετοιμαζόμουν να συμμετάσχω σε έναν πόλεμο για τον οποίο δεν γνώριζα απολύτως τίποτα. Ήμουν σε έναν τόπο που δεν ανήκε στους καιρούς μας.»

«Ό,τι είναι να συμβεί, θα συμβεί», απάντησε ο Διδάσκαλος, «και τα πράγματα δεν θα είναι καλύτερα απ' ό,τι είναι τώρα.»

«Διδάσκαλε, αυτή η μνήμη από το μέλλον ήταν η αιτία να έρθω να σε βρω εδώ, στο δάσος του Μπουντελκάντ. Ξέρω πως κατοικείς εδώ, συνεπώς, σε εκλιπαρώ να με μυήσεις στο δόγμα και στην άσκηση της ταντρικής Κόλα. Είσαι ο σπουδαιότερος Διδάσκαλος όλων· είσαι ο Ματσυέντρανάτ.»

Ο Γκουρού, που ήταν ολόγυμνος, έχοντας καλυμμένο το σώμα του με μπλε στάχτη, έκλεισε τα μάτια του κι έμεινε για πολύ ώρα σιωπηλός.

Καθόταν στη στάση του λωτού, κάτω από τη σκιά μιας παλιάς συκιάς, και το δεξί του χέρι αναπαυόταν σε ένα κοντό, ξύλινο στήριγμα. Άνοιξε τα μάτια του μετά από ώρα, λες κι επέστρεφε από ένα ταξίδι. Ατένισε σταθερά τον νεαρό άνδρα, κοιτάζοντάς τον στα μάτια. Ο νεαρός ένιωσε λες και κάποιος τον είχε ξεδιπλώσει, ότι κάποιος τον ανέλυε με έναν πολύ οικείο τρόπο, χωρίς να μείνει τίποτα ανέγγιχτο από τα παιδικά του χρόνια, μέχρι εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Μετά από λίγο, βρίσκοντας αυτήν την εμπειρία υπερβολική, χαμήλωσε τα μάτια του από ευλαβική ταπεινότητα, μα και από ντροπή.

«Όταν αναφέρεσαι σε μια μνήμη του μέλλοντός σου, ίσως έχεις κατά νου τη μετενσάρκωση. Ίσως νομίζεις ότι μπορώ να σε βοηθήσω να πραγματοποιήσεις το πεπρωμένο σου. Μα η ιδέα της μετενσάρκωσης δεν αναφέρεται πουθενά στα παλιά κείμενα. Αντιθέτως, αναδύθηκε από τα συντρίμμια του Κατακλυσμού και είναι συνδεδεμένη με την αλλαγή του

δέρματος του φιδιού και με τους σκοτεινούς ανθρώπους των προϊστορικών χρόνων. Τι άλλο είδες ενώ ονειρευόσουν;»

«Με είδα να προετοιμάζομαι για έναν πόλεμο», απάντησε εκείνος. «Κόμιζα ένα σπαθί.»

«Το σπαθί αντιπροσωπεύει τη γνώση. Μα προτού σε δεχθώ ως μαθητή μου, προτού ξεκινήσω να σε μυώ στην άσκηση της Κόλα, θα πρέπει να μου φέρεις ένα δώρο. Επιθυμώ το γάλα μιας μητέρας, μητρικό γάλα. Θα πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχή, από την παιδική ηλικία.»

* * *

Μα πού θα έβρισκε εκείνος μητρικό γάλα; Θα έπρεπε να το ζητήσει στην πύλη του ναού, από τον Γκανέσα, τον Θεό της Καλοτυχίας, ο οποίος είναι μισός-ελέφαντας και μισός-άνδρας, ο υιός του Σίβα και της Πάρβατι. Υποκλίθηκε και ζήτησε βοήθεια από τον ελεφάντινο Θεό· ζήτησε να τον μυήσει ο Διδάσκαλος. Με το πέρας της προσευχής, είδε μπροστά του μια ιέρεια του ναού, η οποία μετέφερε λουλούδια. Επρόκειτο να τα εναποθέσει στα πόδια του Θεού. Ήταν λεπτοκαμωμένη και είχε τη μυρωδιά αιθέριων ελαίων. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν μαζεμένα κάτω από ένα ανθοστέφανο γιασεμιών.

«Μη φεύγεις», είπε εκείνος. «Θέλω να σου ζητήσω κάτι.»

Τα σκοτεινά της μάτια τον κοίταξαν.

«Χρειάζομαι μητρικό γάλα.»

«Είμαι παρθένα, ωστόσο, θα προσπαθήσω να σε ευχαριστήσω. Δώσε μου το κύπελλό σου.»

Με χαμηλωμένα μάτια, ο νεαρός της παρέδωσε το κύπελλο.

Ανάμεσα σε δύο δάχτυλα του χεριού της, εκείνη είχε μια μικρή κηλίδα.

«Λέπρα», σκέφθηκε εκείνος, τη στιγμή που εκείνη αποκάλυπτε το γυμνό της στήθος.

«Πρέπει να με βοηθήσεις, πρέπει να πιέσεις εδώ», αποκρίθηκε εκείνη. Μα το χέρι του έτρεμε, δεν ήξερε πώς να το κάνει. Εκείνη τον καθοδηγούσε, και τελικά, εκείνος κατάφερε να εξάγει το γάλα της συζύγου του Γκανέσα.

«Σου δίνει αυτό το γάλα», αποκρίθηκε εκείνη.

Ο νεαρός άνδρας έκανε να γονατίσει μπροστά στην ιέρεια, μα εκείνη τον απέτρεψε. Έπειτα, εκείνος ένωσε τα χέρια του και είπε: «ΟΜ».

Ο νέος έμεινε ευχαριστημένος, μα κι επίσης λίγο λυπημένος, δίχως να ξέρει το γιατί.

Καθώς διέσχιζε την πλατιά αυλή του ναού, με τις εσοχές και τις πύλες του, άκουσε τους ήχους του καλεμιού. Είδε χτίστες και γλύπτες να σκαλίζουν πέτρες για τον ναό. Ο γρανίτης και το μάρμαρο σείονταν από τα χτυπήματα, εγείροντας, συχνά, τη σκόνη. Μόνος, κάτω από τη μαρμάρινη είσοδο μιας πύλης, καθόταν ένας τυφλός γλύπτης, με ένα κομμάτι πέτρας ανάμεσα στα πόδια του. Ένιωσε τον νεαρό άνδρα που περνούσε με το κύπελλο στα χέρια, και προσποιούμενος ότι έβλεπε, έστρεψε τις τυφλές κόγχες των ματιών του προς το μέρος του. Ο νεαρός είχε ήδη πάρει τον δρόμο της επιστροφής προς το δάσος του Μπουντελκάντ.

* * *

Ο Διδάσκαλος ακούμπησε το κύπελλο στα χείλη, πίνοντας από αυτό, διατηρώντας τα μάτια του κλειστά, σε διαλογισμό. Μα δεν βιάστηκε να το αδειάσει.

«Πρέπει κι εσύ να πιείς», αποκρίθηκε. «Ό,τι απέμεινε, είναι δικό σου.»

Ο νεαρός άνδρας ήπιε με σεβασμό. Το γάλα είχε τη γεύση γιασεμιού. Δεν μπορούσε όμως να σταματήσει να σκέφτεται την ιέρεια, νιώθοντας ότι κάτι δικό της είχε γίνει μέρος του, μα και του Διδασκάλου του, δημιουργώντας έναν δεσμό ανάμεσα τους. Πλέον, ήταν έτοιμος να μυηθεί.

«Όχι», είπε ο Διδάσκαλος, «δεν είσαι ακόμη έτοιμος. Πρέπει πρώτα να λάβω το γιάντρα σου.»

«Ποιος, Διδάσκαλε, μπορεί να ζωγραφίσει το γιάντρα μου;»

«Πήγαινε να επισκεφθείς τον Σουντίρ Ράντζαου Μπαντούρι και πες του ότι θέλω να σε γνωρίσω από μέσα, εσωτερικά.»

«Έχω ξανακούσει αυτό το όνομα. Μου φαίνεται ότι είναι μια ακόμη μνήμη από το μέλλον…»

Κι έτσι, ο νεαρός άνδρας πήγε να δει τον Σουντίρ Ράντζαου Μπαντούρι, με την υποψία ότι αυτή η σκηνή είχε ήδη επαναληφθεί, ότι είχε ήδη έλθει να επισκεφθεί αυτόν τον άνδρα για να του ζητήσει κάτι παρόμοιο, μα σε μία άλλη εποχή· όχι στο παρελθόν, μα στο μέλλον.

Βρήκε τον Σουντίρ Ράντζαου Μπαντούρι μέσα στην καλύβα του, μαζί με ένα νεαρό αγόρι που του έπλενε τα πινέλα μέσα σε ένα μπρούτζινο δοχείο.

«Δεν είναι ορθό να το κάνω αυτό τώρα», είπε ο γέροντας. «Καλύτερα να διαβάσω το ωροσκόπιό σου. Το γιάντρα είναι το μυστικό, εσωτερικό πορτραίτο σου, επάνω στο οποίο βασίζεται η εξωτερική σου εμφάνιση. Για να περιγράψω το γιάντρα σου, πρέπει πρώτα να ανακαλύψω την εσωτερική, προσωπική σου δόνηση και να της δώσω το κατάλληλο χρώμα. Είναι σαν

τα μουσικά όργανα της ψυχής, τα οποία ο Διδάσκαλός σου ονομάζει τσάκρα, λωτούς. Μα υπάρχει κάτι παράξενο στη ζωγραφιά μου του γιάντρα σου· προσπαθείς να το αλλάξεις. Η μύηση περιλαμβάνει την αλλαγή του γιάντρα. Δεν γνωρίζω τον λόγο που το κάνεις, μα αν τα καταφέρεις, θα γίνεις αθάνατος. Θα είμαι ο μάρτυς σου, αν όχι τώρα, μετά από τριακόσια χρόνια…»

Το γιάντρα ήταν πανέμορφο, ζωγραφισμένο με ωχρά, αν και κάπως ασαφή χρώματα. Ήταν λες κι ο γέροντας γνώριζε ότι η μουσική που θα εξέπεμπε θα ήταν απαλή και σαγηνευτική.

Υπήρχε η εντύπωση ότι και ο ίδιος ο Διδάσκαλος άκουγε αυτή τη μουσική κάτω από τη συκιά, διότι όταν ο νέος επέστρεψε στο δάσος, τα μάτια του Διδασκάλου είχαν μια περίεργη έκφραση. Τον απορρόφησε η προσήλωσή του στο γιάντρα, διαβάζοντάς το σαν ένα κείμενο που μονάχα εκείνος μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει.

* * *

Ποιος δημιούργησε τον κόσμο; Κανείς δεν γνωρίζει, ούτε καν ο Μπράχμα. Πρέπει να συνέβη κάτι άγνωστο, κάτι που αναστάτωσε την ισορροπία των δυνάμεων. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να γεννηθεί ο κόσμος. Ποιος μετέβαλε την ακινησία της ανυπαρξίας, τη γαλήνη του Θεού; Ίσως ήταν εκείνη, η αιώνια θηλυκή αρχή, η Σύζυγος, η θηλυκή Μπράχμα, που το έκανε αυτό.

«Διδάσκαλε, ποιος δημιούργησε τον κόσμο; Ποιος μας έβαλε σε αυτή τη δυσάρεστη θέση;»

«Ούτε ο ίδιος ο Μπράχμα δεν δείχνει να γνωρίζει. Επενέβη μια ύποπτη δύναμη. Σε πολύ μακρινούς καιρούς, ωστόσο, υπήρχαν κάποια όντα που γνώριζαν. Στέκονταν έξω από τον κύκλο, μεταβάλλοντας το μοιραίο παιχνίδι των νόμων. Διέλυσαν αυτόν τον κόσμο και δημιούργησαν έναν άλλον, μέσω μιας μυστικής γνώσης που τους επέτρεπε να διεισδύσουν μέσα σε αυτήν την ύποπτη αρχή. Δεν επεδίωκαν την απόλυτη ένωση, μέσω μιας υπέρτατης έκστασης, μα τον απόλυτο διαχωρισμό, την απόλυτη μοναξιά. Αυτοί οι παράξενοι άνθρωποι ονομάζονταν Σίντα. Ζούσαν σε δύο πόλεις των Ιμαλαΐων, στην Αγκάρτι και στη Σαμπούλα. Για να εισέλθει κανείς σε αυτές, θα πρέπει να περπατήσει προς τα πίσω, προς την αφετηρία του Χρόνου.»

«Διδάσκαλε, και οι Σίντα, ποιοι είναι;»

«Παρόλο που ούτε ακόμη κι ο Μπράχμα δεν γνωρίζει ποιος δημιούργησε τον κόσμο, οι Σίντα κατάφεραν να ανακαλύψουν το μυστικό που βρίσκεται κρυμμένο στην ερωτική ισχύ της Μαγικής Συζύγου. Μια ισχύ την οποία ούτε ο Μπράχμα δεν γνωρίζει.»

* * *

Ο Διδάσκαλος συνέχισε:

«Η γνώση έχει παραδοθεί σε μας από το φίδι που σώθηκε από τον μεγάλο Κατακλυσμό. Εκείνον που κατέστρεψε τον κόσμο των Θεών-ανθρώπων, έναν κόσμο στον οποίο η γυναίκα δεν βρισκόταν εξωτερικά, μα εσωτερικά. Ήταν τότε που ο άνδρας και η γυναίκα ήταν ένα και όχι κάτι ξένο ο ένας με τον άλλον. Μα τότε «αυτή» έκανε κάτι εν αγνοία «αυτού» και τα ύδατα κατέστρεψαν τη γη εκείνη όπου ο βασιλιάς ήταν ο ανώτατος ιερέας. Με κέρατα επάνω στο κεφάλι του, καθήμενος κάτω από το Δέντρο και περιτριγυρισμένος από τέσσερα εμβληματικά ζώα, εκείνος διαλογιζόταν και κατηύθυνε την πορεία των αστεριών, τα οποία επίσης δεν είχαν σχηματιστεί εξωτερικά του. Θα πρέπει να ακολουθήσεις το παράδειγμά του. Αν δεν ενσωματώσεις εκ νέου τη γυναίκα μέσα σου, αν δεν απορροφήσεις εκ νέου τα ζώα μέσα σου, αν δεν ανακατέψεις τις ρίζες σου με αυτές του Δέντρου, καθοδηγούμενος από το Φίδι, δεν θα γίνεις ιερέας-βασιλιάς. Θα είσαι απλά ένα φύλλο που το φύσηξε ο άνεμος.»

Λέγοντας αυτά, ο Διδάσκαλος θεώρησε αναγκαίο να σηκωθεί. Το πέτυχε με μεγάλη δυσκολία. Έχοντας καθίσει τόσα χρόνια κάτω από τη συκιά, στη στάση του λωτού, τα πόδια και τα χέρια του είχαν γίνει ένα με τις ρίζες του δέντρου. Στην πραγματικότητα, λίγοι κατανοούν τη θυσία που επιβάλλει ένας Διδάσκαλος στον εαυτό του όταν δέχεται έναν μαθητή.

Ο ήλιος εμφανίστηκε κατά την αυγή. Απαλοί παλμοί τύλιξαν το δάσος. Οι χτύποι τους έφθαναν μέχρι τις κορυφές των ναών. Το ποτάμι κυλούσε αθόρυβα, περιμένοντας την αυγή. Ο Διδάσκαλος οδήγησε τον μαθητή του στους βασιλικούς στάβλους. Βλέποντάς τους να καταφθάνουν, οι ιπποκόμοι υποκλίθηκαν μπροστά τους, κάτω, στη σκόνη. Στη συνέχεια, τράπηκαν σε φυγή. Κανείς δεν είχε ξαναδεί τη φυσική μορφή του Ματσυέντρανάτ.

Στους στάβλους υπήρχε μία μαύρη, γυαλιστερή φοράδα, με ένα λευκό αστέρι στο μέτωπο. Ένας δυνατός επιβήτορας εισήλθε μέσα στο μαντρί. Ο Διδάσκαλος και ο μαθητής παρατηρούσαν όλα όσα διαδραματίζονταν. Πολύ απαλά, ο επιβήτορας έτριψε τη μύτη του στα πόδια και στα ισχία της φοράδας. Έπειτα, απομακρύνθηκε αρθρώνοντας ένα πλούσιο χλιμίντρισμα,

λες και ήταν ο άρχοντας του σύμπαντος. Ο μαθητής κοίταξε τον Διδάσκαλο γεμάτος απορία. Αυτό το παιχνίδι συνεχιζόταν για πολύ ώρα, με τον επιβήτορα να είναι σαν ένας ουρανός πριν τον μουσώνα. Το δράμα συνεχιζόταν μέχρις ότου, σαν κρότος βροντής, ο επιβήτορας αναπήδησε. Και τότε, συνέβη ένα συνταρακτικό γεγονός: ο επιβήτορας τεντώθηκε κατά μήκος της πλάτης της φοράδας, δείχνοντας τα μεγάλα, κίτρινα δόντια του. Η φοράδα έστεκε ισχυρή και πανούργα, χαμηλώνοντας μονάχα τα αυτιά της, στη μία ή την άλλη πλευρά.

«Κατάλαβες τι έγινε;» ρώτησε ο Διδάσκαλος.

Ο μαθητής ήταν πολύ αμήχανος για να απαντήσει.

* * *

Το μεσημέρι, κάτω από τη σκιά της συκιάς, ο Διδάσκαλος εξήγησε τα όσα είχαν συμβεί:

«Όλα αυτά πρέπει να αλλάξουν. Ο επιβήτορας θα πρέπει να γίνει φοράδα, ο άνδρας, γυναίκα. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Θυμάσαι πόσο γεμάτη με σιωπηλή χαρά ήταν η φοράδα προτού γίνει το οτιδήποτε; Θριαμβεύει μόνο με το πέρας αυτής της δυστυχίας. Κάτι συνέβη, κάπου, κάποτε. Όλα έχουν αλλάξει. Η γυναίκα προήλθε από τον άνδρα. Μα τη στιγμή που τα δύο φύλα ανεξαρτητοποιήθηκαν, ήταν επακόλουθο το ένα να καταβροχθίσει το άλλο. Όπως είδαμε σήμερα, υπάρχει ένας θυσιαστής και ένα θύμα. Κάποιος παίρνει και γίνεται πλουσιότερος και κάποιος δίνει και γίνεται φτωχότερος. Είναι ο θάνατος ενός Θεού, ενός πεπρωμένου. Λέγεται ότι εδώ βρίσκεται η ρίζα του κακού και πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι ο μόνος τρόπος για να αποφευχθεί αυτό, είναι ο ασκητισμός. Μα πίσω από αυτό ελλοχεύει ο φόβος της πτώσης μέσα στην παγίδα. Αυτό όμως δεν ισχύει, διότι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, το άτομο καταβροχθίζεται. Ο ρόλος των Θεών εκτυλίσσεται μέσα από ένα παιχνίδι τυφλών νόμων. Η φυσική ζωή και η ζωή του μάγου πηγαίνουν προς αντίθετες κατευθύνσεις. Ο ρόλος του ανδρός είναι πάντοτε δευτερευούσης σημασίας. Η φοράδα καταβροχθίζει τον επιβήτορα που την κατέστησε έγκυο, η μέλισσα σκοτώνει τον κηφήνα, η αρχέγονη μητέρα φέρει γύρω από τον λαιμό της το αρχέγονο λίνγκαμ. Κάθε μητέρα, φοράδα, Θεά και γυναίκα είναι μια καταβροχθέας. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, κάθε αρσενικό ευνουχίζεται και καταβροχθίζεται.»

Έκανε μια παύση.

«Για να αλλάξουν αυτά, θα πρέπει να ανακατευθυνθεί αυτή η τρομερή ενέργεια που είδες στον επιβήτορα. Πρέπει να επαναφέρουμε την αυθεντική αρχή της αρσενικής παθητικότητας και της θηλυκής ενεργητικότητας. Ο κόσμος δημιουργήθηκε από τη θηλυκή, και όχι από την αρσενική, αρχή. Ο έρωτας θα πρέπει να μάθει να ακολουθεί αυτήν την πορεία. Μόνο εκείνοι που επιθυμούν να μάθουν πώς να αγαπήσουν τις γυναίκες με έναν διαφορετικό τρόπο, δολοφονώντας τες εξωτερικά, ώστε να επιτραπεί μια εσωτερική αναγέννηση, θα βρουν την αθάνατη πόλη της Αγκάρτι.

Η στιγμή-κλειδί είναι όταν το σπέρμα χύνεται. Όταν ο επιβήτορας εκσπερματώνει, ξεπέφτει. Ο ρόλος του αρσενικού δείχνει να τελειώνει, ενώ ξεκινάει αυτός του θηλυκού. Μα το σπέρμα είναι επίσης Σόμα και θα πρέπει να διατηρείται. Δεν θα πρέπει να ωθείται προς τα έξω, μα προς τα μέσα. Προς τα έξω μπορεί μονάχα να δημιουργήσει παιδιά της σάρκας, ενώ προς τα μέσα, παιδιά του πνεύματος. Προς τα έξω παίζει το παιχνίδι της μητέρας· προς τα μέσα καθίσταται έγκυος και γεννά τον υιό του ανδρός.

Σε αυτήν την αγάπη δίχως αγάπη, δεν γεννιούνται υιοί της σαρκός. Υπάρχουν μόνον υιοί του πνεύματος, που δραπετεύουν από την κυκλική ζωή και που δημιουργούνται όταν το σπέρμα οδηγείται προς τα μέσα. Αυτό τους δίνει αιώνια ζωή.»

Στο κατώφλι της θύρας του, ο τυφλός γλύπτης χτυπούσε ελαφρά την πέτρα, σχεδόν χαϊδεύοντάς την. Μετά από λίγο σταμάτησε, λες και προσπαθούσε να ακούσει μια ηχώ μέσα του. Τότε ακριβώς, μία εκ των ιερειών του ναού τοποθέτησε μερικά λουλούδια στα πόδια του ελεφάντινου Θεού, του Γκανέσα.

Εν τω μεταξύ, ο Διδάσκαλος συνέχισε την ομιλία του:

«Το σπέρμα είναι μια ορατή πτυχή της μεγάλης δύναμης, της οποίας είμαστε όλοι μέρος. Είναι ΟΜ που μετατρέπεται σε ουσία. Είναι η κίνηση του ήλιου μέσα στο αίμα σου και της θάλασσας της ζωής μέσα στο σώμα σου. Είναι επίσης ο Λόγος που χρησιμοποιείς για να επικοινωνήσεις με τους Θεούς. Εάν, λοιπόν, επιθυμείς να εισέλθεις στην Αγκάρτι, θα πρέπει να το διατηρήσεις.»

Ο μαθητής είπε πως είχε δει αγάλματα του Σίβα και της Πάρβατι να κάνουν έρωτα επάνω στους τοίχους του ναού. Δεν είχε όμως καταλάβει τον τρόπο με τον οποίο το σπέρμα δύναται να συγκρατηθεί.

«Εσύ θα πρέπει να το ανακαλύψεις αυτό. Θα πρέπει να μετατρέψεις μια φυσική πράξη σε τελετή, μετατρέποντάς την σε κάτι υπερφυσικό. Η συνηθισμένη ερωτική ζωή δεν δημιουργεί μάγους ή Σίντα· απλώς διαιωνίζει

την ανθρώπινη φυλή. Θα πρέπει συνεπώς να ακολουθήσεις έναν διαφορετικό δρόμο, με τη συντροφιά μιας γυναίκας, ούτως ώστε να σωθείτε και οι δύο. Αν εκείνη δεν βρίσκεται στο πλευρό σου, κάτι θα παραμείνει απραγματοποίητο και ανολοκλήρωτο. Δεν θα κατορθώσεις τίποτα. Οι άγιοι και οι ασκητές, ακόμη και στο τέλος της ζωής τους, συνεχίζουν να αποζητούν τις γυναίκες. Η τεχνική που πρέπει να ακολουθήσεις δεν είναι συνεπώς κάτι που μαθαίνεις, μα κάτι που πρέπει να αναπτύξεις για να την κατανοήσεις. Κατά τη στιγμή της έκστασης, ο Σίβα παραμένει ακίνητος· δεν εκσπερματώνει. Η ενεργή είναι εκείνη, η Πάρβατι, διότι όταν η γυναίκα δεν δέχεται, δίνει. Από την επιδερμίδα της η γυναίκα μεταδίδει μια ουσία που εισέρχεται στο αίμα του ανδρός, γίνοντας μέρος του. Δημιουργεί μια ένωση μέσα του. Ο σπόρος έχει φυτευτεί και αυτός εισέρχεται στην πόλη των Σίντα. Ο αγνός έρωτας αντηχεί μια επιθυμία για επιστροφή στην αρχέγονη πατρίδα. Είναι μια επιστροφή στην ένωση: ο αληθινός έρωτας είναι η νοσταλγία των Θεών. Μεταφέρεσαι πέραν του βασιλείου της συνηθισμένης ύπαρξης. Η ζωή ενός Κόλα μάγου πηγαίνει ενάντια στη φύση: προχωρά προς την αντίθετη κατεύθυνση.»

* * *

Έπειτα, ο Διδάσκαλος προσκάλεσε τον μαθητή να επισκεφθούν τον ναό. Ωστόσο, δεν κουνήθηκε μακριά από τη σκιά του δέντρου.

«Εσύ είσαι ο ναός», είπε. «Ο ναός είναι το ίδιο σου το σώμα. Κάποτε κι εγώ ταξίδεψα τον κόσμο. Επισκέφθηκα τους ιερούς του τόπους, από το όρος Καϊλάς, στα Ιμαλάια, μέχρι το ακρωτήριο Κομορίν, στον μακρινό νότο. Σε όλους αυτούς τους τόπους υπάρχουν ιερά όπου γίνονται προσφορές θυσιών. Λούστηκα στα ιερά ποτάμια και αναζήτησα την πόλη των αθανάτων, εξωτερικά, για να φτάσω τελικά στο συμπέρασμα ότι αυτό που υπάρχει εξωτερικά είναι μια ατελής εικόνα των όσων βρίσκονται μέσα μου. Μέσα σου βρίσκεται το πραγματικό Καϊλάς, όπως επίσης ο μακρινός Νότος και η πόλη της Αγκάρτι. Ο ίδιος ο ουρανός έχει τη μορφή του σώματός σου και τα αστέρια αντανακλούν τα κέντρα φωτός που ενυπάρχουν μέσα σου. Συνεπώς, στην πραγματικότητα, κάθε κοσμικό ταξίδι πραγματοποιείται στο εσωτερικό. Εκείνοι που ταξιδεύουν εξωτερικά σε αυτά τα ουράνια σώματα, θα βρουν μονάχα άδειους πλανήτες. Η γη δεν είναι τίποτα παρά ένα σημείο στο μεγάλο, κοσμικό σου σώμα ή εσύ ο ίδιος πιθανότατα να είσαι ένα σημείο της γης. Είσαι ένας ναός με έναν κίονα και με κάμποσες θύρες. Θα πρέπει να βρεις την είσοδο στον ίδιο σου τον λαβύρινθο και να τη σφραγίσεις. Εκεί,

στο κέντρο, ψηλά, βρίσκεται το Καϊλάς και η πόλη της Αγκάρτι. Μα τώρα, αυτοί οι τόποι δείχνουν βυθισμένοι κάτω από τη θάλασσα. Θα πρέπει να πραγματοποιήσεις μια κάθοδο στον πυθμένα, ώστε να ανακτήσεις τα κλειδιά που βρίσκονται ανάμεσα στα ερείπια μιας πολύ αρχαίας ηπείρου. Και ξέρεις τι είναι αυτός ο υπόγειος υδάτινος κόσμος; Είναι ο αρχαίος νους των Θεών-ανθρώπων, που ενυπάρχει ακόμη μέσα σου, μα που έχει καλυφθεί από έναν νέο φλοιό, από μια νέα γη. Με την εξαφάνιση της παλιάς, του παλαιού ήλιου, οι Θεοί-άνθρωποι χώθηκαν μέσα στα βουνά και μέσα στο νερό, περιμένοντας την ανάσταση. Όλα όσα επιτεύχθηκαν χάρη στους Θεούς-ανθρώπους ξεπερνούν τη θέλησή σου· η κατεύθυνση της πορείας των αστεριών, οι αυτόματες διαδικασίες του σώματος, είναι πραγματικά κατευθυνόμενες από εκείνους τους βυθισμένους και παρορμητικούς Θεούς, που πάντοτε περιμένουν να λάμψει ο νέος ήλιος.

Ο δρόμος που θα σου διδάξω πηγαίνει κάτω από τα ύδατα, αναζητά τη χαμένη γη των Θεών, των καθοδηγητών, των Θεών-ενστίκτων· είναι εκείνος από έναν νέο ήλιο σε έναν αρχαίο, βυθισμένο, εγείροντας μια θρυλική ήπειρο, βρίσκοντας τους δρόμους, τα μονοπάτια που τη συνδέουν με την παρούσα. Αν τα καταφέρεις, θα καταστείς ικανός να κληρονομήσεις από τους αρχαίους ιερείς, τους αρχαίους καθοδηγητές, τη διεύθυνση των έργων του ναού.»

* * *

Ύστερα, ο Διδάσκαλος μίλησε στον μαθητή του για τα άνθη λωτού, τα τσάκρα.

«Αυτά υπάρχουν», είπε, «παρόλο που δεν μπορούν να γίνουν αισθητά. Είναι ανύπαρκτα λουλούδια που συμβολίζουν κάτι δυνητικό: την αρετή της ψυχής. Δημιουργούν το αιθερικό σου διπλό, το αέρινο σώμα σου. Μα θα πρέπει να τα επινοήσεις. Είναι σαν ένας κήπος στο σκοτάδι· το φως είναι απαραίτητο για να φανούν τα λουλούδια. Το φως, που ονομάζεται Κουνταλίνι, φωτίζει τα στενά περάσματα που οδηγούν από το ένα λουλούδι, το ένα τσάκρα, στο άλλο. Η Κουνταλίνι είναι σαν τη μέλισσα που πετάει από λουλούδι σε λουλούδι.

Όλα αυτά δεν υπάρχουν, μα είναι πιο αληθινά από οτιδήποτε υπάρχει. Η αθανασία είναι σαν ένα λουλούδι που δεν έχει δει ποτέ κανείς. Θα πρέπει να επινοηθεί. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να επιτευχθεί η αθανασία. Τυφλός, χωρίς να βλέπεις, θα πρέπει το βράδυ να καλλιεργήσεις τα λουλούδια του κήπου σου.»

Τότε, ο Διδάσκαλος περιέγραψε τα διάφορα τσάκρα ή άνθη λωτού. Μίλησε για τα χρώματά τους και για τον αριθμό των πετάλων που έχει το καθένα, ξεκινώντας με το λουλούδι των γεννητικών οργάνων, στη βάση της σπονδυλικής στήλης, συνεχίζοντας επάνω, μέσα από εκείνα του στομαχιού, της καρδιάς, του λαιμού και του χώρου μεταξύ των ματιών, φθάνοντας τελικώς μέχρι το τελευταίο, που βρίσκεται έξω από το κεφάλι, σαν φωτοστέφανο, που είναι επίσης το όρος Καϊλάς, ο τόπος όπου ο Σίβα συνάντησε την Πάρβατι.

«Εκεί υπάρχει μια διαμαντένια λίμνη», είπε, «την οποία μπορείς να διασχίσεις μόνο με μια βάρκα που την κατευθύνει ένας τυφλός βαρκάρης, με ένα υποβρύχιο πλοίο το οποίο έχει όλα τα φώτα του αναμμένα ή στην πλάτη ενός πύρινου φιδιού, φθάνοντας στο κενό, που δεν είναι γνωστό αν βρίσκεται εσωτερικά ή εξωτερικά, διότι κατά πάσα πιθανότητα, δεν βρίσκεται πουθενά. Διότι πραγματικά, είναι σαν να βρίσκεσαι στο πουθενά. Ο γάμος, ή ένωση, πραγματοποιείται στο λουλούδι των χιλίων πετάλων. Ανάμεσα στα φρύδια υπάρχει ένα λουλούδι με δύο πέταλα, σαν τα φτερά ενός περιστεριού. Με το άνοιγμα αυτού του λουλουδιού γεννιέται το τρίτο μάτι, κι επίσης, εμφανίζονται οι πύλες της πόλης της Αγκάρτι.

Υπάρχουν, ωστόσο, κι άλλα λουλούδια. Μα αυτά, κατά γενικό κανόνα, δεν ανοίγουν· είναι απαγορευμένα λουλούδια. Βρίσκονται στα πόδια σου, στα γόνατά σου. Είναι τα κέντρα μιας διαφορετικής συνείδησης, οι σκέψεις των γιγάντιων Θεών του αρχαίου ήλιου. Ένας Κόλα μάγος δύναται να τα ανοίξει, μα δεν θα πρέπει να παραμείνει για μεγάλο χρονικό διάστημα μέσα σε αυτά. Στο φανταστικό τοπίο του κήπου σου, υπάρχει ένα δέντρο. Και το φίδι επάνω του έχει μια πληγή. Αυτό το δέντρο είναι, επίσης, τα Ιμαλάια.»

Μιλώντας πάντοτε με μια συμβολική γλώσσα και κάνοντας αναλογίες μεταξύ των όσων βρίσκονται εσωτερικά και εξωτερικά, ο Διδάσκαλος αναφέρθηκε στα κανάλια, ή ποτάμια, που ονομάζονται *νάντι.* Είπε ότι είναι σαν νήματα ψυχής, που μεταφέρουν την τρομερή ενέργεια του κόσμου των αρχαίων γιγάντων.

«Η Κουνταλίνι είναι μια εσωτερική, δυνητική ισχύς. Κοιμάται. Πρέπει να αφυπνισθεί, να δημιουργηθεί ή να επινοηθεί. Είναι ικανή να καταστρέψει τον κόσμο της ψευδαίσθησης, ώστε να επιτευχθεί ένα ανώτερο επίπεδο πραγματικότητας. Είναι κουλουριασμένη στη βάση του δέντρου, δεμένη εκεί με αλυσίδες, σχηματίζοντας έναν κόμπο, στο ίδιο σημείο απ᾽ όπου ξεκινούν όλοι οι δρόμοι. Θα πρέπει να διασχίσεις δάση και κοιλάδες. Θα φθάσεις στο τέλος του, κομίζοντας ένα σπαθί. Θα κόψεις τις αλυσίδες, θα αφυπνίσεις την

ωραία κοιμωμένη, θα ανοίξεις τα τρία μονοπάτια και θα εγερθείς μαζί της επάνω σε ένα πύρινο άρμα. Μαζί, θα πάτε από λουλούδι σε λουλούδι. Εσύ είσαι το ένα μισό, εκείνη είναι το άλλο. Λόγω του ότι είσαι τυφλός, θα καταφέρεις να αγγίξεις την κορυφή, το χείλος του μεγάλου κενού, μόνο με το χέρι σου. Αν και *νυμφευμένος*, το τελευταίο άλμα θα πρέπει να το κάνεις μόνος.

Είναι πολύ πιθανό στο τέλος του ταξιδιού όλα να αναπαραχθούν ξανά, σε μια, *φαινομενικά μόνο*, ίδια πραγματικότητα, με έναν *φαινομενικά μόνο*, ίδιο τρόπο. Μια μεγάλη αμφιβολία θα σε ωθήσει να κάνεις το άλμα. Επιπροσθέτως, το ταξίδι δεν είναι συνεχές· είναι σπειροειδές. Ο κηπουρός σταματάει και ξεκουράζεται σε κάθε λουλούδι και μετά πηγαίνει πάλι για ύπνο, επιστρέφοντας στη ρίζα του δέντρου, στη σκοτεινή του σπηλιά. Θα πρέπει να πας κάτω ξανά και να τον ξυπνήσεις. Θα πέσεις πολλές φορές και θα εγερθείς ξανά σε αυτόν τον δρόμο, γεννώντας τον εαυτό σου, επινοώντας, δημιουργώντας το ίδιο σου το παιδί. Τον υιό του ανδρός, που είναι γεννημένος από τον πατέρα, ο οποίος ταυτοχρόνως είναι και υιός.

Ο υιός είναι πολύ ευαίσθητος. Είναι ένας ευπαθής υιός. Μπορεί να πεθάνει εύκολα, να καταστραφεί από ένα φύσημα, από μια κακιά σκέψη. Η σκέψη καταστρέφεται από τη σκέψη. Ο υιός του ανδρός γεννήθηκε με αντίστροφο τρόπο, έμεινε έγκυος από μια γυναίκα. Είναι αγνή, νοητική ουσία, αόρατου αιθέρα. Έχει δημιουργηθεί μέσω της αγνότερης μαγείας των Σίντα, με το σπέρμα που χύνεται αντίστροφα, εσωτερικά. Μερικοί υποστηρίζουν ότι η φυσική παρουσία της γυναίκας δεν είναι αναγκαία. Ότι η μαγική συνουσία, ή *Μαϊτούνα*, θα πρέπει να πραγματοποιηθεί εσωτερικά, προς τα μέσα, με την εικόνα της γυναίκας που έχει γίνει η ίδια σου η ψυχή. Το αιθερικό σώμα του ανδρός είναι θηλυκό, εκείνο της γυναίκας, αρσενικό. Στην αγάπη των Σίντα, των Κόλα, η αρσενική ψυχή της γυναίκας γονιμοποιεί τη θηλυκή. Έτσι, γεννάται ο υιός της αιωνιότητας. Υπάρχουν εκείνοι που υποστηρίζουν ότι αυτή η πράξη είναι καθαρά συμβολική, καθαρά νοητική. Εμείς, οι Κόλα, πιστεύουμε στην ανάγκη της γυναίκας εξωτερικά και στην αποτελεσματική πραγμάτωση μιας *Μαϊτούνα*, σύμφωνα με τους κανόνες που θα σου αποκαλύψω. Σε αυτήν τη βαριά εποχή, του Σιδήρου, το φυσικό σώμα είναι το όργανο που θα πρέπει να εξευγενιστεί. Αυτό είναι το σώμα με το οποίο επέστρεφαν στη ζωή οι Σίντα.»

* * *

Ο μαθητής ακολούθησε δύσκολες, εξαγνιστικές ασκήσεις. Κατάπινε μια λωρίδα υφάσματος, βγάζοντάς την από τον ορθό. Έμαθε πώς να απορροφά νερό μέσω της ουρήθρας, σε περίπτωση που χρειαστεί να απορροφήσει εκ νέου το σπέρμα λόγω μιας αθέλητης, κατά τη Μαϊτούνα, εκσπερμάτωσης. Συν τοις άλλοις, μπορούσε να συγκεντρωθεί στο σημείο ανάμεσα στα φρύδια, παραλύοντας τη σκέψη και την αναπνοή.

Μια μέρα, τα βήματά του τον οδήγησαν πίσω στον θεό Γκανέσα, στην είσοδο του ναού. Έσκυψε κάτω για να ακουμπήσει το μέτωπό του στο πέτρινο πεζοδρόμιο. Όταν σήκωσε το βλέμμα του, είδε για μια ακόμη φορά την ιέρεια να στέκεται μπροστά του και να μοσχοβολά φρέσκα λουλούδια και σανταλόξυλο.

«Γιατί δείχνεις τόσο θλιμμένος;» ρώτησε εκείνη.

«Πώς να μην είμαι» απάντησε, «όταν παρά τις ένθερμες προσπάθειές μου για συνείδηση, παραμένω ακόμη στον κόσμο των σκιών;»

«Ποιος είναι ο Γκουρού σου;»

«Ο Ματσυέντρανάτ.»

«Σε καθοδηγεί από το επίπεδο των μετενσαρκώσεων; Κανείς δεν έχει δει ποτέ το φυσικό του σώμα. Δεν ανήκει στην εποχή μας.»

«Ζει στο δάσος και διδάσκει κάτω από τη σκιά μιας συκιάς.»

«Είσαι σίγουρος; Θα με πας να τον δω;»

«Πάμε», είπε ο νέος.

Περπάτησαν μέσα από την πόλη και εισήλθαν στο δάσος. Περιέργως, του πήρε λίγη ώρα μέχρι να βρει τον δρόμο και τη συκιά που γνώριζε τόσο καλά. Με έκπληξη, παραδέχθηκε ότι ο Διδάσκαλος δεν ήταν εκεί.

«Είχα δίκιο», είπε η ιέρεια, «ο Ματσυέντρανάτ δεν υπάρχει. Αμφιβάλλω αν τελικά έχεις όντως διδαχθεί την αληθινή διδασκαλία. Ίσως να έχεις εξαπατηθεί από τη φαντασία σου ή από κάποιον δαίμονα του δάσους.»

Ο μαθητής απάντησε λέγοντας ότι πιθανότατα ο Ματσυέντρανάτ θέλησε να κρυφθεί, κάνοντας τον εαυτό του αόρατο ή έχοντας μεταμορφωθεί σε δέντρο.

«Τέλος πάντων», είπε η ιέρεια. «Θα σου αποκαλύψω εγώ τις δυνατότητες του ίδιου σου του σώματος.»

Ο νεαρός άνδρας δίστασε, ήταν απροετοίμαστος γι' αυτό, και της είπε ότι ο Διδάσκαλός του δεν θα το αποδεχόταν.

«Μην ανησυχείς», είπε εκείνη. «Το σώμα σου είναι ένας ναός.»

Όταν επέστρεψαν στον ναό, η ιέρεια τοποθέτησε το ανθοστέφανό της στα πόδια του Γκανέσα και οδήγησε τον μαθητή προς το σκοτεινό, δροσερό

εσωτερικό του ναού. Ωστόσο, προτού εισέλθουν, εκείνη σταμάτησε και αποφάσισε να του δείξει τον εξωτερικό χώρο του ναού.

«Εδώ είναι σκαλισμένη ολόκληρη η ζωή, η Μάια, η Ψευδαίσθηση. Στα χαμηλότερα επίπεδα βρίσκεις τον πόλεμο, τον θάνατο, την ηδονή, τον έρωτα. Οι εραστές σκαλισμένοι επάνω στους τοίχους, δεν είναι άνθρωποι. Είναι Θεοί. Κοίταξε το απόμακρο βλέμμα του Σίβα. Δεν είναι ανθρώπινο. Οι ερωτικές στάσεις δεν είναι ποτέ αυθόρμητες: κάθε μία είναι μέρος μιας τελετουργίας. Αυτός ο φαινομενικά, φλογερός κόσμος, φωτίζεται από έναν ψυχρό ήλιο. Είναι ο τοίχος της υπάρξεώς μας, ο τοίχος του ναού, των όσων συμβαίνουν εξωτερικά. Είναι η Μάια. Είναι επίσης η απότομη, πέτρινη πλαγιά του όρους Καϊλάς, όπου κάθε βράχος είναι κι ένας Θεός που κάνει έρωτα. Η κορυφή του βρίσκεται πάνω από τα σύννεφα. Ο ναός είναι το σώμα σου.»

«Ο Διδάσκαλός μου αναφέρθηκε σε αυτό», είπε ο νεαρός άνδρας με ευλάβεια.

«Ο ναός είναι χτισμένος από έναν μοναδικό βράχο, όπως άλλωστε και το όρος του Σίβα. Πριν μπεις μέσα, κοίταξε προσεκτικά τις φιγούρες που σκαλίστηκαν από τους γλύπτες του Κατζουράχο. Δεν υπάρχει τίποτα το ρεαλιστικό σε αυτήν την τέχνη. Ποτέ ξανά δεν θα χτιστεί κάτι παρόμοιο. Εκείνοι που σκάλισαν κατά τέτοιον τρόπο, διείσδυσαν σε ένα μυστήριο που τρομάζει ακόμη και τους ίδιους τους Θεούς. Το θεϊκό συγχέεται με το δαιμονικό και αυτή η ένταση μεταξύ τους κομίζει το μήνυμα αυτής της ασυνήθιστης τέχνης. Έρχεται από μια μυστήρια και παράνομη επικράτεια, κάτι που αποτυπώνεται άλλωστε στα πρόσωπα των ζευγαριών. Σαν πέτρινα φύλλα επάνω σε ένα κοσμικό δέντρο, τα σώματά τους ταράσσονται από έναν ξένο άνεμο, από ένα άλλο σύμπαν. Αυτό το μήνυμα δεν θα κατανοηθεί από τους συνηθισμένους ανθρώπους. Θα προσπαθήσουν να ξεχάσουν αυτό το τρομακτικό θέαμα των αγαλμάτων, θα προσπαθήσουν να βρουν θεοσεβούμενες ερμηνείες. Μα το σύνθημα έχει ήδη δοθεί. Κοίταξε το πρόσωπο του Συζύγου κατά τη στιγμή της ένωσης με τη Σύζυγο. Εκφράζει ηδονή, λύπη, ευσέβεια, απουσία· όλα την ίδια στιγμή. Παρατήρησε τη λεπτότητα της περίπτυξής του. Με το ένα χέρι υποστηρίζει απαλά την αγαπημένη του, προστατεύοντάς την από τον εαυτό της. Δες τα δάχτυλα του ετέρου χεριού του, που σχηματίζουν την τελετουργική χειρονομία. Κοίταξε τα μπλεγμένα πόδια και το πέτρινο φιλί. Αποκαλύπτουν το νόημα ενός αγγίγματος που θα ξανασυμβεί κατά το τέλος των χρόνων. Ναι, φοβάμαι ότι αυτόν τον ναό τον χτυπάει ένας άνεμος που έρχεται από μια

παρακμιακή επικράτεια. Αυτή η τέχνη θα μπορούσε να αρέσει μόνο στους Θεούς που ερωτεύονται ανθρώπινες υπάρξεις. Μόνο στα όντα με διαβολική λαχτάρα για το θείο. Οι γλύπτες που σκάλισαν αυτές τις φιγούρες θα πρέπει να ήταν διάμεσοι, τυφλά οχήματα για το μήνυμά τους. Ίσως αυτοί οι γλύπτες να ήταν υπνοβάτες που σκάλιζαν αργά το βράδυ, μακριά από τα κελιά τους.»

* * *

Όλοι οι ναοί στο Κατζουράχο έχουν κατεύθυνση από τον Βορρά προς τον Νότο, εκτός από τον ναό του Σίβα, το Τσόσατ Γιογκίνι, που έχει φορά ανατολική προς τα δυτικά, πράγμα που σηματοδοτεί κάτι ξεχωριστό. Επίσης, είναι ο μοναδικός ναός που έχει χτιστεί από ένα μοναδικό κομμάτι μαύρου γρανίτη· οι υπόλοιποι ναοί έχουν χτιστεί από απαλή, χρωματιστή πέτρα. Το Τσόσατ Γιογκίνι σχηματίζει ένα μάνταλα που είναι δύσκολο να διαπεραστεί. Η είσοδός του φυλάσσεται από ένα άγαλμα του Γκανέσα. Όλοι οι ναοί πάντοτε τελειώνουν με έναν τοίχο, χωρίς έξοδο. Μα στο Κατζουράχο, οι ναοί έχουν στο τέλος τρεις μικρές θύρες που οδηγούν έξω, προς τη Δύση.

Καθώς έμπαιναν μέσα στον ναό, εκείνη τον έπιασε από το χέρι.

«Περπατάς τώρα μέσα στο ίδιο σου το σώμα», αποκρίθηκε, «ψάχνοντας τις εισόδους και τις εξόδους του μάνταλα, του λαβυρίνθου που περιέχει όλα σου τα λουλούδια. Βρισκόμαστε τώρα στο πρώτο δωμάτιο. Πες «ΟΜ».»

Κινήθηκαν προς τα μέσα, μα λόγω του καπνού του σανταλόξυλου, ο αέρας ήταν έντονα βαρύς. Υπήρχαν πλευρικά κελιά και στις δύο πλευρές, με διπλές, ξύλινες πόρτες. Η ιέρεια του έδειξε ένα από αυτά.

«Εδώ διαλογίζομαι», είπε εκείνη. «Και από εδώ, επίσης, ήλθα να σε βρω.»

Μετά, εισήλθαν στο άδυτο, στο *sanctum sanctorum*, που είναι γνωστό ως *γκάρμπχαγκρίχα*. Έμοιαζε με τον κρατήρα ενός ηφαιστείου. Ο νεαρός μαθητής καταβλήθηκε από έναν ανεμοστρόβιλο συναισθημάτων και ρίχθηκε στο πάτωμα, προφέροντας διάφορα μάντρα.

Από το κέντρο του δαπέδου, που αντιπροσωπεύει το γιόνι, το ερωτικό όργανο της κοσμικής Συζύγου, ξεπρόβαλε το ανυψωμένο πέτρινο λίνγκαμ, που συμβολίζει τον φαλλό του Σίβα. Είχαν αμφότερα ενωθεί εκεί, δημιουργώντας τον ανδρόγυνο Σίβα Αρνταναρισβάρα. Η στήλη από γρανίτη είχε ήδη στιλβωθεί από την ιέρεια, που την έπλενε με ιερά έλαια και με αίμα ζώων, κάτι που αναπαρίστανε την έμμηνο ρύση της Συζύγου.

Κατά καιρούς, κι ενώ η ιέρεια απήγγειλε μάντρα, ηχούσε ένα μπρούτζινο κέρας. Οι τρεις θύρες ήταν κλειστές.

Ξαφνικά, μέσα από τον ναό άνοιξε μια πόρτα και ο τυφλός γλύπτης έκανε την εμφάνισή του. Προσέγγισε το πέτρινο λίνγκαμ κι έκατσε κάτω, δίπλα του, με τα πόδια σταυρωμένα. Η ιέρεια πλησίασε ακόμη πιο κοντά σε αυτό, με τελετουργικές κινήσεις, με έντονη συγκέντρωση, λες και είχε ανακαλύψει μια αόρατη είσοδο. Όταν τελικά έφθασε στο λίνγκαμ, έχυσε επάνω του ευωδιαστό έλαιο. Έπειτα, γύρισε προς τον μαθητή και του είπε να κάνει το ίδιο. Του έδωσε έλαιο κι εκείνος το έχυσε πάνω στον Αρνταναρισβάρα, επάνω στο γρανιτένιο λίνγκαμ και γιόνι. Οι τρεις παρέμεναν κάτω, στην ίδια στάση, δίπλα στο σκοτεινό σύμβολο. Στη συνέχεια, εκείνη ξανασηκώθηκε κι έδωσε στον τυφλό γλύπτη μια λεκάνη με νερό.

«Είμαι το ποτάμι», είπε εκείνη. «Εσύ είσαι εκείνος που προλέγει το μέλλον κι επίσης ο βράχος στη μέση του ποταμιού, εκείνος που τον σκαλίζει.»

Ο τυφλός γλύπτης σηκώθηκε κι έχυσε το καθαγιασμένο νερό πάνω από το κεφάλι του μαθητή.

«Είσαι ένα ψάρι μέσα στο ποτάμι», είπε εκείνος, «και πρέπει να κινηθείς προς τη Δύση.»

Η ιέρεια μίλησε ξανά:

«Πριν ακόμη σκαλιστεί η πρώτη πέτρα», είπε, «ο ναός βρισκόταν ήδη εδώ. Υπήρχε ανέκαθεν εδώ. Απλά έγινε περισσότερο ορατός. Στους τοίχους του ναού, η Σύζυγος κοιτάζει τον εαυτό της σε έναν καθρέφτη. Θα τη βρεις απορροφημένη στον εαυτό της, θαυμάζοντας μια ομορφιά που, ανεπανόρθωτα, θα εξαφανιστεί. Όλα αυτά σου έχουν αποκαλυφθεί, όπως επίσης και οι τρεις θύρες, μέσα από τις οποίες θα πρέπει να εξέλθεις.»

Ο τυφλός γλύπτης εγέρθηκε. Ακούμπησε πρώτα το πρόσωπο της ιέρειας και μετά εκείνο του μαθητή. Το έκανε αυτό αργά, ώστε να τα καταγράψει στη μνήμη των χεριών του.

* * *

Ο μαθητής επέστρεψε στο δάσος, στη συκιά. Κανείς δεν ήταν εκεί. Ήξερε ότι ο Διδάσκαλος δεν θα επέστρεφε. Έμεινε εκεί για πολλά χρόνια, όχι λιγότερα από είκοσι. Υπέβαλλε τον εαυτό του στις πιο δύσκολες δοκιμασίες. Είχε ως στόχο τον εξαγνισμό του σώματος και ανακάλυψε πολλούς νέους τρόπους για να το πετύχει αυτό. Μερικές φορές, πίστευε ότι οι Σίντα τον καθοδηγούσαν εξ αποστάσεως, από την πόλη της Αγκάρτι. Μα η

πνευματική γαλήνη δεν είχε επιτευχθεί. Ένιωσε ότι τον παρενοχλούσαν αντιτιθέμενες δυνάμεις. Δυνάμεις ξεχασμένες, που ο ίδιος δεν είχε καταφέρει να υπερβεί. Έπειτα, για κάποιο διάστημα, του φάνηκε ότι η γη ήταν γένους θηλυκού. Στα όνειρά του, πέτρες προσπαθούσαν να του μιλήσουν.

«Όλα πρέπει να εξυψωθούν», είπε μια φωνή.

«Γρήγορα, βιάσου, ώστε να πάρει τη θέση σου ο αδελφός σου και τη δική του ένα ζώο, επιτρέποντας έτσι την εξύψωση του φυτού και του ορυκτού. Εξυψώσου, διέλυσε τη μορφή σου ώστε να τους βοηθήσεις. Οι θέσεις έχουν ήδη καθοριστεί.»

Τότε, ξαφνικά, εμφανίστηκε ένας Θεός με κέρατα, ο οποίος έχοντας τα πόδια του σε κυρτή στάση, έπαιζε έναν αυλό. Χόρευε και τραγουδούσε:

Τα αμπέλια είναι κυανά,
Ο οίνος είναι ερυθρός,
Ο ήλιος καίει τον αφαλό
Των χορευτριών.
Έλα στο δάσος του Βρινταβάν!

Ο μαθητής έκλεισε τότε τα μάτια του και προσευχήθηκε. Ήθελε να απαλλαγεί από αυτό το φλεγόμενο πάθος.

Ω Μπαγκαβάν!
Θα κοιτάξεις τον υπηρέτη σου;
Ας παρακαλέσουμε εκείνον στον οποίο
Αναφέρεται η προσευχή σου:
Ω Μπαγκαβάν, σε σένα, που δίνεις εδώ,
Και παντού, εκείνη την ξεχωριστή κατάσταση,
Που στολίζει το φωτεινό
Στέμμα των Θεών!

Σταμάτησε για μια στιγμή, ίσως χρόνια, για να τραγουδήσει ξανά το βράδυ, δίπλα στο δέντρο του μετανοημένου:

Ω Θεά,
Συ που με ευκολία
Κινείς τους τρεις κόσμους!
Τα στήθη σου είναι ο ήλιος και η σελήνη!

Έλα εδώ, στη δοκιμασία!
Εσύ, που στην καρδιά σου στοχάζεσαι
Εκείνον που έχει τη μορφή των Ιμαλαΐων,
Που με το βλέμμα του
Ρίχνει δροσερή αμβροσία
Σ' εκείνους που καίνε από πυρετό!
Ακούμπησε, απαλά, το κεφάλι σου
Και αναπαύσου!

* * *

Μερικές φορές, ο μετανοημένος θυμόταν την ιέρεια, μα ήταν σίγουρος ότι είχε ήδη πεθάνει.

Μια μέρα, ανακάλυψε την τεχνική του κοιτάω και βλέπω· δηλαδή, είχε μάθει τη διαφορά μεταξύ των δύο, το πώς να βλέπει κανείς πραγματικά ένα λουλούδι, ένα δέντρο, έναν άνδρα, ένα ζώο, ή ακόμη και μια εικόνα ή μια σκέψη. Για να το κάνει αυτό, έπρεπε να μπλοκάρει όλες τις ιδέες και τα συναισθήματα του νου. Έτσι, κατέστη ικανός να δει όλα αυτά που αποκαλύπτονται από μια απρόσωπη δέσμη φωτός. Ο κόσμος του μεταμορφώθηκε. Εκτός από το να βλέπει, άρχισε εκείνη τη στιγμή και να ακούει τη γλώσσα των ζώων και των πραγμάτων· κι επίσης, να ξεχωρίζει τα διάφορα χρώματα του φωτός. Με τον καιρό, κατανόησε ότι όλα έχουν μια δική τους ψυχή, μια ανεξάρτητη εξωτερική ζωτικότητα.

Για να φτάσει σε αυτό το στάδιο, έπρεπε πρώτα να γνωρίσει το ίδιο του το σώμα. Μια μέρα, αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να βλέπει και να ακούει χωρίς μάτια ή αυτιά. Έτσι, κάλυψε το εξωτερικό του σώμα, από το κεφάλι μέχρι τα πόδια. Έπειτα, ξεκίνησε να εξετάζει τον εαυτό του εσωτερικά, κοιτάζοντας την καρδιά του, τους πνεύμονές του, τις φλέβες του. Σταδιακά, ανέβηκε το δέντρο της σπονδυλικής του στήλης, μέχρις ότου έφτασε τελικά στο κρανίο. Τότε, άνοιξε τα μάτια και είδε τον κόσμο για πρώτη φορά.

Χρησιμοποίησε την ίδια τεχνική για να κοιτάξει μέσα του, για να ησυχάσει το σώμα του και για να κοιτάξει τον εαυτό του από την οπτική γωνία ενός ξένου. Άνοιξε με δυσκολία το λουλούδι ανάμεσα στα φρύδια. Τα πέταλα άνοιξαν και το Πτηνό που αναπαύεται εκεί, τέντωσε τα φτερά του.

Βαθύτατα συγκεντρωμένος σε αυτό το σημείο ανάμεσα στα μάτια, έχοντας καθίσει στη στάση του λωτού και αναπνέοντας ρυθμικά, σταμάτησε όλες τις σκέψεις και μπλόκαρε όλες τις εικόνες. Ένιωσε μια μικρή κίνηση στη βάση της σπονδυλικής του στήλης, λες και είχε ανοίξει ένα

στόμα. Αυτό το αίσθημα κινήθηκε ψηλά, μέσω της σπονδυλικής του στήλης, κι ένιωσε μια δροσιά να απλώνεται σταδιακά μέσα στο σώμα του. Ρυθμικά κύματα κινούνταν προς τα επάνω, τα οποία έδειχναν να εξαπλώνονται, και ταυτόχρονα, να καταστρέφουν το σώμα του. Καθώς τα φλεγόμενα κύματα πλησίαζαν το κεφάλι του, ένιωσε ότι αν δεν έβγαινε έξω, ενστικτωδώς, προς το κενό, θα παγιδευόταν ανάμεσα σε δύο αντιτιθέμενες δυνάμεις. Ήταν ένα θύμα, θύμα του τρόμου μπροστά στο άγνωστο.

Βρέθηκε στο κατώφλι του θανάτου, στέκοντας στο χείλος της αβύσσου. Αντιστάθηκε με όλη του τη δύναμη, διότι ένιωθε σαν κάτι να προσπαθεί να τον σπρώξει κάτω. Είναι πολύ πιθανό εκείνη τη στιγμή κάποιος να τον βοήθησε. Και τότε, πέρασε απέναντι, μέσα σε ένα πύρινο άρμα. Για λίγο, δεν ήξερε τίποτα, μα πριν περάσει πολύ ώρα, ένιωσε τον εαυτό του να πέφτει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Έπεφτε προς τα κάτω, όλο και γρηγορότερα, μέχρις ότου βρέθηκε να επιπλέει μέσα σε έναν σκοτεινό χώρο, μέσα στον οποίο υπήρχε μια φωτιά. Αιωρήθηκε ξανά, διέσχισε μια επικράτεια και εισήλθε σε μια άλλη, λεπτή, κυανή, στην οποία ένιωθε ελαφρύς και ελεύθερος, τυλιγμένος μέσα σε ένα φως.

Με την επιστροφή του, ήταν ξανά ένας ακόμη αιχμάλωτος. Κοίταξε τα χέρια του και είχε την αίσθηση ότι όλα αυτά συνέβησαν μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Την ίδια στιγμή, ένιωθε ότι ζούσε για αιώνες σε μακρινές εποχές και σε βυθισμένους κόσμους.

* * *

Δεν κατάφερε να περάσει, ξανά, το κατώφλι. Παρόλο που έκανε νέα ταξίδια, κάτι του συνέβη σε εκείνο το χείλος του κενού· ήταν λες και μια μνήμη τον εμπόδιζε. Ήταν ανήμπορος να κάνει το άλμα, όπως μπόρεσε να κάνει προηγουμένως. Το μυαλό του, το «εγώ» του, αντιστεκόταν. Πολεμούσε να διορθώσει αυτό το ξένο, προς εκείνο, γεγονός. Δύο αντιτιθέμενοι κόσμοι, δύο σύμπαντα μάχονταν μεταξύ τους. Ο ένας κόσμος ήταν αρχαίος και βυθισμένος· ο άλλος επέπλεε πάνω στην επιφάνεια των υδάτων.

Και μια μέρα, ισχυρές δονήσεις εξαπολύθηκαν μέσα του, στις ρίζες του δέντρου του. Τις ένιωθε να ανεβαίνουν ταχέως τον κορμό και να περνούν στα κλαδιά μέσω των μυστικών καναλιών, θέτοντας έτσι σε κίνηση τους τροχούς, ανθίζοντας τα λουλούδια. Μα, μόλις έφτασε στην κορυφή, το ρεύμα εμποδίστηκε. Ο υιός της ζωής εναντιώθηκε στον υιό του θανάτου. Το «εγώ» επιθυμούσε να κατευθύνει το γεγονός, αλλάζοντας το νόημά του. Ο μαθητής βρήκε ξανά τον εαυτό του αιχμάλωτο ανάμεσα σε δύο δυνάμεις·

ήταν συνειδητός μόνο κατά το ήμισυ, ήταν παράλυτος, διότι ο συνειδητός του νους λειτουργούσε μερικώς.

Αδυνατώντας να βρει την έξοδο, τα κύματα γίνονταν όλο και πιο έντονα. Ένιωθε ότι καταστρεφόταν σε έναν ανεμοστρόβιλο. Άρχισε να βλέπει ερυθρές κηλίδες αίματος.

Εκείνη τη στιγμή, εμφανίστηκε δίπλα του μια λεκάνη με νερό. Λες και υπάκουε μια εντολή, βούτηξε τα αόρατα χέρια του μέσα της, χύνοντας το νερό σε όλο του το σώμα. Οι δονήσεις ηρέμησαν και μπόρεσε, γρήγορα, να κινηθεί ξανά. Μήπως το νερό ήλθε από το ποτάμι που ρέει κάτω, από το κεφάλι του Σίβα, από την κορυφή του όρους Καϊλάς;

* * *

Εξαντλημένος από αυτές τις εμπειρίες, ο Κόλα μαθητής δεν ήθελε να ξανανοίξει τα μάτια του. Επέστρεφε, με αργό ρυθμό, από μια οδυνηρή κατάσταση. Λουσμένος μέσα σε κρύο ιδρώτα, ένιωθε ότι είχε ανέβει ένα βουνό και ότι γλιστρούσε προς τα κάτω, από την απότομη πλαγιά του. Στις σκιές, είδε μια γυναίκα να έρχεται προς το μέρος του, σαν την εικόνα μιας μνήμης. Εκείνη έγειρε επάνω στον μετανοημένο και σκούπισε το πρόσωπό του με την άκρη από το σάρι της.

Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν αυτή η μορφή ήταν απατηλή ή όχι. Για μια στιγμή, η εικόνα ήταν καθαρή, μα σύντομα εξαφανίστηκε στο λυκόφως. Και τότε, άκουσε μια φωνή να του λέει:

«Ήλθα ψάχνοντάς σε.»

* * *

Ζούσαν μαζί στο δάσος, σε μια καλύβα. Ήταν ο υπηρέτης της. Εκείνος έκανε τις αγγαρείες κι ετοίμαζε το φαγητό. Εκείνη έφερνε νερό από μια κοντινή πηγή. Μερικές φορές, εκείνη έφευγε χωρίς να του πει που πάει. Την περίμενε υπομονετικά και όταν τελικά επέστρεφε, ήταν πάλι χαρούμενος. Του έμαθε πώς να χρησιμοποιεί τα αρώματα και τα στολίδια της· με τη σειρά του, εκείνος της έφτιαξε ένα στέμμα από λουλούδια κι ένα κολιέ από τυρκουάζ και ζαφείρια. Επίσης, του δίδαξε πώς να αλείφει τις παλάμες των χεριών και τα πόδια της με μια ερυθρή αλοιφή. Όταν το έκανε αυτό, εκείνη συνήθιζε να κοιτάει τον εαυτό της στον καθρέφτη, όπως ακριβώς η Σύζυγος στους τοίχους του ναού. Ακόμη, με το που επέστρεφε από τα άγνωστα

ταξίδια της, εκείνος έπλενε τα πόδια της σε μια λεκάνη νερού, την οποία είχε πάντοτε έτοιμη στο κατώφλι της καλύβας.

Τη νύχτα, το δάσος ζωντάνευε με ψιθύρους. Άκουγαν, μαζί, το ουρλιαχτό των υαινών και τον άνεμο που χτυπούσε τα δέντρα. Με μια καθαρή, γλυκιά φωνή, εκείνη τραγουδούσε άσματα που περιέγραφαν τον θεϊκό έρωτα. Ύστερα, ξάπλωναν έξω, κάτω από τον γεμάτο με αστέρια ουρανό. Εκείνη κοιμόταν στη μία πλευρά, τοποθετώντας το κεφάλι της στην παλάμη του χεριού της. Εκείνος τεντωνόταν μπροστά στα πόδια της.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, φαινόταν ότι κάθε ένας τους ζούσε σε έναν ονειρικό κόσμο ή ότι ζούσαν τα γεγονότα μιας εσωτερικής ζωής. Ο μετανοημένος αισθανόταν ότι η γυναίκα γινόταν μια Θεά, σαν κι αυτές που ήταν χαραγμένες στους πέτρινους τοίχους του ναού. Το φεγγάρι ερχόταν κι έφευγε, κι εκείνος κοιμόταν ακόμη στα πόδια της. Του μιλούσε για την παιδική της ηλικία, για τα παιχνίδια που έπαιζε με άλλα παιδιά.

Του ζήτησε να της μιλήσει κι αυτός για την παιδική του ηλικία. Κι έτσι έκανε. Μα της μίλησε για δύο παιδικές ηλικίες, εκ των οποίων η μία διεξαγόταν ακριβώς τότε, στο παρόν, και η άλλη, που αναφερόταν σε μια μελλοντική χώρα, στο νοτιότερο μέρος του κόσμου. Εκείνη δεν ξαφνιάστηκε από αυτήν του την απάντηση. Προσήλωσε το βλέμμα της σε ένα μακρινό σημείο, πάνω από τα δέντρα, και του μίλησε για μια πόλη γνωστή με το όνομα Ουρ. Εκεί ήταν, είπε, ο τόπος όπου έπαιζε με τα άλλα παιδιά.

Την επόμενη μέρα, έφυγε την αυγή και επέστρεψε αργά το βράδυ. Εκείνος την περίμενε, ακούγοντάς την να έρχεται μέσα από το δάσος. Όταν επέστρεψε, εκείνος σηκώθηκε και άλειψε τα πόδια της. Εκείνο το βράδυ, του ζήτησε να κοιμηθεί στα δεξιά της και όχι στα πόδια της. Ο μετανοημένος υπάκουσε, σταύρωσε τα χέρια του επάνω στο στήθος του και προσήλωσε το βλέμμα του στον νυχτερινό ουρανό. Εκεί, νόμισε ότι ξεχώρισε το σώμα του Κρίσνα, με το σκούρο μπλε χρώμα του ουρανού, να χορεύει στον κήπο του Βρινταβάν. Τον περιτριγύριζαν όλες οι βοσκοπούλες του σύμπαντος· χόρευε, ωστόσο, μόνο με μία.

Πέρασαν μέρες και μήνες. Συνέχιζε τα μυστήρια ταξίδια της, που μερικές φορές διαρκούσαν πολύ· μα κάθε φορά επέστρεφε πίσω. Μια φορά εκείνος τη ρώτησε που είχε πάει κι εκείνη του είπε ότι είχε επισκεφθεί τον σύζυγό της.

Συνειδητοποιούσε όλο και πιο πολύ ότι εκείνη μεταμορφωνόταν σε κάποιου είδους ενέργεια μέσα του. Η παρουσία της του ξυπνούσε μνήμες, λαχτάρες, που κρατούσε για καιρό μέσα του. Μια νύχτα, ονειρεύτηκε όρη καλυμμένα με χιόνι. Δεν ήταν τα Ιμαλάια. Βρίσκονταν στο νότιο μέρος του

κόσμου. Υπήρχε μια γυναίκα εκεί, με μπλε μάτια και ξανθά μαλλιά, που κοιτούσε μέσα του λες κι εκείνος ήταν διαφανής. Ξύπνησε με το πρόσωπό του γεμάτο δάκρυα και κατάλαβε ότι αυτό το οποίο ονειρευόταν δεν θα πραγματοποιούνταν παρά σε χίλια, ακόμη, χρόνια.

Σκούπισε τα δάκρυά του με το σάρι της.

«Γιατί κλαις;» τον ρώτησε.

Για πρώτη φορά, την κοίταξε λες και ήταν κάποια άγνωστη.

«Διότι ξέρω ότι ο τροχός μου θα συνεχίσει να γυρνάει», απάντησε εκείνος.

«Ο τροχός του Παντμασαμπάβα, ο οποίος νυμφεύτηκε στην κορυφή του Δέντρου της Ζωής, επίσης συνεχίζει να γυρίζει», απάντησε εκείνη. «Ο μυστικός γάμος είναι ένα προϊόν αγνής διανοητικής συγκέντρωσης. Για να πραγματοποιηθεί, κάποιος χρειάζεται το φως ενός αστεριού. Ατενίζεις το αστέρι και μια δήλωση αγάπης εκπέμπεται από την φωτεινή του επιφάνεια. Αν το μήνυμα φτάσει σε σένα, τότε σημαίνει ότι είσαι για πάντα νυμφευμένος.»

«Πολύ φοβάμαι ότι στο μέλλον θα νυμφευτώ κατ' αυτόν τον τρόπο», αποκρίθηκε εκείνος.

* * *

Το βράδυ, του δίδαξε πώς να φιλάει. Ξαπλωμένη, γυμνή στο γρασίδι, τον κάλεσε στο πλευρό της. Τον αγκάλιασε με τα μακριά της χέρια, κι έφερε τα χείλη της στα δικά του. Το φιλί της ήταν τόσο απαλό, που ήταν σχεδόν δυσδιάκριτο μέσα στη βαριά μυρωδιά του γιασεμιού.

Την επόμενη μέρα εκείνη έφυγε, μα εκείνος γνώριζε ότι δεν θα επέστρεφε κατά το βράδυ. Κάθισε κοντά στο κατώφλι και ξεκίνησε την έντονη συγκέντρωση. Ξαφνικά, είχε μια υποψία: ότι κάποιος τα σκεφτόταν ή τα ονειρευόταν όλα αυτά. Πιθανότατα ο ίδιος.

* * *

Στο λείο, ξύλινο δάπεδο, ζωγραφίζεται ένα νέο γιάντρα, από χρυσή και ασημένια σκόνη, από πάστα σανταλόξυλου, με ένα περίγραμμα από χρωματιστή κιμωλία. Έχει εννιά εισόδους· διότι παρόλο που συμβολίζει το σύμπαν, αντιπροσωπεύει επίσης το σώμα ενός ανδρός. Είναι ένας λαβύρινθος. Ανάμεσα στο γιάντρα και στην είσοδο του ναού, είναι ζωγραφισμένα ένα τρίγωνο, ένα τετράγωνο, ένα εξάγωνο κι ένας κύκλος.

Εν τω μεταξύ, γηραιές γυναίκες και μάγοι συμβουλεύονται τα αστέρια και το φεγγάρι. Πάνω από το γιάντρα στέκει ένας τρίποδας, επάνω στον οποίο βρίσκεται τοποθετημένο ένα δισκοπότηρο. Στο δάπεδο βρίσκονται μερικά εκλεκτά πιάτα και δύο φιάλες οίνου και νερού.

Είναι νύχτα.

Ο Κόλα μυημένος καταφθάνει φορώντας έναν λευκό μανδύα. Τα μαλλιά του πέφτουν πάνω στους ώμους του· μυρίζουν στάχτη.

Αντιλαμβάνεται το γιάντρα και αρχίζει έναν χορό ο οποίος υποτίθεται ότι μοιάζει με εκείνον του Πτηνού του Παραδείσου. Χορεύει γύρω από το γιάντρα, ψάχνοντας τη συγκεκριμένη, προσωπική είσοδο που τον αφορά. Με το που τη βρίσκει, σταματάει.

Οι πόρτες ανοίγουν και οι μάρτυρες εισέρχονται συνοδευόμενοι από τις γυναίκες τους. Τοποθετούνται γύρω από τον κύκλο, με τελετουργικές κινήσεις, αποφεύγοντας προσεκτικά το κέντρο. Υπάρχει μια μακρά αναμονή, μέχρις ότου εμφανίζεται τελικά η γυναίκα, συνοδευόμενη από τις υπηρέτριές της, φορώντας έναν μακρύ μανδύα.

Τα μάτια της είναι κλειστά, είναι λες και κοιμάται, μα εισέρχεται στο γιάντρα χωρίς να διστάζει ή να μπερδεύει τα βήματα. Μαζί της εισέρχονται και οι υπηρέτριές της.

Εκείνος κι εκείνη κάθονται μαζί, κάτω. Μετά από λίγο, ακούγεται μια φωνή η οποία δίνει την εντολή να ξεκινήσει το φαγοπότι. Το φαγητό είναι καθαγιασμένο με μάντρα, τα οποία τραγουδούν οι υπηρέτες και οι μάρτυρες. Πρώτα, καθαγιάζονται το νερό και ο οίνος. Μετατρέπονται σε αμβροσία, η οποία είναι ταυτοχρόνως το αίμα του ήλιου και της σελήνης, μα και το σπέρμα της δεύτερης δημιουργίας, του δύο φορές γεννημένου.

Ο οίνος χύνεται μέσα στο δισκοπότηρο και απαγγέλλεται το μάντρα του ήλιου:

Κάνγκ, Μπάνγκ, Ταπινvάι, Ναμά!
Κάνγκ, Μπάνγκ, Ταπινvάι, Ναμά!
Γκάνγκ, Πάνγκ, Νγκάνγκ, Νάνγκ!
Τσάνγκ, Ντάνγκ, Τζάνγκ, Τάνγκ, Νιάνγκ!
Νάνγκ, Τάνγκ, Ντάνγκ, Τάνγκ, Ντάνγκ!

Στη συνέχεια, το ποτήρι γεμίζει κατά τρία τέταρτα με οίνο και το υπόλοιπο με νερό. Έπειτα, ακολουθεί το μάντρα της σελήνης:

Ούμ, Σόμα Μανταλάϋα
Σόντασά, Καλάτμανέ, Ναμά!

Ο οίνος έχει πλέον μετατραπεί σε νέκταρ, καταστρέφοντας την κατάρα που τον βαραίνει από τα αρχαία χρόνια. Είναι τώρα ένα μαγικό φίλτρο, το οποίο επιτρέπει σε αυτούς που το πίνουν να περάσουν το κατώφλι. Είναι το αίμα του ήλιου και της σελήνης.

Τότε, πετάγονται μέσα στο υγρό λουλούδια που αντιπροσωπεύουν τον άνδρα και τη γυναίκα. Πίνουν μέσα από τα δύο ποτήρια, στρέφοντάς τα πρώτα προς τον Βορρά, κι έπειτα προς τον Νότο. Απαγγέλλεται ένα μάντρα που ξεκινάει με το γράμμα «Γκα», προς τιμήν του Γκανέσα, του φύλακα του κατωφλιού. Μαζί με το πρώτο ποτήρι οίνου, ένας τρώει μαγειρεμένο κρέας· με το δεύτερο, ψάρι· με το τρίτο, δημητριακά. Η τελετή έχει μετατρέψει αυτά τα απαγορευμένα τρόφιμα σε σάρκα Θεού.

Καθώς πίνουν το πέμπτο ποτήρι οίνου, τραγουδούν άσματα. Ξαφνικά, ηχεί ένα μπρούτζινο κέρας. Η πόση σταματάει. Μια αόρατη φωνή περιγράφει τα ευωδιαστά λουλούδια και τα ανθισμένα λιβάδια του όρους Καϊλάς, εκεί όπου χόρεψαν ο Σίβα και η Πάρβατι κατά τη διάρκεια του μαγικού τους γάμου.

Οι μυημένοι αφήνουν τα ρούχα τους να πέσουν. Ένας υπηρέτης φέρνει μια λεκάνη με νερό. Έτσι όπως ξεκινάει ο ένας να λούζει τον άλλον, η χορωδία περιγράφει το σώμα της γυναίκας: είναι ένας κήπος απόλαυσης, ένας ναός του ήλιου και της σελήνης. Η κοιλιακή της χώρα είναι ένας θυσιαστικός βωμός· τα μαλλιά της είναι τα θυσιαστήρια μυρωδικά, ενώ το απαλό χνούδι στα χέρια και στα πόδια της είναι σαν το καλοκαιρινό σιτάρι. Τα πρησμένα στήθη της είναι ηφαίστεια που προξενούν τον τρόμο σε όσους ζουν στις από κάτω πεδιάδες. Τα μακριά της πόδια είναι οι δρόμοι κατά μήκος των οποίων πρέπει να ταξιδέψει ο οδοιπόρος. Τα μάτια της είναι δύο αστέρια, τα χείλη της, γάλα και μέλι.

Τότε, εκείνη λέει:

«Έχω φωτιά μέσα στα χείλη μου. Έλα και πιες τη με τα δικά σου. Κάνε γρήγορα, αγάπη μου· μη διστάζεις!»

Για μια στιγμή, δείχνουν να πέφτουν σε έκσταση, διότι το νερό είναι αγνή αμβροσία.

Βγαίνοντας από το λουτρό, στέφονται από τους υπηρέτες βασιλιάς και βασίλισσα. Στα χέρια τους κρατούν δύο ραβδιά ή σκήπτρα. Τότε, ο μυημένος κάθεται με τα πόδια του σταυρωμένα. Οι υπηρέτριες σηκώνουν τη γυναίκα,

κρατώντας την με τα πόδια ανοιχτά. Την σηκώνουν στο ύψος του προσώπου του μαθητή, και σταδιακά τη χαμηλώνουν, αγγίζοντας όλα τα διαφορετικά κέντρα ή λουλούδια του. Τελικώς, γλιστράει απαλά πάνω από το λίνγκαμ του.

Ο άνδρας νιώθει λες κι έχει διεισδύσει σε μια σκούρα-πράσινη, εσωτερική επικράτεια της γυναίκας, η οποία έχει τη γεύση τσαπουρνιάς. Η γυναίκα ξεκινάει μια αργή ρυθμική κίνηση, την ίδια στιγμή που οι, επίσης γυμνές, υπηρέτριές της, αναπαράγουν τις χειρονομίες και τις πράξεις που είναι χαραγμένες στους τοίχους του ναού. Είναι ένα σύμπαν που μόλις έχει σχηματιστεί, που κινείται με έναν αυξανόμενο ρυθμό. Τότε, κάποιος τραγουδάει:

Αγνέ άνδρα!
Μόνον η σύζυγός σου θα παραμείνει
Όταν όλα τα άλλα χαθούν
Όταν όλοι οι άλλοι πεθαίνουν
Όταν ακόμη και το ανοιχτό μάτι του Υψίστου,
Κλείσει!

Ο ρυθμός αυξάνεται και γίνεται περισσότερο έντονος.

Ω, Καταστροφέα!
Το φλεγόμενο δάπεδο – η παιδική σου χαρά
Η τέχνη σου – οι στάχτες των θυσιαστήριων πυρών
Τα στολίδια σου – γιρλάντες νεκροκεφαλών!
Ωστόσο, ω δότη ευλογιών!
Όποιος σε επαινεί, παίρνει τη χάρη σου
Όποιος ελέγχει τον εαυτό του και σε διαλογίζεται με σταθερή σκέψη,
Είναι απαθής για όλα όσα συμβαίνουν εξωτερικά,
Σύμφωνος, άλλωστε, με τα όσα προστάζει ο Νόμος.
Εμπεριέχει την ανάσα σου·
Τα μαλλιά του – όρθια από ευτυχία
Τα μάτια του – υγρά, με δάκρυα χαράς.
Απορροφημένος στη λίμνη του απολαυστικού νέκταρ,
Εγείρεται προς την κορυφή του Καϊλάς.
Σεβασμός σε σένα, με τα τρία μάτια!

Για μια στιγμή, η γυναίκα φαίνεται να χάνει τον έλεγχο και αρχίζει να κραυγάζει. Μα τότε, τα χείλη της βρίσκουν εκείνα του ήρωα, κι εκείνη παίζει γοργά επάνω του με τη γλώσσα της. Η χορωδία συνεχίζει:

Φρίκη και ομορφιά!
Το σώμα της είναι το δάσος
Της Ντούργκα!
Κόρη του Ματάνγκα!
Γυναίκα του Μπράχμα!
Κουμάρι, Λάξμι!
Αγνή! Αγνή!

Συγκεντρωμένος με όλη του τη δύναμη στον χώρο ανάμεσα στα φρύδια, εκείνος συμμετέχει σε κάθε λεπτομέρεια του δράματος, νιώθοντας τη γυναίκα εξ ολοκλήρου από μέσα, τα χείλη του στα δικά της, τα πόδια της να τον αγκαλιάζουν και τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του. Καθώς την αγκαλιάζει, προσπαθεί επίσης να την προστατέψει από τον εαυτό της, κάνοντας κρυφά μια χειρονομία με το ελεύθερο χέρι του. Μα ο εξωφρενικός ρυθμός της γυναίκας είναι έτοιμος να τον καταστρέψει, σέρνοντάς τον στη φρενίτιδά της. Είναι η στιγμή της μεγαλύτερης δοκιμασίας του και γνωρίζει ότι πρέπει να ανακαλύψει την έξοδο μέσω μιας τελευταίας έμπνευσης.

Σκέφτεται τότε τη νεκρή ιέρεια, κι έτσι όπως το κάνει αυτό, το σπέρμα του διεισδύει στον εαυτό του, κινούμενο προς τα μέσα, προς τη βάση του δέντρου, ξυπνώντας το Φίδι. Σαν υγρή φλόγα, εκείνο ανεβαίνει στην κορυφή, ανοίγοντας κατά μήκος της διαδρομής όλα τα άνθη του κήπου του, απελευθερώνοντας μια συμπαντική μουσική.

Ύστερα, εκείνος ανοίγει τα μάτια του και, με μια απέραντη τρυφερότητα, κρατάει τη γυναίκα και την ηρεμεί.

Μα η γιορτή δεν έχει ακόμη τελειώσει, διότι τώρα οι μάρτυρες πρέπει να γευματίσουν. Και το φαγοπότι τους ήταν η ίδια του η σάρκα.

Τα Πυρηναία

ΣΤΗΝ πόλη, η εορταστική περίοδος ήταν αισθητή. Οι άνθρωποι τραγουδούσαν στους δρόμους, ενώ οι πόρτες και τα μπαλκόνια ήταν γεμάτα λουλούδια. Μέσα σε ένα στενό πλακόστρωτο σοκάκι, ένας ιππότης τραβούσε το άλογό του από τα χαλινάρια προς τα εμπρός. Έπεφτε επάνω σε ανθρώπους που κροτάλιζαν ντέφια, που ηχούσαν σάλπιγγες και που έπαιζαν φλάουτα. Σε μια στοά, ρώτησε μια νεαρή κοπέλα τι ακριβώς γιορταζόταν εκείνη την ημέρα. Του είπε ότι ήταν η εορτή της Πρωτομαγιάς:

«Η τελευταία, διότι ο μοναχός Ντομίνγκο απαγόρευσε το κελάηδισμα του αηδονιού. Θα περιμένω να μου πει το πτηνό στο παράθυρό μου, αν ο αγαπημένος μου θα έρθει σήμερα. Τα λουλούδια που βλέπεις επάνω στα ανώφλια προστατεύουν την πόλη από το κακό.»

«Πες μου, κόρη», τη διέκοψε ο ιππότης. «Μήπως ξέρεις που ζει ο αρχιδιάκονος Σαν Μορλάν; Πρέπει να τον βρω.»

«Είναι ένας Καθαρός. Σήμερα οι Καθαροί κρύβονται· η Ιερά Εξέταση ελέγχει όλη την επικράτεια. Μόνο το Μονσεγκούρ αντιστέκεται. Μα σήμερα είναι η εορτή της Πρωτομαγιάς· θα είναι αρκετά δύσκολο να τον βρεις, διότι όλοι έχουν μεταμφιεστεί. Οι Καθαροί είναι Ρωμαίοι και οι Ρωμαίοι, Καθαροί· οι σύζυγοι είναι αγαπητικοί και οι αγαπητικοί, σύζυγοι. Αυτήν την ημέρα, οι αφέντες γίνονται υπηρέτες. Όλα είναι άνω-κάτω.»

«Ή απλά, είναι η αληθινή πραγματικότητα», μουρμούρισε ο ιππότης.

«Αυτή είναι μια πολύ αρχαία εορτή, είναι του Μαΐου, της Μάια», είπε τότε ένας γηραιός άνδρας, κάποιος που είχε ακούσει τυχαία τη συζήτησή τους. Έβγαλε τη μάσκα του και αποδείχθηκε ότι ήταν ένας νέος. Φίλησε την κοπέλα. Στην πραγματικότητα, ο νέος ήταν μια κοπέλα. Η άλλη νεαρή κοπέλα, στην οποία ο ιππότης είχε κάνει τις ερωτήσεις, επέστρεφε τα φιλιά με πάθος.

«Όποιος κι αν είσαι στην πραγματικότητα, αυτό είναι κάτι που δεν θα το μάθω σήμερα», αποκρίθηκε εκείνη.

Ήταν ένας τροβαδούρος.

Κατά το απόγευμα, ο ιππότης κατάφερε να εντοπίσει τον Σαν Μορλάν. Τον βρήκε στον Καθεδρικό, δίπλα στην αριστερή είσοδο. Είχε γείρει επάνω σε μια ταφόπλακα και φορούσε μια μπλε κάπα.

«Μου έχουν πει ότι μπορείς να με βοηθήσεις να εισέλθω στο Μονσεγκούρ.»

«Είσαι Καθαρός; Έχεις λάβει το Κονσολαμέντουμ;»

«Όχι», απάντησε ο ιππότης, «μα είχα ένα όνειρο αγάπης. Έχω δει την αγαπημένη μου να με προσκαλεί στην άλλη πλευρά μιας ανασυρόμενης γέφυρας. Προσπαθούσε να μου πει ένα μυστικό. Πρέπει να διασχίσω εκείνη τη γέφυρα, προτού κλείσουν οι πέντε πύλες του κάστρου.»

«Το Μονσεγκούρ έχει μόνο δύο εισόδους», απάντησε εκείνος, «μία στον Βορρά και μία στον Νότο. Βασικά, έχει μόνο μια, από τη στιγμή που η Βόρεια Πύλη είναι κατοχυρωμένη για τους Τέλειους.»

«Δύο είναι τα ονόματα που ακούω στα όνειρά μου: Μονταμπόρ και Μονσεγκούρ…»

«Είσαι Καθαρός;»

«Αν δεν ήμουν, πώς θα ήξερα το όνομά σου; Πώς θα ήξερα ότι είσαι νεκρός και ότι στέκεσαι πάνω από την ταφόπλακά σου;»

«Έχεις δίκιο», είπε εκείνος. «Αυτό το ξέρει μόνο κάποιος που ζει στο μέλλον, κάποιος που μας επισκέπτεται από το μέλλον, κάποιος που δεν μπορεί να μας βλάψει. Πήγαινε στη Φανζό, αναζήτησε εκεί τον τελευταίο Καθαρό. Θα τον βρεις μετά από επτακόσια χρόνια. Το όνομα του είναι Ροκ Μαρσό. Αν μπορείς, πήγαινε επίσης να δεις την Εσκλαρμόντ της Φουά. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι ένα περιστέρι.»

Ο ιππότης αποχώρησε από την, γεμάτη με λουλούδια και άσματα, πόλη της Καρκασόν, και κινήθηκε προς τη Φανζό, περνώντας μέσα από την ομίχλη, ακούγοντας ήχους πολεμικών προετοιμασιών. Τελικά, σε ένα απομονωμένο μέρος, βρήκε τον τελευταίο Καθαρό, τον Ροκ Μαρσό. Τον κοίταξε στα μάτια. Δεν χρειάστηκε να πει τίποτα. Ο άνδρας τον αναγνώρισε.

«Έχουμε συναντηθεί και προηγουμένως», είπε εκείνος. «Έρχεσαι για να σου διαβάσω το ωροσκόπιο, για να ζωγραφίσω τα χρώματα της ψυχής σου; Το αγόρι που μου δίνει τα πινέλα δεν βρίσκεται εδώ αυτή τη στιγμή.»

«Όχι. Έχω έρθει μόνο για να μου δείξεις τον δρόμο για το Μονσεγκούρ.»

«Με ρωτάς ξανά για βουνά. Σου το έχω ξαναπεί, το Μονσεγκούρ δεν βρίσκεται κάπου εξωτερικά. Βρίσκεται μέσα σου. Γιατί συνεχίζεις να ψάχνεις στον εξωτερικό κόσμο;»

«Πρέπει να πάω. Εξάλλου, αν καταστεί επιτρεπτό, θέλω να δω και την Εσκλαρμόντ. Λένε ότι αυτή έχτισε το Μονσεγκούρ.»

«Ναι», απάντησε ο τελευταίος Καθαρός. «Ακολουθούσε τα όνειρά της.» Τότε, μέσα από στενούς δρόμους, ο Ροκ Μαρσό οδήγησε τον ιππότη σε ένα μέρος στο Ρουά ντε Καστέλο, στο σημείο όπου επτακόσια χρόνια πριν, έστεκε το κάστρο της πόλης Φανζό.

«Μα δεν υπάρχει τίποτε εδώ, παρά μόνον ερείπια…», είπε ο ιππότης.

«Επέστρεψες πολύ αργά», απάντησε εκείνος. «Έχουν περάσει αιώνες από τότε που το κάστρο του Μονσεγκούρ καταλήφθηκε και καταστράφηκε…»

«Μερικές φορές, έχω την εντύπωση ότι ονειρεύομαι. Δεν ξέρω αν ονειρεύομαι το παρελθόν ή το μέλλον…»

«Κοίτα, μιας και είσαι δω», είπε ο Καθαρός, «θα σου αποκαλύψω το μυστικό. Εκεί, στη βάση του βουνού, σε έναν σκιερό χώρο, σε ένα τετράπλευρο κελί, κοιμάται ξαπλωμένη, από αμνημονεύτων χρόνων, μια πανέμορφη κοπέλα. Κανείς δεν την έχει ποτέ ξυπνήσει. Λέγεται ότι τη διατηρούν εκεί κοιμώμενη οι Τέλειοι, οι οποίοι αναμένουν έναν λυτρωτή που θα έλθει από μακρινούς τόπους και χρόνους. Όταν αυτή ξυπνήσει, το Μονσεγκούρ θα καταστραφεί και οι Τέλειοι θα πεθάνουν στις φλόγες.»

«Μα εγώ έχω έρθει για να αγωνιστώ υπέρ του Μονσεγκούρ, όχι για να το καταστρέψω. Δεν θα είμαι εγώ αυτός που θα την ξυπνήσει.»

«Ξέρουν τι κάνουν οι Τέλειοι· δεν σφάλλουν. Δεν δρουν από μόνοι τους, καθοδηγούνται από κάποιον που τους σκέφτεται ή τους ονειρεύεται. Ίσως από αυτήν την κοπέλα. Γι' αυτούς, η καταστροφή του Μονσεγκούρ θα είναι ένας θρίαμβος. Πήγαινε, λοιπόν, και ξύπνησε τη Λαίδη! Σώσε το Μονσεγκούρ!»

Βαθύτατα αποκαρδιωμένος, ο ιππότης έφυγε. Ένιωσε να πεινάει, να διψάει. Πήγε σε ένα πανδοχείο και ζήτησε να φάει. Στο διπλανό τραπέζι καθόταν ένας τροβαδούρος.

«Καιρό πριν», είπε εκείνος, «σκαλίζαμε ναούς. Τώρα όμως, τους φτιάχνουμε στους στίχους μας.»

«Τροβαδούρε, πιστεύεις στην ιδέα της μετενσάρκωσης; Καλά, δεν ξέρεις ότι είναι απαγορευμένη;»

«Σε αυτήν την ιδέα πιστεύουν οι Διδάσκαλοί μου, οι Τέλειοι» απάντησε εκείνος, «μα δεν μας επιτρέπεται να την αναφέρουμε στα άσματά μας. Αν

όμως το Μονσεγκούρ νικήσει, θα αρχίσουμε, λίγο-λίγο, να την αποκαλύπτουμε. Είναι μέρος του σχεδίου, παρόλο που οι Τέλειοι δείχνουν να αμφιβάλλουν περί της ορθότητας της διάδοσης αυτής της πεποίθησης σε όλον τον κόσμο. Μόνον εκείνοι που έχουν λάβει το Κονσολαμέντουμ είναι έτοιμοι να την κατανοήσουν πραγματικά.»

«Κι εσύ, το έχεις λάβει το Κονσολαμέντουμ;»

«Εγώ είμαι τυφλός», είπε ο τροβαδούρος.

«Γιατί δεν τραγουδάς ένα άσμα να μου φτιάξεις τη διάθεση;»

Ο τροβαδούρος έκρουσε το λαούτο του:

Θα χτίσω ένα κάστρο
Ένα αρχοντικό κι επιβλητικό κάστρο
Όσο πιο δεξιοτεχνικά μπορώ.
Με δέντρα και με λουλούδια,
Μικρά και μεγάλα.
Θα είναι γεμάτο με άσματα πτηνών.
Η επικράτειά του θα εκτείνεται μακριά,
Θα είναι όμορφο, όσο κανένα άλλο.
Αυτό το κάστρο
Είναι το κάστρο της αγάπης,
Ο Κύριος των Κυρίων,
Και θα υπάρχουν ψηλοί πύργοι,
Όπου ο ξένος θα βρει τη λαίδη του,
Και λευκοί αμνοί,
Σύμβολα της αγάπης.
Εκεί κείτεται η αγαπημένη,
Που εκλιπαρεί με γλυκύτητα
Την προστασία της ιδιοκτησίας της.

Κατά τη στιγμή της μεγάλης ανάγκης,
Η πρώτη θύρα είναι πάντοτε ανοιχτή
Μα η δεύτερη κλειστή
Διότι ανήκει μόνο στους εκλεκτούς.
Ανοίγει με ένα αγνό φιλί.
Από τη στιγμή που περάσει κανείς το κατώφλι της,
Το κάστρο θα μείνει
Χωρίς αμυντικά μέσα.

Μα όποιος περάσει το κατώφλι
Και δεν προχωρήσει παραπέρα,
Φέρνει το κακό του τέλος,
Δεν είναι άξιος αγάπης.

Το μεγάλο δωμάτιο και η στέγη που το καλύπτει
Είναι για αγκαλιές
Και για να κοιμηθεί γυμνός,
Με τη φίλη του.
Οι πόρτες και τα παράθυρα
Έχουν πανέμορφη όψη,
Τα χοντρά τείχη είναι φτιαγμένα
Από μια σκοτεινή πέτρα.
Μέχρις ότου αποκαλυφθούν
Τα πιο λεπτά τους αισθήματα,
Εκείνοι δείχνουν κακοί και μαρτυρικοί,
Λόγω της απουσίας,
Μα και της δοκιμασίας του ικέτη.
Τα υπνοδωμάτια είναι φτιαγμένα με αφοσίωση
Και συντηρούνται με πολύτιμη σύνεση.
Στις κουζίνες και στη μεγάλη αίθουσα
Δεν υπάρχει φωτιά, μα αγάπη.

Εκείνος που θα καταφέρει να εισέλθει στο κάστρο
Θα είναι ο υπερασπιστής του,
Θα βρει εκεί, επιτέλους, την ασφάλεια
Και τίποτα να χάσει.
Διότι αυτές οι λεγεώνες
Που έρχονται από μακριά
Δεν θα καταφέρουν να μπουν μέσα
Σε ένα τόσο ασφαλές κάστρο.
Είναι απαραβίαστη η κατοικία στην οποία ανήκω.
Αυτά είναι τα λόγια
Και το μήνυμα
Που σου έρχονται από πολύ μακριά.

Ο τροβαδούρος έμεινε σιωπηλός. Ο ιππότης είχε αποκοιμηθεί, με το κεφάλι του να αναπαύεται στο χέρι, σκυμμένος επάνω στο ξύλινο τραπέζι. Ονειρεύτηκε ξανά την ανασυρόμενη γέφυρα. Στην άλλη πλευρά της, όπως πάντα, υπήρχε μια κοπέλα που φορούσε έναν λευκό χιτώνα. Του είπε τα λόγια που προστάτευε σαν το πολυτιμότερο μυστικό του:

«Γρήγορα, βιάσου, διέσχισε τη γέφυρα. Εγώ είμαι εσύ.»

* * *

Ο ιππότης έφυγε μόνος, χάθηκε στα βουνά. Βρήκε μια σπηλιά και κατέφυγε σε αυτήν. Έμεινε εκεί για πολλές μέρες, ίσως μήνες. Ο τροβαδούρος τον επισκεπτόταν και του έφερνε φαγητό. Ήταν ένας αόρατος σύντροφος.

«Καλά έκανες και ήλθες σε μια σπηλιά. Σημάδια των Τέλειων έχουν σκαλιστεί επάνω σε αυτούς τους τοίχους. Κοίταξε το ψάρι, το περιστέρι κι εκείνο το πρόσωπο…»

Ο ιππότης ανακάλυψε το πρόσωπο επάνω σε έναν βράχο της σπηλιάς, στο σκοτεινότερο σημείο της. Ήταν το πρόσωπο μιας γυναίκας, με χυτά μαλλιά, και στο βλέμμα της, στο σύνολό της, άφηνε μια πρωτόγονη αίσθηση που τον γέμισε με αναμνήσεις. Το σχέδιο του προσώπου ήταν οι σχισμές και οι στενές γραμμές του υγρού βράχου. Ίσως το ζωγράφισε ο πάγος μιας χαμένης εποχής ή άνδρες μιας νεκρής φυλής. Κάτι τον ώθησε να το λατρέψει. Έκανε εκείνη τη γωνιά της σπηλιάς, άδυτό του.

Σε απόσταση, έρεε ένα ρυάκι. Στη μοναξιά του, τα βράδια, εκείνος άκουγε φωνές, φωνές οι οποίες ήταν σαν να έρχονται από μια πολύ μακρινή εποχή. Τα λόγια ήταν ακατάληπτα, μα υπήρχαν, λες κι αιωρούνταν στον υγρό αέρα.

Ο τροβαδούρος ήλθε και τραγούδησε ξανά:

Όπως έλεγε ο Περσεβάλ,
Σε εποχές όπου ήταν ακόμη ζωντανός:
«Να είσαι δυνατός και γενναίος.
Μη ρωτάς ποιον υπηρετείς
Αλλιώς θα χάσεις γρήγορα
Τη Λόγχη και το Δισκοπότηρο.»

Λαίδη μου! Μπροστά στην

Ομορφιά σου
Ξεχνάω τα πάντα.
Θέλω μονάχα να σε ικετεύσω,
Μα δεν μπορώ να το κάνω.
Απλά ονειρεύομαι…!

Ο ιππότης άρχισε να ζει μέσα σε όνειρα. Ο αραιός αέρας της σπηλιάς συντελούσε στην αναπαραγωγή παραισθήσεων. Του φάνηκε ότι εκείνη, μόλις, τη στιγμή, η γυναίκα μπήκε μέσα στη σπηλιά. Δεν είχε πρόσωπο. Περπάτησε προς το βάθος, πήρε το πρόσωπο του βράχου και το έβαλε στο σώμα της.

«Τώρα μπορώ να σου μιλήσω, έχω στόμα», είπε επιβλητικά. «Θα μιλήσω στο όνομα και των υπολοίπων, διότι είμαι η Διδάσκαλος των Διδασκάλων τους. Οι Τέλειοι μου ανήκουν. Έρχομαι από πολύ μακριά. Με τη βοήθεια των Καθαρών και των τροβαδούρων, θα λάβω τον έλεγχο αυτής της επικράτειας. Είμαι η Μητέρα και μόνο εγώ γνωρίζω το μυστικό.»

«Μου φαίνεται ότι έχω ξανακούσει αυτά τα λόγια», απάντησε ο ιππότης. «Καλύτερα να ρωτήσω απευθείας τους Τέλειους.»

«Βιάσου», είπε μια φωνή, όμοια με εκείνη του τροβαδούρου. «Ειδάλλως, όταν χαθούν όλα, αργά ή γρήγορα, δεν θα μπορέσεις να ανακαλύψεις την αλήθεια. Κανείς δεν γνωρίζει ποιοι είναι στην πραγματικότητα οι Καθαροί, ούτε το τι είναι το Μονσεγκούρ.»

Ο ιππότης βγήκε από τη σπηλιά καλώντας τον τροβαδούρο. Του απάντησαν οι αντηχήσεις του βουνού. Εκείνο το βράδυ, αποκοιμήθηκε στο γρασίδι.

Την αυγή, ο τροβαδούρος του έφερε γάλα από άγριες κατσίκες.

«Πού κρυβόσουν; Σε καλούσα δυνατά. Γνωρίζεις πόσο πρέπει να μείνω ακόμα σε αυτήν τη σπηλιά; Πρέπει να πάω στο Μονσεγκούρ. Μου έχουν πει ότι έχει μείνει λίγος χρόνος, ότι το κάστρο πολιορκείται.»

«Η προετοιμασία διαρκεί συνήθως είκοσι χρόνια… Πόσο καιρό βρίσκεσαι εδώ;»

«Μερικούς αιώνες», απάντησε ο ιππότης. «Για να υπολογίσω… Πλησιάζουμε το έτος 1244 και ήλθα εδώ από την Ασία το έτος 900. Ναι, όντως, έχουν περάσει μονάχα λίγα λεπτά.»

* * *

Η άνοιξη και το καλοκαίρι πέρασαν με τη βοήθεια του τροβαδούρου.

Να ένα *άσμα* του:

Όταν τον Μάιο οι μέρες μικραίνουν,
Ακούω το αηδόνι.
Και όταν περπατώ κατά το δειλινό,
Σκέφτομαι την αγάπη μου, που είναι πολύ μακριά.
Είμαι τόσο λυπημένος κι εξαντλημένος από τη λαχτάρα,
Που κανένα άσμα ή λουλούδι
Δεν μπορεί να ευφράνει τη χειμωνιάτική
Μου καρδιά.

Το χιόνι άρχισε να πέφτει. Στη σπηλιά, σχηματίζονταν παγοκρύσταλλοι, ωστόσο, ο ιππότης δεν ένιωθε το κρύο. Στην πραγματικότητα, δεν βρισκόταν πια εκεί. Ταξίδευε μέσα σε μια αρκετά ιδιαίτερη κατάσταση, σαν σε όνειρο.

Την πρώτη φορά, έφτασε στους πρόποδες του βουνού. Χωρίς δισταγμό, ξεκίνησε να ανεβαίνει ένα στενό μονοπάτι. Στην απόκρημνη κορυφή, υπήρχε ένα πέτρινο σπίτι. Βρέθηκε σε μια μικρή αυλή, μπροστά από ένα ζεύγος μεγάλων πυλών, που άνοιγαν σε μια σήραγγα. Αυτή οδηγούσε μέσα στο βουνό. Εισήλθε στον διάδρομο. Φωτιζόταν από ένα φως που έδειχνε να μην έχει πηγή. Στο τέλος της σήραγγας υπήρχε ένας κυκλικός χώρος. Μια μικρή πόρτα άνοιξε και ο ιππότης βρέθηκε μέσα σε μια κλειστή, τετράπλευρη αίθουσα, η οποία έλαμπε από το φως των καθρεφτών. Η αίθουσα, αν και στο κέντρο του βουνού, υψωνόταν βαθμιαία προς την κορυφή του. Ο ιππότης συνειδητοποίησε ότι εκείνη η στιγμή δεν ανήκε στην εποχή του ή σε εκείνη του Μονσεγκούρ. Στην άλλη πλευρά του γεγονότος, περνώντας μέσα από αιώνες, εκείνος σκαρφάλωνε ένα παράλληλο βουνό. Κάποιος κοίταξε προς τα πάνω, μέσα από έναν μακρύ σωλήνα, τον οποίο κρατούσε με τα δυο του χέρια. Βλέποντάς τον να προσεγγίζει την κορυφή, του είπε:

«Ταξιδιώτη, γύρνα πίσω, επέστρεψε στην εποχή σου.»

Κάτω, στους πρόποδες του βουνού, υπήρχε μια λίμνη σκοτεινού, πράσινου νερού.

Ακόμη κι αν αυτά δεν είχαν κάποια πρόδηλη σχέση με τον εποχή ή τον τόπο του Μονσεγκούρ, πρέπει να ήταν σχετικά με το ίδιο το Μονσεγκούρ. Για ποιον άλλον λόγο να πάει εκεί ο ιππότης;

Σε μια νέα του προσπάθεια, εκείνος τελικά πέτυχε τον στόχο του. Έφθασε στον ίδιο ακριβώς τόπο, στην εικόνα που είχε διατηρηθεί στον χώρο. Από την άλλη όμως, έκανε λάθος στον χρόνο.

Από μακριά, στην κορυφή του βουνού, διακρίνονταν μονάχα ερείπια. Τα ερείπια του Μονσεγκούρ. Μόνο τα τείχη του είχαν διατηρηθεί, και αυτά εν μέρει. Ο ιππότης τα παρατηρούσε όλα αυτά από τους πρόποδες του βουνού. Ήταν μια θαυμάσια, γαλάζια ημέρα και το φως έκανε το χιόνι φωτεινό. Άρχισε να ανεβαίνει. Μετά από λίγο, πέρασε μπροστά από έναν μονόλιθο, επάνω στον οποίο ήταν χαραγμένα μερικά λόγια και μια ημερομηνία. Από μακριά, τα τείχη έδειχναν ακόμη ερειπωμένα. Ακολούθησε το μονοπάτι που οδηγούσε στην κορυφή. Άρχισε να το ανεβαίνει, με μεγάλη, όμως, δυσκολία. Πολύ γρήγορα, τα πόδια του άρχισαν να γλιστρούν στον πάγο της πλαγιάς, καθιστώντας αδύνατη τη διάβαση. Γύρισε πίσω, γεμάτος θλίψη. Άρχισε να απομακρύνεται από το τοπίο. Κατά διαστήματα, σταματούσε για να κοιτάξει πίσω, την κορυφή του βουνού, τα πέτρινα ερείπια.

Σταμάτησε σε μια καμπή, ώστε να ατενίσει για τελευταία φορά τα ερείπια του κάστρου. Εκείνη την ημέρα υπήρχε απόλυτη απομόνωση. Δέσποζαν μόνο τα ερείπια των παλαιών τειχών του Μονσεγκούρ. Ακριβώς τότε, του φάνηκε ότι είδε στον ουρανό ένα ζευγάρι ανοιχτών χεριών, που προσεύχονταν ή ικέτευαν. Ένιωσε ότι ήταν ο δέκτης ενός ξεκάθαρου μηνύματος, από έναν άλλον κόσμο, από μια επικράτεια ενός ασυνήθιστου αγνού φωτός, που του έστελνε ένα σημάδι άγνωστης αγάπης.

Η θέα αυτών των πέτρινων χεριών, που σχηματίζονταν σαν φτερά ενάντια στο χιόνι των βουνοκορφών, τον συγκίνησε βαθύτατα. Με τα μάτια του στο βουνό, δέχθηκε το σημάδι, μην τολμώντας να διακόψει το μήνυμα, ελπίζοντας στη χρονική παράτασή του. Ακόμη κι αν δεν είχε φτάσει στη βουνοκορφή, το μήνυμα ήταν μια ένδειξη ότι η προσπάθειά του είχε αναγνωριστεί. Δεν ήταν ακόμη έτοιμος. Θα έπρεπε να πάει πίσω στη σπηλιά και να συγκεντρωθεί περισσότερο στο πρόσωπο της Μητέρας.

* * *

Όταν επέστρεψε, ανακάλυψε ότι το πρόσωπο είχε εξαφανιστεί. Έψαξε παντού γι’ αυτό, μανιωδώς, ακολουθώντας τις σχισμές, σπάζοντας με τα χέρια του το στρώμα πάγου. Τον κυρίευσε τότε η ιδέα ότι η γυναίκα που εισήλθε στη σπηλιά είχε πάρει το πρόσωπο μαζί της. Σε εκείνη την περίπτωση, θα έπρεπε να την αναζητήσει.

Καταμεσής των αμφιβολιών του, εμφανίστηκε μια φωτεινή φιγούρα.

Πέρασε το κατώφλι της σπηλιάς, με γυμνά πόδια, φορώντας μια μακριά, λευκή νυχτικιά, βαδίζοντας χωρίς, σχεδόν, να αγγίζει το έδαφος, χωρίς να ακουμπάει τους σταλακτίτες. Με τα χέρια προτεταμένα και τα μάτια

προσηλωμένα, εισχώρησε μέσα στο εσωτερικό της σπηλιάς. Κάθισε εκεί για μια στιγμή, σε μια σταθερή θέση, φανερώνοντας, με μια απαλή διαύγεια, τα άκρα της.

«Άκουσα το κάλεσμά σου, κι έχω έλθει για να σου ζητήσω να με ξυπνήσεις. Κοιμάμαι εδώ και πολύ καιρό. Πρέπει να με ξυπνήσεις, εδώ, στο εσωτερικό της σπηλιάς μου. Διαφορετικά, το Μονσεγκούρ δεν θα καταστραφεί.»

«Μα έχω έλθει για να υπερασπιστώ το Μονσεγκούρ», αναφώνησε ο ιππότης.

«Η καταστροφή του Μονσεγκούρ είναι η σωτηρία του», απάντησε εκείνη. Σηκώθηκε, πάντα με τα χέρια προτεταμένα, κι έκανε να φύγει, σαν δέσμη λευκού φωτός. Στον αέρα της σπηλιάς παρέμεινε ένα άρωμα λουλουδιών, αρχαίων τάφων. Δάκρυα έρεαν από τα πρόσωπο του ιππότη· διότι στα λεπτά της χέρια, ανάμεσα στα δύο της δάχτυλα, είχε ανακαλύψει μια λευκή κηλίδα.

«Λέπρα!», αναφώνησε εκείνος. «Τη γνωρίζω αυτήν την παλιά λέπρα!»

Και τότε, ο ιππότης είπε:

«Θα υπακούσω τις εντολές σου! Θα σε ξυπνήσω, ακόμη κι αν το Μονσεγκούρ καταστραφεί! Διότι δεν θέλω να με βοηθήσουν οι ουρανοί, ούτε να μου δώσουν χαρά, εκτός κι αν αυτή έλθει από σένα!…»

* * *

Λέγεται ότι εκείνη κοιμόταν στη βάση του βουνού για αιώνες, εκείνου επάνω στο οποίο είχε χτιστεί το κάστρο του Μονσεγκούρ. Την βρήκαν εκεί οι Τέλειοι και την άφησαν ήσυχη, διότι γνώριζαν ότι αν την ξυπνήσουν, μια μεγάλη φωτιά θα κατέστρεφε το κάστρο και τα κελιά του. Περίμεναν ωστόσο αυτό το γεγονός με γαλήνη, με εκείνη την ιδιαίτερη κατάσταση που παράγει την *amor fati*.

Το κάστρο είχε έναν μυστικό διάδρομο που συνδεόταν με τη βάση του βουνού. Εκείνη κοιμόταν μέσα σε μια τετράπλευρη αίθουσα, επάνω σε ένα πέτρινο κρεβάτι, μέσα σε έναν κύκλο. Ήταν καλυμμένη με ένα διαφανές πέπλο, μοιάζοντας με νύφη. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα επάνω στα στήθη της και τα μαλλιά της έφθαναν μέχρι τη μέση. Τα κατάλευκα πόδια της ήταν γυμνά. Μια ισχυρή δόνηση, που έκαιγε σαν πάγος, την έκανε να μοιάζει περισσότερο με κοιμώμενη, παρά με νεκρή.

Μερικές φορές, καταμεσής της νύχτας, εκείνη σηκωνόταν σιωπηλά και διέσχιζε τον σπειροειδή διάδρομο που οδηγούσε στην κορυφή του βουνού.

Οι Τέλειοι, που την κοιτούσαν εκστασιασμένοι, δέχονταν αμέσως ότι εκείνη είχε εγερθεί από το κρεβάτι, από τον τάφο της στη βάση του βουνού, ότι είχε σηκωθεί. Δεν έκαναν και δεν έλεγαν τίποτα. Συνέχιζαν, απλά, να είναι συγκεντρωμένοι. Μέσα στο κάστρο, πολλοί από τους ιππότες και τους υπηρέτες ένιωθαν μια λευκή φιγούρα να περνάει μέσα από τα δωμάτια, διασχίζοντάς τα, σταματώντας στη φωτιά της μεγάλης αίθουσας. Έδειχνε να θέλει να ζεστάνει τα άκρα της. Στη συνέχεια, ακολουθούσε τους διαδρόμους που, μόλις και μετά βίας, φωτίζονταν από τα αστέρια. Στο τέλος, σταματούσε σε έναν υπερυψωμένο πύργο, δίπλα σε έναν φρουρό. Καθώς εκείνη ακολουθούσε αυτή τη διαδρομή, πολλοί, λόγω της παρουσίας της, αναστέναζαν στα όνειρά τους.

Κι εκεί, στον υψηλότερο πύργο, με τα μάτια της που δεν έβλεπαν, εκείνη κοιτούσε προς την κατεύθυνση της κοιλάδας, του δάσους, περιμένοντας την έλευση του ιππότη.

* * *

Μετά την πρώτη τους συνάντηση, εκείνη, για μεγάλο χρονικό διάστημα, δεν ξαναπήγε κοντά του.

Ύστερα, ήλθε ο τροβαδούρος με το λαούτο του. Κάθισε δίπλα σε ένα δέντρο, έξω από τη σπηλιά, και του εξήγησε:

«Αυτός ο δρόμος που έχεις αρχίσει να διαβαίνεις, αποκαλύφθηκε στον πρώτο τροβαδούρο από ένα γεράκι, το οποίο καθόταν επάνω σε ένα χρυσό κλαδί, στο αρχαιότερο δέντρο της Εδέμ. Είσαι τώρα ο ικέτης… Μόνον εκείνοι που είναι προετοιμασμένοι, θα φτάσουν στο Μονσεγκούρ.»

Εν τέλει, εκείνη έφτασε. Χωρίς να εισέλθει στη σπηλιά, είπε:

«Ας καθίσουμε εδώ να μιλήσουμε. Απ' ό,τι βλέπεις, είμαι στη διάθεσή σου. Δεν θα υπερασπίσω τον εαυτό μου από σένα. Είσαι αστείος και όμορφος.»

Έλαβε την εξής απάντηση από τον ιππότη:

«Τα μάτια σου, που κοιμούνται, δεν μπορούν να ατενίσουν την πανέμορφη εικόνα σου· μα κατά κάποιον τρόπο, τα λόγια μου θα βρουν τον δρόμο για τα όνειρά σου. Τα πέλματά σου είναι μικρά και λεπτά και αφήνουν στο χιόνι κηλίδες αίματος. Διακρίνω επίσης την άμμο από τις ερήμους. Τα μακριά σου πόδια είναι σαν τους κίονες των ναών, σαν μονοπάτια που πρέπει να διασχιστούν. Η κοιλιακή σου χώρα είναι ο βωμός επάνω στον οποίο μακρινές φυλές χοροστατούν. Το στήθος σου είναι η κορυφή του όρους όπου κοιμάσαι. Το μέτωπό σου, που είναι σαν τον δίσκο του φεγγαριού, είναι η πύλη του κάστρου στην οποία επιδιώκω να εισέλθω.

Τα μάτια σου είναι η γέφυρα που δεν έχω ακόμη περάσει, και το μήνυμα που έφτασε σε μένα κατά τη διάρκεια της σκοτεινότερης νύχτας. Τα χλωμά σου χέρια, οι λεπτές χορδές σου – τα δάχτυλά σου – φέρνουν το αποτύπωμα των τάφων που απεγνωσμένα προσπαθείς να ανοίξεις.»

Εν συνεχεία, ο άνδρας παρέμεινε σιωπηλός, κι εκείνη τον πλησίασε με ρίγος… Άνοιξε τα χέρια της και προσπάθησε, με τις παλάμες της, να εντοπίσει το πρόσωπό του.

«Αγαπημένε μου φίλε…», είπε εκείνη, «Αχ και να γινόσουν δικός μου… Μακάρι να μου δινόταν μια νύχτα για να ξαπλώσω δίπλα σου και να σε σφίξω στα γυμνά μου χέρια! Δίνω σε σένα την καρδιά μου, την ψυχή μου, τα μάτια μου και τη ζωή μου!»

Οι παλάμες των χεριών της βρήκαν το πρόσωπό του. Τον τράβηξε απαλά προς το μέρος της και τα χείλη της ακούμπησαν τα δικά του, σαν μια στιγμιαία νιφάδα χιονιού.

Κι εκείνη έφυγε, χωρίς να πατήσει επάνω στον πάγο.

* * *

Ο πανταχού παρών τροβαδούρος συνέχιζε να του φέρνει φαγητό και να του ανάβει τη φωτιά.

«Το κάστρο της αγάπης έχει πέντε εισόδους», είπε εκείνος. «Απομένουν τρεις να ανακαλύψεις. Αυτή τη φορά, δεν θα τραγουδήσω. Διότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο να προσθέσω.»

Οι μέρες του ιππότη γέμισαν με ενθουσιασμό, με ένα ιδιαίτερο φως και με μια απαλή ζέστη. Βάδισε μέσα στο λευκό δάσος και όποτε βουρτσιζόταν από μια χιονονιφάδα ή έβλεπε ένα πτηνό να ίπταται, θυμόταν το απαλό φιλί που είχε δεχθεί από την κοιμώμενη. Σε εκείνες τις υψηλές επικράτειες, στο άρωμα του ονείρου του, εκείνος ζούσε ολοένα και περισσότερο μέσα σε αυτήν, παρά με τον εαυτό του.

Ο τροβαδούρος ήλθε να του αναγγείλει την επόμενη επίσκεψή της. Αυτό του ανακοινώθηκε στην είσοδο της σπηλιάς.

«Ετοίμασε την κατοικία σου. Εκείνη θα έλθει ξανά απόψε και θα σου δώσει ένα δώρο από τα ουράνια.»

* * *

Αν και από μακριά, εκείνος την ένιωσε να πλησιάζει· ένιωσε την κίνηση των χεριών της καθώς αυτά απομακρύνονταν από το στήθος της, την

έγερσή της από τον πέτρινο τάφο στη βάση του βουνού. Την άκουσε να κινείται σιωπηλά μέσα από τους στενούς διαδρόμους, ξυπνώντας τη φωτιά των δωματίων και τον αναστεναγμό των ιπποτών και των φρουρών που αντιλαμβάνονταν τα βήματά της. Ένιωσε την ψυχρή αύρα της, την υπνοβατική της παρουσία. Καθώς εκείνη πλησίαζε το δάσος, τη σπηλιά του, τον τύλιξε ένα τρέμουλο, μια παράλυση που ήταν δύσκολη να ξεπεραστεί. Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν εκείνος την είδε να καταφθάνει.

Εκείνη τον κοίταξε, χωρίς πραγματικά να τον βλέπει. Άφησε το φόρεμά της να πέσει, αργά, αποκαλύπτοντας πρώτα τα στήθη της, και στη συνέχεια, το υπόλοιπό της σώμα. Έστεκε μπροστά του γυμνή, να τρέμει και να δονείται, μα με ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στο πρόσωπό της. Σ' αυτό, εκείνος αναγνώρισε την εικόνα της Μητέρας στον τοίχο της σπηλιάς.

Ο ιππότης, δίχως να κινηθεί, με έναν υπερφυσικό φόβο, ατένιζε το σώμα της γυναίκας. Επαναλάμβανε, ξανά και ξανά, μία, μοναδική, λέξη. Από το σώμα της έβγαινε μια άυλη ουσία, που τον διαπερνούσε.

Χωρίς καθόλου λόγια, εκείνη αποκάλυψε μέρος του μυστηρίου.

* * *

«Πότε θα περάσει αυτός ο χλωμός χειμώνας; Πότε θα λιώσει το χιόνι και ο πάγος; Θα κελαηδήσει ποτέ ξανά το αηδόνι;»

Αυτό το δύσκολο ερώτημα κρεμόταν σαν ένα σπαθί επάνω στις κορυφές των βουνών.

Ήταν γεγονός. Εκείνη είχε επιστρέψει. Χωρίς δισταγμό, ο ιππότης περπάτησε προς το κρεβάτι του, το οποίο είχε φτιαχτεί από κλαδιά και δέρματα. Εκείνη τον ακολούθησε γυμνή. Έγειρε από πάνω του για να τον γδύσει. Έπειτα, ξάπλωσε στο πλευρό του, σταύρωσε τα χέρια της επάνω στα στήθη της, και ατένισε, με μάτια ορθάνοιχτα, την οροφή της σπηλιάς. Και τότε, μέσα από το όνειρο, είπε τα εξής:

«Ιππότη, δεν έχω έρθει εγώ σε σένα, μα εσύ σε μένα, στο κρεβάτι μου, στους πρόποδες του βουνού. Έχεις εισέλθει στον κύκλο του πέτρινου τάφου μου, εκεί όπου κείτομαι νεκρή ή απλά κοιμώμενη. Ευελπιστώ ότι θα με ξυπνήσεις, κάνοντας μονάχα ό,τι σου είναι επιτρεπτό. Χρειάζομαι το άγγιγμά σου. Ξεκίνησε από την κόμη μου. Τώρα, ακούμπησε τα στήθη μου. Μείνε για λίγο εκεί. Είναι δύο μικροί καρποί που ανοίγουν με το άγγιγμα των ακροδαχτύλων σου, κι επίσης, των χειλιών σου. Συνέχισε τώρα κάτω, προς την κοιλιακή μου χώρα, που είναι ο βαθύς νυχτερινός ουρανός. Αν τα χέρια σου, που τρέμουν, πάνε κάτω στα πόδια μου, θα πρέπει να ξέρεις ότι εκεί

υπάρχει πάντα ένας άγγελος που περιμένει. Θα σου προσφέρω καταφύγιο στα γόνατά μου. Κύριέ μου, πόσο γλυκός είσαι! Φθάσε στα πόδια μου, στα δύο φοβερά πτηνά…»

Η κοπέλα έτρεμε τόσο πολύ, που ήταν έτοιμη να ξυπνήσει από το όνειρό της. Αγκαλιάζοντας τον ιππότη, επέστρεψε όλη τη ζεστασιά που του είχε προηγουμένως κλέψει. Τα χέρια της τον χάιδευαν, ακουμπώντας κέντρα τα οποία ήταν μέσα του κοιμώμενα. Τα χέρια της γυναίκας άρχισαν να εγείρουν το άλλο σώμα.

Με μεγάλη προσπάθεια, εκείνος κρατούσε τον νου του συγκεντρωμένο. Κατανοούσε ότι έπρεπε να αφήσει εκείνη να το κάνει. Ένα λάθος ή ένας υπερβάλλοντας ζήλος θα κατέστρεφαν τα πάντα. Εκείνη δεν θα ξυπνούσε από τον βαθύ της ύπνο. Κι έτσι, το Μονσεγκούρ δεν θα καταστρεφόταν από τη φωτιά.

«Πόσοι, άραγε, έχουν αποτύχει σε αυτήν την τελική δοκιμασία της *Ασάγ*, χωρίς να καταφέρουν να αφυπνίσουν την κοιμώμενη!»

«Γλυκιά μου», είπε εκείνος, «ακούμπησε το κεφάλι σου εδώ, στο στήθος μου. Πρέπει να ξυπνήσεις από τον ύπνο σου, διότι κι εσύ, επίσης, κοιμάσαι. Από εδώ και στο εξής, θα αρχίσουμε να ζούμε ξύπνιοι το όνειρό σου.»

* * *

Το πρόσωπο εμφανίστηκε ξανά στον τοίχο, στο βάθος της σπηλιάς. Με μια υπαινικτική έκφραση, εκείνο έγινε ολοφάνερο. Αποκολλήθηκε.

«Είσαι ένας πολεμιστής, έλα να με καταλάβεις! Θα σου δώσω την καρδιά μου να την καταβροχθίσεις. Ας πιούμε το αίμα μας.»

«Είναι πολύ αργά τώρα», απάντησε ο ιππότης. «Ίσως, αν είχες έρθει νωρίτερα, αν δεν είχες φύγει… Η αγάπη έχει μόνο μία επιθυμία: την ένωση των καρδιών.»

Το πρόσωπο εξαφανίστηκε από τον τοίχο. Η κοπέλα επέστρεψε ξανά. Τον τύλιξε στην αγκαλιά της και, αναστενάζοντας, τον φίλησε με ανοιχτά χείλη. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, εκείνη του έδωσε την καρδιά του.

«Με αυτό το φιλί, φίλε μου, έχεις πλέον δύο καρδιές. Δώσε μου τη δική σου, ώστε να ζήσω!»

Ο ιππότης, τότε, επέστρεψε το φιλί. Αναστενάζοντας, της έδωσε την καρδιά του.

Στη συνέχεια, καθήμενος στην είσοδο της σπηλιάς, εκείνος επανέλαβε τα εξής:

«Η καρδιά μου είναι τώρα μαζί της και το πνεύμα μου την ακολουθεί. Η καρδιά είναι ένας καθρέφτης όπου ο αγαπημένος θωρεί την αγαπημένη του.»

* * *

Ο ιππότης είχε πλέον εισέλθει στο Μονσεγκούρ. Παρεισέφρησε σε αυτό μαζί της, μαζί με εκείνη που είχε στην καρδιά του. Μα δεν χρειάστηκε να φύγει από τη σπηλιά· διότι βρισκόταν ταυτοχρόνως και στα δύο μέρη. Ήξερε τι έκανε εκείνη· και πιο συγκεκριμένα, ήξερε τι ένιωθε. Κι εκείνη, επίσης, ζούσε μέσα του. Αμφότεροι σκέπτονταν με τις καρδιές τους, είχαν περπατήσει στο κέντρο των σκέψεων τους, κάνοντας τη σκέψη, καρδιά. Ένα κέντρο είχε ανοίξει σε εκείνο το σημείο, ταυτόχρονα με την αφύπνιση. Και ο άνδρας την ονειρευόταν στα όνειρά του, μοιραζόταν τα οράματά της. Κι εκείνη ονειρευόταν εκείνον. Εκείνος είχε τώρα την καρδιά μιας γυναίκας, κι εκείνη ενός άνδρα. Κι εκείνες οι καρδιές είχαν σώματα. Του ιππότη είχε το δικό της σώμα· το σώμα και το πρόσωπο μιας γυναίκας. Και η δική της, εκείνα ενός ανδρός. Και μαζί, αυτές οι καρδιές, που είχαν κατ' αυτόν τον τρόπο αποκτήσει μια ανώτερη ζωή, σχημάτιζαν μια καρδιά με φτερά. Αυτή η καρδιά μεταφερόταν παντού. Επισκεπτόταν το κάστρο και τη σπηλιά, την κορυφή και τη βάση, χωρίς να μπορούν οι εχθρικές στρατιές να την πληγώσουν ή να τη σταματήσουν. Μια λεπτοφυής ουσία, σαν πνοή αέρα, είχε αποκτήσει ζωή μέσα του, με αποτέλεσμα αυτός να είναι αυτή, και αντιστρόφως, αυτή να είναι αυτός.

* * *

Στα Πυρηναία, είχε φθάσει το τέλος της εποχής του χιονιού. Ο ιππότης έφυγε από τη σπηλιά και κατευθύνθηκε προς το Μονσεγκούρ. Η καρδιά του ήδη γνώριζε την κατεύθυνση. Δεν έκανε λάθος.

Κατά μήκος της διαδρομής, τον ακολούθησε ο τροβαδούρος. Ο ιππότης τον χαιρέτησε, λέγοντάς του:

«Ας πάμε στη μάχη! Ας καταστρέψουμε ό,τι είναι φθαρτό μέσα μας. Τραγούδησε λοιπόν ένα άσμα, που θα μας βοηθήσει να περάσουμε μέσα από τις εχθρικές γραμμές.»

Ο τροβαδούρος πήρε το λαούτο του και άρχισε να τραγουδάει:

Μου αρέσει πολύ η χαρμόσυνη ώρα
Που γεννά τα φύλλα και τα λουλούδια
Μου αρέσει να ακούω τον χαρούμενο ήχο
Των πτηνών, των οποίων τα άσματα
Αντηχούν στο δάσος

Και μου αρέσει να βλέπω μέσα από τα λιβάδια
Τις σκηνές και τα μεγάλα αντίσκηνα να εγείρονται
Και νιώθω μεγάλη χαρά
Όταν βλέπω στην εξοχή
Αρματωμένους ιππότες και άλογα
Και κάστρα που, με βαναυσότητα, πολιορκούνται
Και μου αρέσει να βλέπω όταν μία λαίδη
Είναι η πρώτη που εισβάλλει σε αυτό,
Επάνω στο άλογό της, άφοβη, καλά οπλισμένη.
Μου αρέσει η γενναιότητά της!
Και τα άλογα, δίχως αφέντη,
Θα αρχίσουν να τρέχουν προς τις συστάδες…
Κι εγώ σου λέω: «Μείνε ατάραχη!»

Διέσχισαν το ορεινό μονοπάτι μέχρι την κορυφή, εκεί όπου βρήκαν την είσοδο στο κάστρο του Μονσεγκούρ.

Στην άλλη πλευρά, στο κατώφλι, εκείνη τον περίμενε.

«Εγώ είμαι εσύ!»

Κι έτσι, εκείνος κατάφερε να περάσει το κατώφλι.

* * *

Εισήλθε κι ο τροβαδούρος, ακολουθώντας τον ιππότη, λες και ήταν η σκιά του. Μα η ιστορία του δεν τελειώνει εδώ. Διότι λίγο πριν εξαφανιστεί, ο ίδιος είπε:

«Ιππότη, η ιστορία αγάπης σου δεν είναι σαν τις δικές μας· είναι πιο μυστική, αρχαιότερη. Είναι ο θρύλος της αγάπης δίχως αγάπη, εκείνη που χάθηκε με τον Κατακλυσμό. Ίσα που μπορώ να της ρίξω μια ματιά. Στις ιστορίες μας δεν υπάρχει ιππότης, μα ένας κοινός και μια βασίλισσα. Μα η ωραία κοιμωμένη σου είναι μια βασίλισσα που ταξιδεύει ανά τις εποχές, που αγαπάει τον αντάξιό της, έναν βασιλιά.»

Ο ιππότης συνέχισε την πορεία του, καθοδηγούμενος από τη λαίδη του.

Οι ιππότες του Μονσεγκούρ τον υποδέχτηκαν μέσα στην επιβλητική τετράπλευρη αίθουσα του κάστρου, καθισμένοι σε μια στρογγυλή τράπεζα. Κάθε ένας τους είχε στο πλάι του και από μία γυναίκα.

Η λαίδη του διέσχισε τον κύκλο και στάθηκε δίπλα του. Εκείνος έστεκε, περίμενε. Έπειτα, εκείνη τον ρώτησε:

«Αγαπημένε μου φίλε», είπε εκείνη, «τι έχει συμβεί στην καρδιά μου;»

«Βρίσκεται εδώ μέσα στο στήθος μου, κάνοντας δύο χτύπους τη φορά, επαναλαμβάνοντας το όνομά σου και το δικό μου. Είναι ένας καθρέφτης, μία κλεψύδρα, που μου λέει τι χρειάζομαι ακόμη…»

Οι ιππότες που κάθονταν γύρω από το τραπέζι έγνεψαν καταφατικά, κι έτσι του επετράπη να εισέλθει στον κύκλο, γίνοντας μέλος μιας μικρής ομάδας ιπποτών που θα συμμετείχαν στην τελική μάχη του Μονσεγκούρ.

* * *

Εκείνη του έδειξε τα κελιά, την αμυντική διάταξη των πύργων, τους μυστικούς διαδρόμους. Τον οδήγησε επίσης στη μυστική αίθουσα, στη βάση του βουνού, εκεί όπου φυλασσόταν για πολλά χρόνια ο θησαυρός των Καθαρών. Από τις υψηλές επάλξεις, εκείνη του έδειξε τις βουνοκορφές και τις κοιλάδες. Στο αμυδρό φως του λυκόφωτος, εκείνη του είπε τα εξής:

«Ο ήλιος δύει σε αυτές τις κορυφές, οι οποίες για πολλούς αιώνες ήταν το καταφύγιο αγνών ανδρών και μάγων. Εδώ φυλάχθηκαν τα κλειδιά της γνώσης, όταν ο μεγάλος Κατακλυσμός βύθισε την κεντρική ήπειρο των Θεών-ανθρώπων, όταν το τρίτο φεγγάρι έπεσε στη γη. Επιβίωσαν από τον έναν κόσμο στον άλλον. Αυτό που ονομάζεται Γκράλ, στην πραγματικότητα είναι ένας ουράνιος λίθος που έπεσε στον πλανήτη μας από το – σπασμένο σε χίλια κομμάτια – Στέμμα του Εωσφόρου, κατά τη διάρκεια της αστρικής του μάχης. Μόνο όταν συγκεντρωθούν όλα τα κομμάτια θα δικαιωθεί ο Εωσφόρος. Διότι είναι ο Αυγερινός, το Αστέρι Αυτού-Αυτής, ο φρουρός της αγάπης μας. Ο λίθος που έπεσε εδώ είναι ουσιώδης για την αναδημιουργία του Στέμματος. Λάμπει φωτεινότερα και από τον ήλιο, είναι η ψυχρή φωτιά, το λευκό φως. Το άγγιγμά του μπορεί να ενώσει ό,τι είναι διασκορπισμένο, να επιστρέψει στην αρχή των πραγμάτων. Μόνον εκείνοι που περπατούν προς τα πίσω μπορούν να τον βρουν. Συνδέει επίσης όλα όσα έχουν διαχωριστεί από εσένα· διότι εσύ είσαι το κατεστραμμένο Στέμμα, τα διασκορπισμένα αστέρια στον ουράνιο θόλο. Αυτό το μυστικό φυλαχτό συνδέει εμάς κι εσένα με το Αστέρι Αυτού-Αυτής. Σε κάθε αστέρι του ουρανού υπάρχει κι ένα σπασμένο κομμάτι του Στέμματος. Η ανθρώπινη

φυλή θα πρέπει να πάει να τα αναζητήσει· μα μόνο όταν κάποιος βρει εκείνο στη γη θα τα καταφέρει στην κοσμική του αναζήτηση. Αυτός ο θησαυρός πηγαίνει από χέρι σε χέρι. Αρχικά, ήλθε από την Ανατολή, περνώντας μέσα από τη Νότια Πύλη ενός ναού ή ενός βουνού. Επάνω στο φυλαχτό είναι χαραγμένο το μυστικό, σε μια γλώσσα που δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί, με άγνωστα σύμβολα. Όταν το Μονσεγκούρ πέσει και το φυλαχτό κατευθυνθεί προς πιο μακρινές επικράτειες, η δόνησή του, η αφανέρωτη ιστορία του, θα μεταμορφώσει την ψυχή των οδοιπόρων που θα συνεχίσουν να επισκέπτονται αυτά τα ερείπια…»

Το λεπτοφυές της χέρι, με τη λευκή κηλίδα ανάμεσα στον παράμεσο και στον δείκτη, σηκώθηκε κόντρα στον απογευματινό ήλιο για να επισημάνει τις διάφορες βουνοκορφές.

«Εκεί βρίσκονται οι σπηλιές και το Μαύρο Όρος, ο τόπος όπου προετοιμάζονται οι αναζητητές. Μας χωρίζουν από εκείνο το άλλο όρος, τη Λίμνη του Θανάτου. Όταν το Μονσεγκούρ παραδοθεί στις φλόγες, ο θησαυρός θα πρέπει να μεταφερθεί από κέντρο σε κέντρο, μέχρις ότου μία μέρα, φθάσει στο όρος που ονομάζεται Αφροδίτη, στο τελευταίο καταφύγιο, εκεί όπου το Στέμμα, με το γήινο κομμάτι του, θα αναδημιουργηθεί. Και θα είναι τόσο όμορφο, όσο ήταν και πριν εκείνο σπάσει.»

* * *

Διέσχισε περπατώντας το κάστρο πολλές φορές, από την υπόγεια βάση του μέχρι τις απόκρημνες επάλξεις. Μα δεν πέρασε ποτέ τη Βόρεια Πύλη.

«Γνωρίζω αυτό το κάστρο καλά», είπε, «έχω ταξιδέψει σ' αυτό πολλές φορές· λόγω του ότι πηγαινοέρχομαι, νιώθω σαν ένας αιχμάλωτος που τρέχει προς το υψηλότερο σημείο, προς την τελευταία έπαλξη. Πριν την τελευταία μάχη, σκέφτομαι να διασχίσω τη Βόρεια Πύλη και να επισκεφθώ τους Τέλειους ώστε να με προετοιμάσουν. Οδήγησέ με σε αυτήν την πύλη…»

Εκείνη τον οδήγησε στο κατώφλι της Βόρειας Πύλης του κάστρου.

Μα εκείνος ήξερε ότι θα έπρεπε να συνεχίσει μόνος.

* * *

Εκτός από την άβυσσο, υπήρχε ένας ξερός, εύληπτος αέρας. Ένας μικρός συνωστισμός από καλύβες ανάμεσα σε λαχανικά και πέτρες. Μια δροσιά πορφυρού φωτός κι ένα απαλό αεράκι.

Στην κορυφή υπήρχε ακόμα χιόνι. Προχώρησε προς την κατεύθυνση μιας καλύβας, στην άκρη μιας απότομης βουνοπλαγιάς. Δεν είχε παράθυρα και η στενή της πόρτα ήταν ανοιχτή. Καθώς έμπαινε μέσα, ένα βιολετί φως τον καθήλωσε στο κατώφλι. Στη μέση του δωματίου, καθισμένος με σταυρωμένα τα πόδια, βρισκόταν ο Τέλειος. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά και ανέκφραστα. Στο πρόσωπό του είχε ένα ασαφές χαμόγελο. Έδειχνε να βρίσκεται αλλού, διότι παρόλο που μίλησε, τα χείλη του δεν κουνήθηκαν. Η φωνή του ερχόταν από την οροφή της καλύβας:

«Diaus vos benesiga. Έλα μέσα.»

Για πολύ ώρα, παρέμεινε σιωπηλός. Του ήταν δύσκολο να μιλήσει. Η γλώσσα και τα χείλη του ήταν σαν από πέτρα.

«Θέλω να ξέρω…», είπε τελικά ο ιππότης. «Πού βρισκόμαστε;»

«Δεν έχεις καταλάβει, ταξιδιώτη,» απάντησε η φωνή, «ότι έχεις επισκεφθεί τα ερείπια ενός κάστρου που καταστράφηκε πριν από επτακόσια χρόνια; Ότι όλα όσα βλέπεις μέσα στο κάστρο δεν είναι παρά η πνευματική σκιά από κάτι που υπήρξε κάποτε στη γη και που τώρα έχει μεταφερθεί στο φως ενός αστεριού; Ότι έχεις χαθεί, ή ότι έχεις μεταφερθεί σε έναν παράλληλο χρόνο όπου το Μονσεγκούρ συνεχίζει να υπάρχει, με την ανάλογη ιστορία της πτώσης του να επαναλαμβάνεται αιωνίως, μα με διαφορετική ένταση; Υπάρχουν παράλληλοι χρόνοι, επίπεδα που δεν προσεγγίζονται, ακόμη κι αν ρίξει κάποιος σ’ αυτές μια βιαστική ματιά. Υπάρχουν παρόμοια, ταυτόχρονα γεγονότα, σαν τις αντηχήσεις καμπανών μέσα σε κλειστά σύμπαντα, που δεν επηρεάζουν η μία την άλλη. Επομένως, όλα όσα συμβαίνουν εδώ στη γη έχουν μια προηγούμενη ύπαρξη κάπου αλλού, ή ταυτόχρονη, σε κάποια άλλη συγκέντρωση του φωτός, με έναν παρόμοιο, μα ταυτόχρονα διαφορετικό, τρόπο. Εδώ βρισκόμαστε λοιπόν, εσύ και εγώ, σε εκείνο το μακρινό δράμα του Μονσεγκούρ, και την ίδια στιγμή, καταγινόμαστε με ένα αντίστοιχο, μα διαφορετικό, δράμα· εκείνο του εσωτερικού μας κόσμου.»

Συνεχίζοντας να έρχεται από πάνω, από την οροφή της καλύβας, ίσως από εκείνον τον διαφορετικό χρόνο, η φωνή του Τέλειου συνέχισε να μιλάει:

«Αντιτιθέμεθα στον γάμο και στη συνουσία· στη γέννηση, δηλαδή, νέων σωμάτων, διότι δίνουν ζωή στον υιό της ζωής. Εντούτοις, δεν εναντιωνόμαστε στη συνουσία του νου, στον νοητικό γάμο, μέσω μιας μυστικής τελετής, σε μια αίθουσα του κάστρου. Αυτό ήταν το αφανέρωτο μυστικό, ο θησαυρός των Καθαρών.»

* * *

Λέγεται πως λίγες στιγμές προτού πέσει το Κάστρο, τέσσερις ιππότες κατάφεραν να κατέβουν από την κορυφή του. Χρησιμοποίησαν ένα ασημένιο νήμα, που διατηρούσε την ισχύ του χωρίς να σπάσει. Κουβαλούσαν το φυλαχτό, τον θησαυρό. Τα ονόματα των τριών είναι γνωστά. Του τέταρτου, όμως, όχι.

Οι Άνδεις

Ο μεσημεριανός ήλιος γλιστρούσε αθόρυβα μέσα από τα πυκνά φύλλα και τις φτέρες του δάσους, κάνοντας τον αέρα φωτεινό και πράσινο. Αραουκάριες, δέντρα ραουλί κι ερυθρά κοπίουε, καλύπτονταν με σταγόνες βροχής. Στο ημίφως, υπήρχε μια έντονη μυρωδιά υγρού εδάφους κι ένα συνεχές μουρμουρητό του φωτός, σαν μουσική του δάσους.

«Αυτό το δάσος είναι αγνό», σκέφθηκε ο άνδρας· «οι κίνδυνοί του αφορούν την ψυχή. Βρίσκονται στη λαχτάρα που ξυπνά αυτό το φως και στις φυλές των αόρατων όντων που δείχνουν να κατοικούν μέσα του.»

Ίσως έβλεπε αυτά τα στοιχειά το άλογό του, που είχε ένα λευκό αστέρι στο μέτωπο, και ίσως γι' αυτό, χλιμιντρίζοντας, άνοιγε διάπλατα τα ρουθούνια του.

Ακολούθησε ένα μονοπάτι που διέσχιζε ένα ξέφωτο και που σε έβγαζε έξω από το δάσος. Στον ορίζοντα, στο τέλος της κοιλάδας, υψώνονταν οι χιονισμένες κορυφές των Άνδεων.

Κατά το δειλινό, ο άνδρας σταμάτησε. Έδεσε το άλογο του επάνω στο κλαδί ενός δέντρου και άρχισε να κατευθύνεται προς ένα άνοιγμα του βουνού, που έμοιαζε με σπηλιά. Είδε μια φιγούρα να κατεβαίνει προς την κατεύθυνσή του, με τα χέρια προτεταμένα. Είχε μακριά γενειάδα και φορούσε ένα πόντσο που ανέμιζε στο αεράκι του λυκόφωτος. Κοίταζε ευθεία, μα όταν έφτασε κοντά στον άνδρα, τέντωσε τα χέρια του και τα τοποθέτησε επάνω στους ώμους του. Τότε, έτρεξε τα δάχτυλά του επάνω στο πρόσωπό του ανδρός, κι εκείνος ένιωσε ότι είχε ξαναζήσει αυτή τη σκηνή. Ότι σε μιαν άλλη εποχή, αυτά τα δάχτυλα είχαν διαμορφώσει το πρόσωπό του.

* * *

Έκατσαν τότε γύρω από τη φωτιά. Ο γηραιός άνδρας ήταν τυφλός, μα τα νεκρά μάτια του είχαν μπλε χρώμα.

«Δεν εκπλήσσομαι που είσαι τυφλός», είπε σε κείνον, «μα δεν περίμενα να έχεις μπλε χρώμα ματιών και λευκή επιδερμίδα. Περίμενα να συναντήσω έναν δασύτριχο Μαπούτσε.»

«Εξήγησέ μου… Γιατί ήλθες εδώ;» απάντησε ο γηραιός άνδρας.

«Μου είπαν ότι εδώ στον Νότο ζει ένας σοφός άνδρας που γνωρίζει τα πάντα για τα βότανα. Ψάχνω να βρω ένα βότανο που θα θεραπεύσει μια φίλη. Ίσως υπάρχει εδώ κάποια θεραπευτική ρίζα που θα τη σώσει.»

«Δεν υπάρχει τέτοιο βότανο. Η ασθένειά της έχει να κάνει με το αίμα που πτύει. Τα βότανα και τα ορυκτά συσχετίζονται με τα όργανα του σώματος. Η πνευμονική της νόσος είναι ινώδης. Το κοπίουε είναι ένα λουλούδι, του σχήματος καμπάνας, από αίμα. Το τριαντάφυλλο είναι πηγμένο αίμα. Κάπου, σε αυτήν την οροσειρά, υπάρχει ένας νεκρός άνδρας με ένα ρόδο στο στήθος του…»

«Μα εγώ έχω έλθει για να βρω κάποιο φάρμακο…»

«Το πτηνό λόικα έχει, επίσης, ένα ερυθρό στήθος και θα με βοηθήσει να βρω το φάρμακο. Μα μην ανησυχείς, δεν χρειάζεται να της το πας, ούτε να το πιεί. Αρκεί να ακουμπήσεις με το χέρι σου το βότανο, και μετά, να ακουμπήσεις το στήθος της. Η συγκεκριμένη ασθένεια δεν αφορά το ορατό της σώμα, μα άλλα, διαφορετικά. Η ασθένεια είναι μια έλλειψη ισορροπίας ανάμεσα σε αυτά τα δύο σώματα και της ανάσας που τα ενώνει· είναι μια αναστάτωση των ρευμάτων. Στο ζήτημα αυτό, τα αστέρια είναι, επίσης, πολύ σημαντικά. Ποια είναι η γενέθλια πέτρα της φίλης σου;»

«Το τοπάζι.»

«Ο Νότιος Πόλος αναδίδει προς τα έξω ένα ρεύμα πορτοκαλί χρώματος. Αυτός ο Πόλος αντιπροσωπεύει τα γεννητικά όργανα της γης. Το αριστερό μέρος του σώματος του ανδρός, επίσης, εκπέμπει ένα πορτοκαλί φως.»

«Ακόμη δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι λευκός. Περίμενα να είσαι Ινδιάνος…»

«Μα και ο Κετζαλκόατλ ήταν λευκός. Γνωρίζεις το αληθινό όνομα της Αμερικής; Είναι Αλβανία, που σημαίνει λευκή γη, των Λευκών Θεών. Στην Αλβανία είναι κρυμμένος ένας θησαυρός που δεν είναι υλικός· είναι ένας υγρός χρυσός που πίνεται… Αυτό δεν είναι που ψάχνεις για τη φίλη σου; Καλύτερα να της το δώσεις αφού έχει πεθάνει… Υπάρχουν δύο δρόμοι: ο ένας στεγνός και πολύ σύντομος. Ο άλλος είναι υγρός και πολύ πιο δύσκολος, διότι είναι εκείνος των δακρύων.»

Ο γηραιός άνδρας σώπασε.

Ο άνδρας θυμήθηκε:

«Κάπου έχω φάει χρυσά και ασημένια φύλλα. Υπάρχει μια επικράτεια όπου ο χρυσός και το ασήμι τρώγονται.»

Οι φλόγες, που τρεμόσβηναν, τόνιζαν τις δυσδιάκριτες σκιές του προσώπου του γηραιού άνδρα.

«Πήγαινέ της αυτό το λουλούδι, το δημιουργημένο στη φωτιά.»

* * *

Ο άνδρας περπάτησε, με αργά βήματα, μέσα από την πόλη. Μέχρι να φθάσει στο σπίτι της, το λυκόφως έπεφτε επάνω στους παρακείμενους λόφους. Εκείνη άνοιξε την πόρτα και, κρατώντας τον από το χέρι, τον οδήγησε στον σκοτεινό διάδρομο. Τους ένωνε η αγάπη των μυημένων, η αναζήτηση για μια μυθική αντίληψη της ζωής. Εκείνη ανήκε σε ένα διαφορετικό Τάγμα από το δικό του. Ωστόσο, κατά κάποιον τρόπο, έδειχναν να έχουν κοινή καταγωγή. Τα πεπρωμένα τους συνδέονταν. Προσέγγιζαν τώρα ένα σταυροδρόμι.

Την πήγε στο υπνοδωμάτιό της και την ξάπλωσε στο κρεβάτι. Φορούσε μια λευκή νυχτικιά. Ένας ασημένιος κεφαλόδεσμος συγκρατούσε τη χρυσή της κόμη, την οποία εκείνος ίσιωσε, σηκώνοντας τα χέρια της. Τα χέρια της, τα μακριά και ταραγμένα δάχτυλά της, χάθηκαν για μια στιγμή ανάμεσα στα χρυσά της μαλλιά, στα χρυσά της νήματα. Παρέμενε ακίνητη, λες και διαλογιζόταν, λες και ήταν απούσα. Τον κοίταξε. Εκείνος αναγνώρισε αυτό το ιδιαίτερο βλέμμα, που κάθε τόσο, έπεφτε επάνω στο πρόσωπό του.

«Πού είχες πάει;»

«Στον Νότο. Βρήκα έναν ερημίτη, ο οποίος μου έδωσε, για σένα, αυτό το λουλούδι. Είναι ένα λουλούδι του οποίου τα πέταλα δεν πέφτουν.»

«Τι άλλο είπε;»

«Είπε ότι η Αμερική ονομάζεται Αλβανία, δηλαδή «γη των Λευκών Θεών», του Κετζαλκόατλ, του Κοντίκι, του Βιρακότσα. Έχεις ξανακούσει κάτι τέτοιο;»

«Ναι», απάντησε εκείνη.

«Θέλω να μάθω κι άλλα», είπε εκείνος.

Καθόταν επάνω στο κρεβάτι. Του έπιασε το χέρι.

«Στο «Βιβλίο του Ενώχ», ένα βιβλίο που γράφτηκε πριν τον Κατακλυσμό, γίνεται αναφορά σε μια φυλή ανθρώπων, με μαλλιά σαν έριο και με διάφανη επιδερμίδα. Αυτή η φυλή δεν δημιουργήθηκε εδώ, προέρχεται από άλλους

κόσμους. Υπάρχουν, συνεπώς, δύο φυλές: η μία είναι εκείνη των τέκνων της γης, και η άλλη εκείνη των τέκνων του φωτός και των αστεριών. Στο βιβλίο, ο Ενώχ απομακρύνεται από τη γη μέσα σε ένα πύρινο άρμα. Ίσως οι γίγαντες, τους οποίους αναφέρουν τα αρχαία κείμενα, να ήταν οι πρώτοι ταξιδιώτες των άλλων κόσμων. Εκείνοι ήταν που έχτισαν τα μεγάλα πέτρινα μνημεία στο Τιουανάκου, στο Νησί του Πάσχα, στη Βρετάνη, στο Στόουνχετζ και σε πολλά άλλα μέρη. Βοήθησαν στον σχηματισμό της γης και των ηπείρων· το ακρωτήριο Χορν και οι στήλες του είναι δικό τους έργο· όπως είναι επίσης και τα Ναν Ματάλ στον Ειρηνικό, κοντά στη Νήσο Καρολίνα, εκεί όπου υπάρχουν πενήντα, περίπου, τεχνητά νησιά. Τα βήματά τους σχημάτισαν τις πρώτες κοιλάδες και βουνοκορφές. Αυτοί οι γίγαντες ήταν ερμαφρόδιτοι, κόμιζαν τη γυναίκα στην καρδιά τους. Η δεξιά τους πλευρά εξέπεμπε ένα κυανό φως, η αριστερή τους ένα πορτοκαλί.

Μα τότε κάτι συνέβη, κάτι που δεν είναι, με βεβαιότητα, γνωστό. Ίσως κάποιο φεγγάρι έπεσε από τον ουρανό· κάτι αρκετά περίεργο, από τη στιγμή που οι γίγαντες μπορούσαν να κατευθύνουν την πορεία των αστεριών με τη δύναμη των νόων τους. Υπήρχε ένας παλιός ήλιος και μια παλιά σελήνη, που έχουν ήδη εξαφανιστεί. Με τον ερχομό του νέου ήλιου, οι γίγαντες εγκατέλειψαν τη γη. Εκείνοι που δεν το κατάφεραν αυτό, ή εκείνοι που δεν ήθελαν να φύγουν, οι ταγμένοι σε αυτό το αστέρι, κρύφτηκαν μέσα στο εσωτερικό των οροσειρών. Από εκεί, αναμένουν την επιστροφή του αρχαίου ήλιου. Λέγεται επίσης ότι αυτή η καταστροφή συνέβη όταν οι γίγαντες ερωτεύθηκαν τις θυγατέρες των ανθρώπων, παύοντας να είναι ερμαφρόδιτοι. Έδιωξαν τη γυναίκα από το πλευρό τους κι έδωσαν ύπαρξη σε μια διττή – σωματική και πνευματική – φυλή, της οποίας η ψυχή, μονάχα, ήταν εξωγήινη. Μέσω μιας ενέργειας που ονομάζεται Βρίλ, ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός συνεχίζει να διατηρεί επαφές με τους εξωγήινους καθοδηγητές και αναπτύσσεται σε μια ήπειρο του Βορρά, σε ένα πολικό νησί. Αυτό περιβάλλεται από βουνά διάφανου πάγου, σαν από κρύσταλλα, κι έχει στο κέντρο του μια πράσινη όαση. Οι άνδρες του έχουν λευκή επιδερμίδα και μαλλιά σαν από έριο. Η χρυσή κόμη των γυναικών επιπλέει στον άνεμο του τότε, στον αέρα εκείνης της εποχής.

Οι ιέρειες είχαν μαντικές ικανότητες και διατηρούσαν επαφή με τους εξωγήινους. Το φυλαχτό που υποδείκνυε την ιεραρχία ήταν η σεληνόλιθος, κι επίσης το σμαράγδι, ο λίθος της Αφροδίτης. Δίδασκαν τον δρόμο της μαγικής αγάπης, που οδηγεί πίσω στη γη των γιγάντων, που είναι το, προς τα πίσω, ταξίδι του οδοιπόρου, εκείνου που αναζητά την αρχαία πατρίδα

ακολουθώντας τα ίχνη του χρόνου. Μα κι αυτός ο ανώτερος πολιτισμός, επίσης, εξαφανίστηκε. Οι πάγοι έγιναν ακατοίκητοι και το νησί της Υπερβορέας, της θρυλικής Θούλης, εξαφανίστηκε.»

«Ίσως εκείνος ήταν ο τόπος του Κήπου με τα χρυσά μήλα, που κατοικούνταν από χαμογελαστά ζώα…»

«Τα ζώα κατοικούσαν στην καρδιά του ανδρός… Μα δεν χάθηκαν όλοι οι Υπερβόρεοι. Κατέφυγαν στις δύο μυστικές πόλεις των Ιμαλαΐων, στην Αγκάρτι και στη Σαμπούλα. Στην πρώτη διδασκόταν ο δρόμος της μαγικής αγάπης, που συνεχίζει μέσω των αστεριών. Στην Αγκάρτι, επίσης, φυλασσόταν ο σμαραγδένιος λίθος, χαραγμένος με τη σοφία των αρχαίων. Στη Σαμπούλα εξασκούνταν η μαγεία των γιγάντων που έκανε εφικτή την ανέγερση των μεγαλιθικών οικοδομημάτων, των στηλών του ακρωτηρίου Χορν, των νησιών του Ειρηνικού, την πύλη του ναού του Καλασασάγια, των προσώπων στους βράχους των υψηλών βουνοκορφών, τον χωρισμό των θαλασσών και των ηπείρων και την επικράτεια αυτής της ισχύος ή ενέργειας που είναι ικανή να χτίζει ή να καταστρέφει κόσμους. Υπήρχε η ελπίδα ότι στη Σαμπούλα θα αναπαραγόταν μια μεταλλαγή των ειδών, η οποία θα επέτρεπε την επιστροφή στην κατάσταση πριν την επιμειξία με τα τέκνα των ανθρώπων… Όπως καταλαβαίνεις, αυτός ο θρύλος είναι συμβολικός και σηματοδοτεί έναν δρόμο προς μια εσωτερική άνοδο. Τα λευκά, διάφανα σώματα, τα μαλλιά σαν έριο, η χρυσή κόμη των ιερειών του πάγου, δεν ανήκουν σε αυτόν τον κόσμο. Δεν γίνεται αναφορά στα υλικά σώματα, μα στα αόρατα. Αν δοθεί σε αυτόν τον θρύλο ένα, καθαρά, υλικό νόημα, ερμηνεύοντας κυριολεκτικά την επιστροφή στη χαμένη πατρίδα, τότε υπάρχει ο κίνδυνος να καταστραφούν τα πάντα.»

Εκείνη έδειχνε κουρασμένη και η αναπνοή της γινόταν όλο και πιο δύσκολη. Ωστόσο, το βλέμμα της φώτιζε το σκοτάδι του δωματίου.

«Εδώ, στον Νότο του Κόσμου, αυτή η Πόλη έχει ποικίλα ονόματα. Έχει ονομαστεί Πόλη των Καισάρων, Τραπαλάντα, Παϊτίτι, Ελελίν και Μεγάλη Κιβίρα. Μερικοί από τους Ισπανούς κονκισταδόρες πίστευαν στην ύπαρξή της κι έρχονταν να αναζητήσουν εκείνη, παρά έναν υλικό θησαυρό. Αναζήτησαν την Πόλη μέχρι τους πάγους του Μεγάλου Νότου, εκεί όπου βρίσκεται η Μυστική Δύση…»

Τότε, εκείνη έκανε μια μικρή παύση.

Συνέχισε, λέγοντας:

«Πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα αναζητήσεις αυτήν την Πόλη. Διότι μόνο ένας ακριβής αριθμός δύναται να εισέλθει. Όταν ένας εκλεκτός χάσει

την πορεία προς αυτήν, κάποιος άλλος έρχεται για να πάρει τη θέση του. Κάποιος που μπαίνει μέσα κρυφά, παίρνοντας το πρόσωπό του…»

* * *

Αν και ήταν αργά, ο άνδρας πήγε στο σπίτι του Διδασκάλου του. Είχε την εντύπωση ότι εκείνος τον περίμενε και ότι γνώριζε για τις συνομιλίες του με τον ερημίτη και τη γυναίκα. Ένιωσε την επείγουσα ανάγκη της επιβεβαίωσης.

Ωστόσο, όταν έφτασε στο κατώφλι, δίστασε. Τότε η πόρτα άνοιξε και ο Διδάσκαλος στάθηκε μπροστά του· έκανε στην άκρη, κι άφησε τον άνδρα να περάσει.

Βρέθηκε, γι' ακόμη μια φορά, στο μικρό μελετητήριο του Διδασκάλου. Είδε το βιβλίο του Τάγματος, ανοιχτό, επάνω σε ένα αναλόγιο. Μέσα του ήταν καταγεγραμμένα όλα τα ονόματα των μελών του παρακλαδιού των Άνδεων, όπως επίσης και το δικό του, γραμμένα από το χέρι του Διδασκάλου. Λόγω της έντονης φωτεινότητας που εξέπεμπε ο Διδάσκαλος εκείνη τη νύχτα, του ήταν δύσκολο να τον κοιτάξει στο πρόσωπο. Ήταν μετρίου αναστήματος, ούτε πολύ ψηλός, ούτε κοντός. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του εξέφραζαν τη θέληση και την ευγένειά του.

«Διδάσκαλε, θέλω να σου μιλήσω για τις εμπειρίες μου. Έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που σε είδα. Αγωνιώ να σου μιλήσω γι' αυτές.»

Ο Διδάσκαλος έγνεψε καταφατικά.

Έτσι, ο άνδρας ξεκίνησε να του μιλάει για τη συζήτησή του με τον ερημίτη, κι επίσης για όλα όσα του είπε η φίλη του. Περιέγραψε την ασθένειά που την ταλαιπωρούσε, ελπίζοντας ότι ο Διδάσκαλος θα τη βοηθούσε.

Ο Διδάσκαλος παρέμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας τον ανέκφραστα. Τότε, ρώτησε τον Διδάσκαλο πώς θα μπορούσε εκείνος να τη βοηθήσει. Η καλοσύνη του, ωστόσο, υπερέβαινε το ανθρώπινο, το πολύ ανθρώπινο.

«Η γυναίκα υποβαθμίζει, βεβηλώνει. Είμαστε ένα Τάγμα πολεμιστών. Θα έπρεπε, μέχρι τώρα, να έχεις ήδη ξεπεράσει αυτά τα, έντονα βιωμένα, ζητήματα της καρδιάς. Ο άνδρας είναι διττός, κομίζει τη γυναίκα μέσα του. Στον άνδρα, το λεπτοφυές σώμα είναι θηλυκό, και στη γυναίκα, αρσενικό. Ούτε ο μυημένος άνδρας χρειάζεται, εξωτερικά, τη γυναίκα, ούτε η μυημένη γυναίκα χρειάζεται τον άνδρα. Δύνανται να είναι αυτάρκεις. Τι συμβολίζει σε μας ο θρύλος του μαγικού γάμου, του υγρού δρόμου; Πιστεύω ότι έχεις παρερμηνεύσει ένα σύμβολο και ότι ρισκάρεις την απώλεια του γήινου

χρόνου σου. Ο γάμος θα πρέπει να συμβεί εσωτερικά. Το Τάγμα των πολεμιστών μας δεν ενδιαφέρεται για δόγματα. Μόνο για τη δράση σε υπερευαίσθητα επίπεδα· για τον πόλεμο σε αυτόν τον κόσμο και σε άλλους· για τον πόλεμο με τον εαυτό, με τις προβολές του νου, ώστε να προσεγγιστεί η υπέρτατη πραγματικότητα της ύπαρξης και η ανάκτηση του απόλυτου-ανδρός, του ανδρός-Θεού, του ανδρός-μάγου, που είναι κάτι διαφορετικό από τον μυστικιστή ή τον άγιο. Είμαστε ένα Τάγμα ενεργών μάγων, όχι μυστικιστών. Σου έχω δώσει το σπαθί και το σημάδι. Πολέμησε. Αυτό αρκεί. Τα σημάδια του Τάγματος είναι κατάλληλα για να παράγουν τη μεταμόρφωση, διότι δρουν σε ποικίλους κόσμους, ταυτόχρονα, σε αόρατα επίπεδα και σε παράλληλους χρόνους. Αυτά συνδέουν τα σύμπαντα, οι δονήσεις τους εδραιώνουν μια συμφωνία. Δεν χρειάζεται να ξέρεις τίποτε παραπάνω. Ζωγράφισε στο στήθος σου το τελευταίο σημάδι που σου έδωσα, συγκεντρώσου σταθερά στον χώρο ανάμεσα στα φρύδια, σταμάτησε κάθε σκέψη, κάθε επιθυμία, άνοιξε το τρίτο μάτι και απόσπασε τον εαυτό σου από το φυσικό σώμα. Το σημάδι θα σε προβάλλει στο επίπεδο που του αντιστοιχεί. Θα σε πάει στους Σίντα της Αγκάρτι και στην Πόλη των Καισάρων. Μετέφερε μαζί σου το σπαθί. Θα σου χρειαστεί για να πολεμήσεις τις εχθρικές δυνάμεις που θα συναντήσεις στον δρόμο σου. Με τη μάχη μας, θα αποφευχθεί, για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, η επερχόμενη καταστροφή, μέχρις ότου περάσει μέσα από τη μεγάλη θύρα ο ακριβής αριθμός των εκλεκτών, μέσα από τις τρεις ανοιχτές θύρες που βλέπουν προς την κατεύθυνση της Μυστικής Δύσης, εκεί όπου το φυσικό φως πεθαίνει, εκεί όπου το πνευματικό φως γεννιέται. Από τις τρεις θύρες από τις οποίες βγαίναμε κάποτε εσύ κι εγώ…»

* * *

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Χωρίς να το θέλει, στριφογύριζε στο κρεβάτι του, πέρα-δώθε. Όταν το φως της αυγής γλίστρησε αθόρυβα μέσα από το παράθυρο, εκείνος έπεσε σε έναν ελαφρύ ύπνο. Εμφανίστηκε σ’ αυτόν ένας νεαρός άνδρας που κρατούσε ένα λουλούδι. Ήταν όμορφος και είχε ένα ευρύ μέτωπο. Πλησίασε στην άκρη του κρεβατιού του και ακούμπησε το στήθος εκείνου με αυτό το λουλούδι. Έσκυψε και φίλησε το μάγουλό του. Ένα παιδικό άρωμα κατέκλυσε το δωμάτιό του.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε.

«Είμαι ο παιδικός σου φίλος. Έχω μεγαλώσει σωματικά, μα η ψυχή μου είναι ακόμη αυτή ενός παιδιού. Αγάπησέ την με την αγνότητα αυτού του φιλιού που σου έδωσα.»

Ο νεαρός, τότε, χάθηκε, κι εκείνος είδε τον εαυτό του ξανά παιδί, να σκαρφαλώνει έναν βράχο μαζί με ένα κορίτσι της ηλικίας του. Ξαφνικά, το κορίτσι έχασε την ισορροπία και άρχισε να πέφτει. Εκείνος την κράτησε από το χέρι. Σταδιακά, όμως, λίγο-λίγο, το χέρι της άρχισε να γλιστράει. Καθώς το κορίτσι έπεφτε, εκείνη τον κοίταξε με ορθάνοιχτα μάτια. Όλη του η ζωή ήταν προσηλωμένη σε αυτό το βλέμμα, που τον διαπερνούσε. Τελικά, εκείνο εξαφανίστηκε. Είχε νιώσει την ένταση του τρόμου της.

Ξύπνησε κρατώντας το μαξιλάρι λες και ήταν βράχος. Λίγο μετά, έπεσε σε έναν βαθύ, ανονείρευτο ύπνο, ξυπνώντας αργά το απόγευμα.

Ντύθηκε γρήγορα και βγήκε έξω στον δρόμο.

Ξεκίνησε τότε να σκέφτεται τα όνειρα που είδε. Όταν ήταν μικρός, είχε φιλήσει έναν συμπαίκτη του στο μάγουλο. Ήταν το ίδιο με αυτό που του έδωσε ο νέος προ ολίγου. Το όνειρο με το κορίτσι στον βράχο επαναλαμβανόταν συχνά, παρόλο που δεν είχε συμβεί ποτέ. Αναρωτήθηκε αν είχε συμβεί σε μία άλλη ύπαρξη. Κατά καιρούς, είχε την εντύπωση ότι η ζωή στη γη ήταν λιγότερο αληθινή από κάτι που διαδραματιζόταν κάπου αλλού, την ίδια στιγμή. Είχε τη σπάνια αίσθηση ότι κάποιος άλλος, και όχι ο ίδιος, ονειρευόταν την ίδια του τη ζωή. Μολαταύτα, ένιωσε ότι αναγνώριζε την κοπέλα στο όνειρο. Ήταν μια παιδική φίλη με την οποία σκαρφάλωνε τους λόφους πλησίον των Άνδεων. Ήταν μια αχώριστη φίλη, που τον προστάτευε και που προσπαθούσε να κερδίσει τον θαυμασμό και την εμπιστοσύνη του. Είχε μεγάλα, σκοτεινά μάτια, χλωμό πρόσωπο, και η κόμη της ήταν σκοτεινή, σαν το νερό τη νύχτα. Καθώς εκείνη άφηνε τον βράχο, τα μαλλιά της ανέμιζαν για αρκετή ώρα.

«Η αγάπη πάντοτε ανακατεύεται με τον θάνατο», είπε στον εαυτό του. «Δεν κατάφερα ποτέ να ξεχάσω αυτό το κορίτσι… Τι να απέγινε; Μήπως βρίσκεται στον πυθμένα μιας αβύσσου; Είναι σαν μια νεκρή αγάπη, μια αγάπη προτού καν γεννηθώ. Νιώθω ότι βρίσκομαι εδώ χάρη σε μια αγάπη που προηγείται του εαυτού μου. Οι εικόνες της ρέουν στο αίμα μου. Είμαι αιχμάλωτος αυτού του μύθου, τον οποίο κληρονόμησα από τους θρυλικούς μου προγόνους. Δεν μπορώ να τον απαρνηθώ, ούτε και να απαρνηθώ την εντολή από τα βάθη της ψυχής μου. Είναι σαν μια ιδέα που πασχίζει να εκφραστεί, σαν ένας άγγελος που ψάχνει καταφύγιο. Να κλείσω τη θύρα;»

Γι’ ακόμη μια φορά, βρέθηκε μπροστά στην οικία της φίλης του. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Είχε ένα προαίσθημα. Έτρεξε μέσα γρήγορα.

Τη βρήκε ακίνητη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με αίμα επάνω στα χείλη και στη νυχτικιά της. Ήταν πολύ χλωμή και είχε μια παρόμοια έκφραση με εκείνο το κορίτσι που έπεσε από τον γκρεμό.

Έγειρε πάνω από τη φίλη του, ακούμπησε απαλά τα μαλλιά της και φίλησε τα χείλη της. Είχαν τη γεύση πικρού μελιού. Κατάπιε λίγο από το αίμα της.

Στη συνέχεια, πήρε μια πετσέτα και μια λεκάνη με νερό, κι έπλυνε το πρόσωπο και τα χέρια της.

Εκείνη, με ασθενική φωνή, είπε:

«Φοβάμαι ότι η χθεσινή συζήτησή μας με εξόντωσε. Μα δεν μετανιώνω. Είμαστε τώρα αδέρφια· έχεις πιεί το αίμα μου. Τώρα πρέπει να μου δώσεις λίγο απ’ το δικό σου. Πολύ καιρό προτού υπάρξει αγάπη μεταξύ του ανδρός και της γυναίκας, υπήρχε η αγάπη μεταξύ πολεμιστών· η αδελφοποίηση μέσω της ανταλλαγής αίματος. Μόνο εκείνοι που έχουν ανταλλάξει το αίμα τους μπορούν να αγαπηθούν στην ψυχή· να είναι αιωνίως ενωμένοι. Είναι δύσκολο να κατανοηθεί ο τρόπος με τον οποίο η Μοίρα μας παίρνει από το χέρι, όπως ακριβώς τους υπνοβάτες, οι οποίοι περπατούν με σωστό βηματισμό… Είμαι γεμάτη αίματα, στο στήθος, στα χέρια μου. Θα με λούσεις; Δεν μπορώ να το κάνω μόνη μου.»

Πήρε τη γυναίκα στα χέρια του. Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και τα μαλλιά της έπεσαν στο στήθος του. Προσεκτικά, την πήγε στο μπάνιο και τη βοήθησε να σταθεί μπροστά στον καθρέφτη. Έβγαλε τη νυχτικιά της και κοίταξε τον εαυτό της γυμνή.

«Δεν μπορώ να αγαπήσω άλλο με αυτό το σώμα. Το ορατό σώμα θα καταστεί όλο και λιγότερο αναγκαίο… Η αγάπη μας θα πρέπει να εκπληρωθεί μέσα από άλλα σώματα.»

Ο λαιμός της ήταν μακρύς και λεπτός, οι ώμοι της ίσιοι, το στήθος της στητό. Τα χέρια της έπεφταν, με απελπιστικό ύφος, στην κάθε της πλευρά. Είχε μακριά, λεπτά πόδια, σαν δρόμους. Δεν είδε αίμα σε αυτό το σώμα. Περιέργως, κηλίδες υπήρχαν μόνο στα πόδια και στις παλάμες των χεριών της, λες και η γυναίκα είχε σταυρωθεί.

Με δυσκολία, κατάφερε να τη σηκώσει ξανά στα χέρια του. Την άφησε να πέσει αργά, μέσα στη μπανιέρα.

Άρχισε να λούζει τη φίλη του.

Εκείνη προσήλωσε το βλέμμα της επάνω του.

«Εδώ», είπε, δείχνοντας με το δάχτυλό της το πλευρό της, ακριβώς κάτω από το στήθος της. Ένα λευκό σημάδι εμφανίστηκε, σαν τραύμα από λόγχη.

Εκείνη ακούμπησε το κεφάλι του με το χέρι της:

«Βγάλε τα ρούχα σου κι έλα στη μπανιέρα μαζί μου.»

Έμειναν ακίνητοι μέσα στο νερό, κρατώντας χέρια.

«Όταν πεθάνω, θα με δεχθείς μέσα σου. Θα είμαι εσύ· θα ζω μέσα σου. Θα με θάψουν, μαζί σου, στον τάφο μου. Θα γίνω η ψυχή σου· η ψυχή σου θα έχει το πρόσωπο και το σώμα μου. Αυτό είναι που δεν σου έχει ακόμη αποκαλύψει ο Διδάσκαλός σου. Η ψυχή σου δεν έχει ακόμη πρόσωπο. Θα λάβει το δικό μου. Θα είναι ένα άτομο, θα είναι εγώ. Θα σου δώσω την αιωνιότητά μου. Η ψυχή σου θα νυμφευτεί τον εαυτό της. Ο γάμος θα γίνει στον Αυγερινό. Καθώς περνάει η νύχτα, με το πεπρωμένο να εκπληρώνεται, ας μιλήσουμε για την αγάπη. Το λουλούδι της αγάπης δείχνει να πεθαίνει για πάντα· οι νέες γενιές δεν θα το γνωρίσουν. Έχουν κλέψει από την αγάπη το μυστήριο, τη σεμνότητα, τη θεϊκή της ντροπαλότητα…

Έχεις πιεί το αίμα μου και είμαστε, πλέον, δύο αδέρφια. Η μορφή μου βρίσκεται, ήδη, στο αίμα σου. Στη γη, αυτό συμβαίνει μία μόνο φορά και ποτέ ξανά… *Αν ο Θεός το επιθυμεί, θα σε αγαπώ περισσότερο όταν είμαι νεκρή…*»

«Νομίζω ότι έχω ήδη αγαπήσει, ήδη μια φορά κατ' αυτόν τον τρόπο…», είπε εκείνος. «Ήταν μια ιέρεια ή μια γυναίκα που κοιμόταν μέσα σε ένα βουνό. Είσαι η ίδια; Θα επαναλαμβάνεται αυτό για πάντα; Μήπως αυτό είναι μετενσάρκωση; Θα συναντηθούμε ξανά, χωρίς μνήμη, χωρίς χρόνο;»

«Δεν έχω υπάρξει ποτέ ξανά και ούτε θα υπάρξω ξανά. Υπάρχω μια φορά και ποτέ ξανά. Αυτό είναι κάτι οριστικό, βαθιά μέσα στο κέντρο όλων των πραγμάτων… Όταν φύγω, κάποιος που υπάρχει στο αίμα σου, κάποιος πρόγονος, θα σου διδάξει, χωρίς λόγια, τα σχετικά με τη μετενσάρκωση και το τι μπορείς να αντλήσεις από αυτήν. Δεν έχεις αναρωτηθεί μήπως αυτός που συρράπτει τις ιστορίες είναι ο ίδιος ο αφηγητής; Μόνον ο άγγελος της αγάπης έχει σημασία. Ο Θεός της αγάπης. Μέσω εκείνου ζούμε και πεθαίνουμε. Μόνο μέσω εκείνου, αιωνίως, μας δίνεται η αποκάλυψη των σχεδίων του, τα οποία εκείνος δεν γνωρίζει, διότι μόνο μέσω ημών γίνονται αυτά ορατά… Αυτός ο Θεός είναι ο Αυγερινός, του Αστεριού Αυτού-Αυτής. Ας το αναλογιστούμε αυτό…»

Ξημέρωσε. Σε ένα ψηλό παράθυρο εμφανίστηκε το Φωτεινό Αστέρι της Αυγής, ρίχνοντας το βαθύ, υγρό φως του.

«Ας προσευχηθούμε», είπε εκείνη. «Θα σου διδάξω την προσευχή, ούτως ώστε να την επαναλαμβάνεις όταν δεν θα βρίσκομαι πια εδώ. Όταν την λες με αφοσίωση, τότε εγώ θα εμφανίζομαι, όπως το φως αυτού του αστεριού…»

* * *

Αργότερα, έλαβε ένα γράμμα:

«Είναι πολύ αργά, μα δεν μπορώ να κοιμηθώ. Φεύγω, γλιστράω. Μην αφήσεις το χέρι μου, έχω εναποθέσει όλη μου την πίστη σε σένα, ξέρω ότι θα με βοηθήσεις και ότι δεν θα με αφήσεις να πεθάνω ολοσχερώς. Σώσε με. Κάνε να πέσω μέσα σου και όχι στο τίποτα. Ξέρω ότι το πεπρωμένο δεν μπορεί να αλλαχθεί, ότι οι θρύλοι του δρόμου που έχουμε επιλέξει είναι αμετάτρεπτοι. Θα πρέπει να πεθάνω ώστε εσύ να ζήσεις. Ώστε *Εκείνος* να ζήσει, ώστε η αγάπη να διατηρηθεί. Τι θα συνέβαινε αν ζούσα; Έτσι όπως περνούσαν οι μέρες, θα ήμουν απλά μια κατεστραμμένη αγάπη, μεταμορφωμένη σε αδιαφορία. Ο νόμος της γης θα με μετέτρεπε στη μητέρα που καταβροχθίζει. Η πρόβλεψη του Διδασκάλου σου θα έβγαινε αληθινή. Μα *Εκείνος* δεν το επιθυμεί αυτό. Δεν θα το επιτρέψει. Νιώθω ότι το πεπρωμένο εκείνου που αγαπάει είναι να απαρνηθεί την αιωνιότητά και να τη δώσει στο ίδιο το άτομο που αγαπάει. Συνεπώς, θα σου δώσω την αιωνιότητά μου. Θα πέσω μέσα στην ψυχή σου και θα της δώσω το πρόσωπό μου. Κατ' αυτόν τον τρόπο, θα παραμείνω για πάντα νέα. Και όταν εσύ πεθάνεις, θα πέσεις μέσα στην ψυχή σου, μέσα μου… Νυμφεύσου με, εσωτερικά. Αν αποτύχεις, αν δεν το κάνεις αυτό, όλα θα πάνε στράφι. Και ο άγγελος της αγάπης δεν θα αναγνωρίζει πια το πρόσωπό σου… Είμαι πολύ κουρασμένη. Έλα πάλι αύριο. Έχουμε να πραγματοποιήσουμε μια τελευταία τελετή.»

* * *

Ξυπόλητη, έστεκε στο κέντρο του δωματίου. Φορούσε μια μακριά, λευκή νυχτικιά κι έναν ασημένιο κεφαλόδεσμο. Δίπλα της βρισκόταν μια ξυλόγλυπτη μορφή ενός άνδρα, φυσικού μεγέθους, με διπλωμένα φτερά στα πλευρά του. Επάνω στο κρεβάτι βρισκόταν μια καρδιά, επίσης με φτερά, φτιαγμένη από το ίδιο ερυθρό ξύλο.

«Ξάπλωσε στο κρεβάτι μου, πάρε τη θέση μου. Επέτρεψε στις δονήσεις μου να σε διαπεράσουν. Αυτή η φτερωτή καρδιά είναι η δική μας· είναι ένας

άνδρας και μια γυναίκα που πετούν. Γνωρίζουν τον δρόμο της επιστροφής στο Αστέρι.»

Επάνω στο κρεβάτι, με τα μάτια του κλειστά, εκείνος ένιωσε τα χέρια της να τρέχουν το μέτωπο του. Καθώς τον έπαιρνε ο ύπνος, την άκουσε να λέει:

«Η αγάπη δεν αφορά δύο, μα τέσσερις… Ένα, δύο, τρία… Πρώτα αγαπάς με το ορατό σου σώμα· ο άνδρας που είσαι, αγαπάει τη γυναίκα που είμαι. Έπειτα, η γυναίκα μέσα σου, η ψυχή σου, αναζητά τον άνδρα που βρίσκεται μέσα στην ψυχή μου. Σε αυτήν την αγάπη, που εξωτερικά είναι στείρα, η ψυχή μου καθιστά έγκυο τη δική σου και δίνει ζωή στον υιό της αιωνιότητας· ένα ον με φτερά, μια φτερωτή καρδιά… Ένα, δύο, τρία, τέσσερα… Πού είναι το πέντε; Ο πέμπτος είναι ο υιός μας, ο άνδρας με φτερά, ο άνδρας-πτηνό. Αυτός είναι επίσης ο υιός του θανάτου… Ένα, δύο, τρία…»

Έτσι όπως άκουγε τη φωνή της, η οποία γινόταν όλο και πιο απόμακρη, του φαινόταν ότι εκείνη μεγάλωνε σε μέγεθος, ότι γέμιζε με φως. Στο δωμάτιο υπήρξε μια έκρηξη φωτός. Η γυναίκα έγειρε πάνω από το κρεβάτι, κρατώντας ένα ξιφίδιο στο χέρι. Το βύθισε στο στήθος του κι έβγαλε την καρδιά του. Στη θέση της, έβαλε τη φτερωτή.

* * *

Τα μάτια της γέμισαν με ένα φως από κάποιο άλλο σύμπαν.

Κάποτε, μια νύχτα, κι ενώ βρισκόταν στο πλευρό της, εκείνη του είπε:

«Ήξερες πώς όταν ένα μέταλλο τοποθετηθεί στη φωτιά, χάνει μια βασική του ουσία; Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η φωτιά πρέπει να είναι ψυχρή. Να είναι η παγωμένη φωτιά του θανάτου…»

Αργότερα, αυτός άκουσε έναν θόρυβο στο δωμάτιο. Ήταν λες και κάποιος είχε ανοίξει μια πόρτα και περπατούσε ξυπόλητος. Τότε, εκείνη στάθηκε πάνω από το κρεβάτι, με τα χέρια της απλωμένα, με τα μάτια της ορθάνοιχτα, προσηλωμένα σε μια γωνία του δωματίου.

Έπεφτε από τα βράχια.

* * *

Χαμήλωσαν το νεκρό σώμα μέσα στον τάφο. Ο άνδρας άρχισε να απομακρύνεται από το σημείο. Ξαφνικά, νόμισε πως άκουσε μια φωνή να του λέει:

«Μη φεύγεις μακριά! Μη με αφήνεις μόνη!»

Γύρισε πίσω και στάθηκε στο χείλος του τάφου, κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο. Ένιωσε ένα ρεύμα να εγείρεται από το έδαφος και να διαπερνά, με αργό ρυθμό, το σώμα του. Ήταν σαν μια δόνηση που εγειρόταν κατά κύματα. Έστεκε εκεί για πολύ ώρα, ακίνητος, χωρίς σκέψεις, επιτρέποντας αυτή τη δύναμη να τον πάρει μαζί της, μέχρις ότου, τελικά, λίγο-λίγο, αυτή εξαφανίστηκε. Ίσως να ήταν το πνεύμα του αίματος, ή, ακόμη, εκείνη, που του έστελνε την εναπομένουσα ενέργειά της. Συνειδητοποίησε ότι ήταν η γαμήλια τελετή, ο γάμος στο χείλος του τάφου.

* * *

Ο άνδρας ξόδεψε πολλά χρόνια εξερευνώντας το βασίλειο του Νότου, αναζητώντας τη μαγεμένη πόλη των Άνδεων. Μοιραία, μεταφερόταν όλο και πιο μακριά, νότια, μέσω ενός ρεύματος που οδηγούσε προς τον Πόλο. Έψαχνε εκεί για το «Λευκό Νησί στον Ουρανό», εκείνο για το οποίο μιλούν οι μάγοι Σέλκναμ της Γης του Πυρός. Πιστεύουν ότι κάποιος μπορεί να εισέλθει στην Πόλη μόνο με το αόρατο σώμα, το οποίο αποκαλούν *ουαϊγιουουέν*. Στην Ανταρκτική, εκείνος αναζήτησε την Όαση των θερμών υδάτων, που βρίσκεται ανάμεσα στους πάγους, και τον λευκό ήλιο, την ψυχρή φωτιά, που κάποτε υπήρξε στον Βόρειο Πόλο και που σήμερα βρίσκεται στον Νότιο.

Και μια μέρα, άρχισε να κατευθύνεται προς την αντίστροφη κατεύθυνση της πορείας του, ακολουθώντας τον αργό ρυθμό του αλόγου του με το αστέρι στο μέτωπο. Φαντάστηκε ότι η φίλη του τον συντρόφευε.

«Ας μην απογοητευόμαστε. Η πόλη θα εμφανιστεί στην επόμενη καμπή. Κάποιος θα βρεθεί να μας δείξει τον σωστό δρόμο. Ίσως ο ερημίτης.»

Ναι, ο ερημίτης. Πώς δεν τον σκέφθηκε νωρίτερα;

Διέσχισε το δάσος και βρέθηκε ξανά στην είσοδο της ορεινής σπηλιάς. Συνέχισε να περπατάει μέχρι το βάθος της, εκεί όπου οι προϊστορικοί άνθρωποι ζωγράφιζαν σημάδια και τοιχογραφίες. Με τα χέρια του, ξεκίνησε να καθαρίζει τον τοίχο του βράχου.

«Εδώ πρέπει να βρίσκεται το πρόσωπο», είπε εκείνος. «Σε αυτό το σημείο υπήρξε κάποτε…»

Βγαίνοντας από τη σπηλιά, σκόνταψε επάνω σε έναν σωρό από κόκαλα. Ήταν ο σκελετός του Μιλόδοντα.

Έξω, τον περίμενε ένας Αραουκάνος σαμάνος. Η γλώσσα του ήταν σχισμένη, κι έτσι του ήταν δύσκολο να μιλήσει. Ο άνδρας ζήτησε να μάθει πληροφορίες για τον ερημίτη.

«Ποιον ερημίτη;» απάντησε ο σαμάνος. «Σε έχω ξαναδεί εδώ και προηγουμένως· μα ήσουν μόνος. Σήμερα σε συνοδεύει κάποια. Ποια είναι αυτή η γυναίκα επάνω στο άλογο; Νόμισα πως είσαι ένας *ουϊτρανάλουε*, ένα πνεύμα που ιππεύει ένα, συνεχώς αναπτυσσόμενο, άλογο.»

«Πού βρίσκεται ο ερημίτης που ζούσε σε αυτήν τη σπηλιά; Ήταν λευκός, ήταν ένας *ανκαχουίνκα*, όπως θα έλεγες εσύ ο ίδιος.»

«Εδώ, δεν έχει ζήσει ποτέ κανένας ερημίτης. Θυμάμαι, όμως, ότι σε είδα να μιλάς στον αέρα· ίσως στο φάντασμα του Μιλόδοντα. Μήπως έχει μπει μέσα στο σώμα σου ο *Αντσιμαγιέν*, ο νάνος με το φωτοβόλο στόμα; Επίσης, είναι πιθανό να είσαι ο *Ιμβούντσε*, από τη στιγμή που σε βλέπω να περπατάς προς τα πίσω, με τα πόδια σου γυρισμένα ανάποδα.»

Έφυγε από τον Ινδιάνο και βρέθηκε ξανά καταμεσής του αρχαίου δάσους, προσπαθώντας να βρει τον σωστό δρόμο. Το φως που ερχόταν μέσω των μπλεγμένων φυλλωμάτων ήταν αρκετό για να θρέψει τις πράσινες φτέρες και να ανοίξει τα πέταλα των ερυθρών λουλουδιών κοπίουε. Γύρω του, τα δέντρα ραουλί και μάνιο, οι αραουκάριες και οι άγριοι ευκάλυπτοι, τον μεθούσαν με τα αρώματά τους. Κατέβηκε από το άλογό του κι έκατσε κάτω, σε ένα στρώμα από φύλλα. Σε απόσταση, ένας δρυοκολάπτης τρυπούσε ένα δέντρο. Μπροστά στον άνδρα, ένας τεράστιος πεσμένος κορμός δέντρου ένωνε τις όχθες ενός ξερού ποταμιού. Ενώ το κοιτούσε, ξαφνικά είδε ένα κορίτσι να έρχεται προς το μέρος του. Δεν ήταν μεγαλύτερο των οκτώ ετών. Φορούσε μια ποδιά με κυανές βούλες.

Το μικρό κορίτσι διέσχισε τον γιγαντιαίο κορμό και στάθηκε δίπλα στον άνδρα. Τον κοίταξε με έναν τρόπο που εκείνος αναγνώρισε.

«Έχω έλθει να σε συναντήσω από την άλλη πλευρά. Πρέπει να πας προς την αντίθετη κατεύθυνση. Συνέχισε να ψάχνεις.»

Λίγο πριν το δειλινό, ο άνδρας έφτασε σε μια λιμνοθάλασσα, η οποία περικυκλωνόταν από μεγάλα βράχια. Ένας καταρράκτης έπεφτε μέσα σε αυτήν, δημιουργώντας έναν πολύ απαλό θόρυβο. Έβγαλε τα ρούχα του και μπήκε μέσα στο νερό. Η νεκρή γυναίκα, που ήταν πάντοτε μαζί του, κολυμπούσε στο πλάι του. Προσέγγισαν τον καταρράκτη, που το μισό του βρισκόταν κάτω από τη σκιά. Το νερό κινούνταν σε σκοτεινούς, πράσινους κύκλους. Άφησε τον εαυτό του να κινείται ελεύθερα, περιστροφικά, μέχρις ότου, τελικά, πλησίασε το στόμιο μιας σπηλιάς, μέσα στον βράχο. Το ρεύμα τον κατεύθυνε μέσα σε αυτήν. Είδε σταλακτίτες να κρέμονται αφ' υψηλού. Λόγω του ότι υπήρχε το απόλυτο σκοτάδι, κρατήθηκε από έναν. Τότε, σε έναν παρακείμενο βράχο, είδε ένα ερυθρό κοπίουε.

«Αυτό είναι ένα σημάδι», σκέφθηκε. Δεν τόλμησε να το αγγίξει. Γύρισε πίσω, ψάχνοντας τη νεκρή γυναίκα. Δεν την έβρισκε. «Ίσως κατευθύνθηκε προς το σκοτεινό μέρος της σπηλιάς», είπε στον εαυτό του, «ή προς την αντίθετη κατεύθυνση.»

Κολύμπησε με κατεύθυνση το εξωτερικό της σπηλιάς και έψαξε να τη βρει στην περιοχή γύρω από τον καταρράκτη. Φοβήθηκε ότι οι ομόκεντροι κύκλοι του νερού τη ρούφηξαν, πνίγοντάς την, οδηγώντας την στον πυθμένα της λιμνοθάλασσας.

Επέστρεψε στην όχθη και ντύθηκε. Τον κυρίευσε η αμφιβολία: αν είχε οδηγηθεί προς το τέλος της σπηλιάς, αφήνοντας τον εαυτό του να καθοδηγηθεί από το ρεύμα, ίσως, στο τέλος του σκοταδιού, να εμφανιζόταν το φως. Ένα νέο, διαφορετικό φως. Ίσως να βρισκόταν εκεί η Πόλη.

* * *

Κι έτσι, μια μέρα, έφτασε στην παλαιά οικία της οικογενείας του. Κάποτε, αυτή ήταν μεγαλύτερη, με πολλές πρόσθετες επεκτάσεις. Οι τοίχοι της ήταν μερικών αιώνων, ενώ οι υπόγειες στοές δεν είχαν εξ ολοκλήρου εξερευνηθεί. Τουλάχιστον όχι στους καιρούς μας. Κάτω εκεί, οι στύλοι κρατούνταν όρθιοι με σάπια, δερμάτινα λουριά. Υπήρχαν επίσης αλυσίδες και κόκαλα. Πιστευόταν ότι αυτά τα υπόγεια περάσματα εκτείνονταν μέχρι την κεντρική πλατεία της πόλης, κι ακόμη, μέχρι τις Άνδεις.

Διέσχισε την παλιά είσοδο και περπάτησε μέσα από τις αίθουσες και τις αυλές. Όσο εκείνος κατευθυνόταν προς την Ανατολή, η οικία γινόταν όλο και πιο παλιά. Βρήκε τους παλιούς υπηρέτες, που ήταν άνω των εκατό ετών, να λιάζονται σε ξεχαρβαλωμένες καρέκλες, σε καθίσματα που τα είχε καλύψει ο κισσός. Τους επετράπη να μείνουν εκεί διότι ήταν μέρος της παράδοσης της οικίας, όπως ακριβώς ήταν τα έπιπλα και οι πίνακες των δωματίων.

Ο άνδρας ζήτησε να μείνει εκεί. Του δόθηκε ένα δωμάτιο στον επάνω όροφο, με θέα μια παλιά αυλή, μία από τις πολλές. Μέσα στο δωμάτιο υπήρχε ένα τραπέζι με ένα κηροπήγιο, μια μεγάλη ντουλάπα, μια καρέκλα με ψηλή πλάτη κι ένα στενό κρεβάτι με θολωτό ουρανό. Στον τοίχο κρεμόταν το πορτραίτο ενός εκ των προγόνων του. Επάνω στο τραπέζι υπήρχε επίσης ένα παλιό, δερματόδετο βιβλίο, με μια σκουριασμένη κλειδαριά.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι και παρέμεινε εκεί για κάμποσες ημέρες, ακίνητος, ατενίζοντας τις – φαγωμένες από σκώρο – βελούδινες κουρτίνες. Μερικές φορές τον έπαιρνε ο ύπνος. Κανείς δεν ερχόταν να τον δει ή να του φέρει

φαγητό. Ονειρευόταν ότι ήταν επάνω στον βράχο, προσπαθώντας να σώσει την κοπέλα που έπεφτε. Προσπαθούσε να μείνει ψύχραιμος, ατενίζοντας έντονα το πρόσωπο της κοπέλας, ώστε να ανακαλύψει την ταυτότητα και τα συναισθήματά της. Μετά από λίγο, συνειδητοποίησε ότι εκείνη δεν υπέφερε, ότι το πρόσωπό της έκρυβε ένα χαμόγελο συνενοχής. Το χαμόγελο τελικά μετατράπηκε σε μια γκριμάτσα αβοήθητης μανίας. Και τότε, το πρόσωπο, αφού έσπασε σε χίλια κομμάτια, εξαφανίστηκε για πάντα. Δεν επέστρεψε ποτέ.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, με το σπαθί του στο χέρι, κι έκατσε στην καρέκλα με την ψηλή πλάτη, μπροστά στο πορτραίτο του προγόνου του. Προσπάθησε να απομακρύνει κάθε σκέψη από το μυαλό του. Κύματα έδειχναν να εγείρονται από το δάπεδο και να γεμίζουν το δωμάτιο. Μπροστά στα μάτια του σχηματίστηκε ένας κυλινδρικός σωλήνας, ο οποίος άρχισε να περιστρέφεται. Στην άκρη του εμφανίστηκε ένα κυανό φως και μέσα από αυτό έδειχνε να βγαίνει μια μικροσκοπική φιγούρα. Η φιγούρα έμεινε ακίνητη, το φως έσβησε και ο κύλινδρος εξαφανίστηκε. Και τότε, ξαφνικά, στάθηκε μπροστά του ο πρόγονός του, φορώντας ιερατικά άμφια. Ένιωσε μια εκπόρευση από την επιδερμίδα του, ένα συγκινητικό ξερίζωμα των ριζών του. Στα χέρια και στις φλέβες αυτής της παρουσίας, αναγνώρισε τον εαυτό του. Τον τύλιξε ένα απαλό αεράκι συγγένειας, μια ανδροπρεπής, οικογενειακή στοργή. Ωστόσο, ανακάλυπτε στο πρόσωπό του ορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που του θύμιζαν κάποιον από μιαν άλλη χώρα.

Ο πρόγονος τον κοίταξε προσεκτικά στο πρόσωπο. Άνοιξε το παλιό στόμα του και είπε:

«Ναι, αυτός είναι ο υγρός δρόμος, ο δρόμος των δακρύων· τον αναγνωρίζω.»

Τότε, ο άνδρας τον ρώτησε:

«Εξήγησέ μου, πώς γίνεται να βλέπω κι άλλους μέσα σου, δύο, ακόμη και τρεις; Είναι αυτή μια απόδειξη της μετενσάρκωσης; Έχω την αίσθηση ότι αυτό που συμβαίνει τώρα έχει συμβεί και προηγουμένως, σε έναν άλλον τόπο και χρόνο. Οι χαρακτήρες δείχνουν να επαναλαμβάνονται, σε μια αιώνια επιστροφή· η ιστορία γίνεται βαθύτερη, αυξάνοντας την έντασή της.»

«Θα μιλήσουμε αργότερα γι’ αυτό που ονομάζεις μετενσάρκωση· αν και κανονικά, δεν πρέπει.»

«Θα σου εξηγήσω τον τρόπο με τον οποίο κατανοώ τη μετενσάρκωση», επέμενε ο άνδρας. «Όταν ήμουν περίπου τεσσάρων ετών, άρχισα να νιώθω τον εαυτό μου. Κοιτούσα τους άλλους ανθρώπους και αναρωτιόμουν:

«Είναι πιθανό να νιώθουν κι εκείνοι, επίσης, το ίδιο;» Με την πάροδο των ετών, έχω προβληματιστεί με αυτό το ζήτημα, αντιμετωπίζοντάς το με τη ζωντανή μου εμπειρία.

Και μια μέρα, είπα στον εαυτό μου:

«Αν το εγώ μου τελειώνει με τον θάνατο, αυτό δεν σημαίνει ότι κάποια μέρα, κάπου, κάποιος, δεν θα νιώθει, ξανά, ως «εγώ», όπως ακριβώς εγώ νιώθω τώρα… Εγώ, εγώ… Καταλαβαίνεις τι εννοώ; Κι αυτό το «εγώ» θα είμαι εγώ ο ίδιος. Δεν μπορώ να καταλάβω πάντως τον λόγο για τον οποίο δεν νιώθουν και άλλοι κατ' αυτόν τον τρόπο, παρά μόνο εγώ. Θεωρώ πάντως ότι το ίδιο συνέβη και σε σένα, όπως και σε άλλους. Αυτό το «εγώ», που κάποιος θα νιώσει ξανά, κάπου στο σύμπαν, θα είμαι εγώ… Αυτό είναι για μένα η «μετενσάρκωση». Γνωρίζω ότι αυτή είναι μια μη-μεταβιβάσιμη σκέψη-συναίσθημα. Έχω προσπαθήσει πολλές φορές να την εξηγήσω, χωρίς μεγάλη επιτυχία…»

«Μα γιατί να μην τελειώνει για πάντα αυτό το «εγώ»;» απάντησε ο πρόγονος. «Γιατί να επαναλαμβάνεται; Γιατί να μην εμφανίζεται μία μόνο φορά και ποτέ ξανά; Κανείς, ξανά, δεν πρόκειται να νιώσει όπως ακριβώς εσύ. Το «εγώ» τελειώνει. Αυτοί που έρχονται στον κόσμο είναι άλλοι· όπως κι εκείνοι που παραμένουν. Το γεγονός ότι βρίσκομαι εδώ, τώρα, μιλώντας σε σένα, δεν αποδεικνύει τίποτα. Μαντεύω τη σκέψη σου. Μη σκεφθείς ότι αυτό αποδεικνύει την επιβίωση του «εγώ», ούτε ότι αυτό διαρκεί μετά τον θάνατο. Εις ό,τι αφορά τη μετενσάρκωση, αυτά που έχουν σημασία είναι μόνον όσα ρέουν στο ποτάμι του αίματος. Μόνο εδώ υπάρχει επιβίωση, μόνο εδώ υπάρχει επιστροφή και μετενσάρκωση. Καθώς εισέρχεσαι, συνειδητά, σε αυτό το ποτάμι, θα αντιληφθείς μια μη-ακουστή μελωδία που πηγαίνει με το ρεύμα, που γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρη με το πέρασμα των γενεών, που πλησιάζει το αποκορύφωμά της. Σε εξυψώνει, πάνω από την παροδική ζωή και τον θνητό εαυτό, σε κάνει να ζεις μέσα σε ένα οικογενειακό Αρχέτυπο, που είναι πολύ πιθανό να βρίσκεται πέραν του χώρου και του χρόνου, στις επικράτειες των αστερισμών. Στη ρίζα του αίματος, για να το θέσω έτσι, υπάρχει ένα είδος σπερματικού ατόμου, από το οποίο, ανάλογα με την ισχύ του απογόνου και της σημασίας που έδωσε κάποιος πρόγονος στην εκπλήρωση του πεπρωμένου, γίνονται αντιληπτές κάποιες καθαρές, ή περισσότερο θολές, εκφράσεις. Αυτό το επιχείρημα, ότι δηλαδή η ίδια μελωδία επαναλαμβάνει τον εαυτό της, ότι περιστρέφεται, ότι τείνει προς την πραγμάτωσή της και την οποία θα εκφράσεις, καλύτερα ή χειρότερα, είναι αυτό που πολλοί ονομάζουν «μετενσάρκωση». Ναι, έτσι,

κατ᾽ αυτόν τον τρόπο, εγώ μετενσαρκώνομαι, επιβιώνω μέσα από σένα. Διότι αμφότεροι έχουμε αντιληφθεί, για πολλούς, τη μη-ακουστή μελωδία… Όπως βλέπεις, η μετενσάρκωση είναι σπάνια, δεν τους αφορά όλους.»

«Θέλεις δηλαδή να μου πεις ότι το όνειρο της αιώνιας αγάπης είναι η εκφραζόμενη μελωδία της οικογενείας μας, ότι αυτό μας το προστάζει το Πνεύμα-Καθοδηγητής μας;»

«Ο οίκος μας, που είναι πολλών αιώνων, ταξίδεψε στη Μυστική Δύση. Λάβαμε την κληρονομιά μας από ένα μέρος της ανθρωπότητας που δεν ανήκει σε αυτήν τη γη. Είσαι ο πιο πρόσφατος που έρχεται σε αυτό το σπίτι και είναι πιθανό να είσαι απόγονος ενός παρακλαδιού που έχει ξεραθεί. Είναι κατά το τέλος μιας γενεαλογίας όπου μπορεί να εκπληρωθεί καλύτερα το πεπρωμένο. Μέσα από σένα ζούμε όλοι μας ξανά, αγαπώντας, λαχταρώντας, υποφέροντας. Μόνο εσύ μπορείς να ανοίξεις το μνήμα και να μας βγάλεις στο φως της ημέρας. Μα δεν θα είσαι ο μόνος που θα το έχει καταφέρει αυτό. Ο πατέρας μου, ο παππούς μου κι εγώ, όλοι μας κυριευθήκαμε από την ίδια εμμονή. Την απάρνηση της σωματικής αγάπης, την αναζήτηση για μια αιώνια αγάπη, αναμεμειγμένη με τη λαχτάρα του θανάτου. Αυτό είναι το θέμα αυτής της έμμονης μελωδίας. Στο αίμα μας υπάρχει ένας δρόμος μιας ατομικής μύησης, η οποία, για αιώνες, είχε χαθεί. Η αποστολή της οικογενείας μας είναι να ανακαλύψει αυτή τη μύηση, εκ νέου, και να την εκπληρώσει, προτού έλθει το τέλος που πλησιάζει και το οποίο θα μετατρέψει αυτό το παλιό αρχοντικό των προγόνων σου σε σκόνη.»

* * *

Ο συγγενής έφυγε, εξαφανίστηκε. Έμεινε μονάχα το πορτραίτο στον τοίχο, το οποίο αντικατόπτριζε, μερικώς μόνο, τον άνδρα. Διότι οι νεκροί μοιάζουν λίγο στους ζωντανούς.

Ο άνδρας πείνασε. Η πόρτα του δωματίου άνοιξε, και σιωπηλά, μια φιγούρα μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Ήταν ένας από εκείνους τους παλιούς υπηρέτες, φέρνοντάς του έναν δίσκο με φαγητό.

«Ο κύριος του σπιτιού με έστειλε να σου προσφέρω τις υπηρεσίες μου. Τον παλιό καιρό είχαμε γεύματα επτά διαφορετικών πιάτων. Μα τώρα, όλα έχουν αλλάξει. Κανείς δεν με πληρώνει πια με αληθινά, χρυσά εσκούδο. Μα παραμένω εδώ, διότι βρίσκομαι εδώ από πάντα. Δεν θυμάμαι να υπάρχει κάποιο άλλο μέρος που να έχω επισκεφθεί.»

«Αυτό δεν ισχύει», τον επίπληξε ο άνδρας. «Ξέρεις πολύ καλά ότι έχουμε συναντηθεί και σε άλλα μέρη. Και δεν θέλω το φαγητό σου, η πείνα μου δεν είναι σωματική. Οδήγησέ με όπως παλιά, πιστέ μου φίλε, κατευθείαν σ' εκείνη!»

«Πάμε», είπε ο γέρος άνδρας.

Περπάτησαν μέσα από κάποιους διαδρόμους, κι έφτασαν σε μία από τις αυλές, εκεί όπου η πρασινάδα είχε καλύψει τους τοίχους. Ο απογευματινός ήλιος χάιδευε τα σιδερένια κιγκλιδώματα και γαντζωνόταν στα περβάζια. Εκεί, τίποτε δεν είχε συμμετρική διάταξη.

Ο γέρος άνδρας σταμάτησε και χτύπησε τα χέρια του. Τότε, βγήκαν έξω από τα δωμάτια γυναίκες, οι οποίες φορούσαν μαύρους μανδύες και ξεθωριασμένα *τσοαπίνος*. Άρχισαν να γελάνε και να χειροκροτούν.

«Το αγόρι επέστρεψε!», έλεγαν. «Γύρισε πίσω για να παίξει μαζί μας!»

«Είναι *γιεβούλφες*», εξήγησε ο γέρος άνδρας. «Δεν τις θυμάσαι; Κι εγώ είμαι επίσης ένας *γιεβούλφε*.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«*Γιεβούλφε* είναι ο βοηθός, ο βοηθός σε ένα παιχνίδι. Δεν γίνεται να μη θυμάσαι!»

Φώναζαν και χοροπηδούσαν στο αμυδρό φως.

«Ας παίξουμε με το παιδί *μαουμιγιάν*, κρυφτό!», φώναξε μία από αυτές. «Ας δέσουμε τα μάτια του με έναν επίδεσμο.»

Τον άρπαξαν και του έδεσαν τα μάτια, τον γυρνούσαν σε κύκλους, σπρώχνοντάς τον μέσα σε έναν κύκλο. Γελούσαν μαζί του ασταμάτητα.

Τις παρακάλεσε να βγάλουν τον επίδεσμο.

«Όχι· πρέπει να μας πεις τι είναι αυτό που ψάχνεις…!»

«Πού βρίσκεται εκείνη; Που την έχετε κρύψει;»

Έβγαλαν τότε τον επίδεσμο και τον έφεραν μέσα σε ένα από τα δωμάτια. Εκεί, υπήρχε μια άλλη ομάδα γυναικών, δίπλα σε ένα *κουτράλουε*, δίπλα σε ένα τζάκι. Είχαν ξύλινες μάσκες στα πρόσωπα τους, *κογιόνες*, και ύφαιναν μικρά χαλιά, *τσανουντούκους*. Μία από εκείνες του εξήγησε:

«Υφαίνουμε ένα νυφικό φόρεμα για τη νύφη σου. Μα αυτό που υφαίνουμε στην πραγματικότητα, είναι η ψυχή σου. Η ψυχή δεν υπάρχει από μόνη της· πρέπει να υφανθεί, στη μορφή ενός *τσανουντούκου*, ενός *τσοαπίνο*. Πώς θες να φτιαχτεί η δική σου; Διάλεξε τα χρώματα.»

Μια άλλη γυναίκα του έδειξε ένα τεράστιο ψαλίδι.

«Με αυτό το ψαλίδι κόβω το νήμα της ζωής. Εγώ έκοψα τη δική της.» Και γέλασε πίσω από τη μάσκα…

Εκείνος είχε μια υποψία. Ξαφνικά, άρπαξε τη μάσκα από το πρόσωπό της. Το πρόσωπο που αποκαλύφθηκε ήταν εκείνο της κοπέλας που έπεφτε στο κενό. Έσπασε σε κομμάτια, κι άφησε πίσω ένα μαύρο κουφάρι, ένα απρόσωπο σώμα.

* * *

Ο συγγενής επέστρεψε.

«Ήταν λάθος σου να επισκεφτείς το υπόλοιπο του σπιτιού δίχως την άδειά μου», τον επίπληξε. «Δεν ξέρεις τι είναι αυτό το σπίτι, αυτό το σπίτι των προγόνων σου; Θες να σου το εξηγήσω; Είναι το ίδιο σου το σώμα. Ζεις τώρα εδώ.»

Ο πρόγονος άπλωσε το ροζιασμένο δάχτυλό του και ακούμπησε το στομάχι του νεαρότερου άνδρα.

«Πριν ανεβείς στον πύργο, θα πρέπει πρώτα να πας κάτω, στο υπόγειο κελάρι. Στην πραγματικότητα, ωστόσο, δεν υπάρχει ούτε επάνω, ούτε κάτω όροφος. Μπορείς να εξέλθεις και από τους δύο. Μα πρώτα, πρέπει να επισκεφθούμε τον Μεγάλο Πρόγονο και να πάρουμε την ευλογία του.»

«Πρέπει να σου ξεκαθαρίσω κάτι», απάντησε ο άνδρας. «Μόνο εκείνη με ενδιαφέρει. Σε παρακαλώ, δώσε μου μια αχτίδα ελπίδας! Πώς θα μπορέσω να την ξαναβρώ; Έχασα το φάντασμά της…»

«Υφίσταται τώρα έναν δεύτερο θάνατο, που ονομάζεται *interim mori*. Καθώς εκείνη πεθαίνει για δεύτερη φορά, το αστρικό της σώμα αρχίζει να διαλύεται. Αν την έβλεπες τώρα, σίγουρα δεν θα την αναγνώριζες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο φοράει μάσκα· δεν θέλει να σε τρομάξει.»

«Είναι σαν τη θιβετανή Βίβλο των Νεκρών», αναλογίστηκε ο άνδρας. «Πηγαίνει από το ένα στάδιο αποσύνθεσης στο άλλο.»

«Μην κολλάς στα βιβλία! Κι εγώ, επίσης, έχω γράψει μερικά. Εκεί, επάνω στο τραπέζι, υπάρχει ένα. Φέρει τον τίτλο *«Το Φυσικό Δικαίωμα»*.»

Ο πρόγονος το σήκωσε και το άνοιξε βιαστικά. Ξεκίνησε να του διαβάζει μέσα από αυτό:

«Αφότου εκπληρωθεί, η αληθινή αγάπη δεν επιβιώνει. Είναι μια μυστική συμφωνία, μια ένωση των καρδιών που διαδραματίζεται στο νοητικό επίπεδο. Η αληθινή ένωση είναι εφικτή μονάχα στα όνειρα…»

«Το βιβλίο μου ονομάζεται *«Το Φυσικό Δικαίωμα»*. Θα σου διαβάσω λίγο από αυτήν την εμπνευσμένη επιστήμη:

«Η αγάπη δεν έχει καμία σχέση με τον ερωτισμό· είναι παλαιότερος αυτού, παλαιότερος της διπολικότητας των ειδών. Στη φύση, υπάρχουν πρωτόγονοι οργανισμοί, ερμαφρόδιτοι, οι οποίοι αναπαράγουν μέσω της παρθενογένεσης. Μα ψάχνουν να αγαπήσουν κάποιο άλλο ερμαφρόδιτο, διακωμωδώντας τη διαφοροποίηση, τη διπολικότητα. Είναι η λαχτάρα για αγάπη αυτή που παράγει τον διαχωρισμό του ερμαφρόδιτου, τη διαφοροποίηση των φύλων. Η αγάπη είναι αυτή που δημιουργεί τη γενετήσια πράξη, και όχι αντίστροφα. Ο ερμαφρόδιτος διαχωρίζεται ούτως ώστε να αναζητήσει στον κόσμο μια νέα συνάντηση, με στόχο την επιστροφή και τη μεταμόρφωση σε έναν ανδρόγυνο, κάτι που είναι διαφορετικό του πρωτόγονου ερμαφρόδιτου.»

Ο ανδρόγυνος είναι επίσης ένας άγγελος, ένας υιός. Είναι κάτι περισσότερο ή λιγότερο από αυτόν. Όταν ενωθείς ξανά με την αγαπημένη σου, όταν τη νυμφευθείς, θα καταλάβεις καλύτερα τι εννοώ… Τα βιβλία δεν μπορούν να το εξηγήσουν αυτό!»

Ξεφύλλισε τις τελευταίες σελίδες, δίχως να τις διαβάσει. Άφησε το βιβλίο ανοιχτό επάνω στο τραπέζι, κι έφυγε.

Με δυσκολία, λες κι έφευγε από το ίδιο του το σώμα, ο άνδρας σηκώθηκε από την καρέκλα και πλησίασε το τραπέζι. Άναψε ένα κερί και, χαμηλώνοντας το βλέμμα του, κοίταξε τις ανοιχτές σελίδες. Γραμμένος εκεί, σε αρχαϊκή, καλλιγραφική γραμματοσειρά, διακρινόταν ο τίτλος:

ΣΟΥΤΡΑ – ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

«Ω Θεά, είσαι ο πραγματικός εαυτός μου. Δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ μας.»

…………………………………………………………………………

«Ο άνεμος, που φυσάει από τον κήπο στον οποίο διαμένει η αγαπημένη μου, φέρνει την ευωδία της σε εμένα.»

…………………………………………………………………………

«Αναλογίσου την ψυχή σαν ένα κάστρο, φτιαγμένο από διαμάντια ή από διάφανο κρύσταλλο, με πολλά δωμάτια, πολλά σπίτια, άλλα πάνω, άλλα κάτω και άλλα πλευρικά. Στο κέντρο βρίσκεται το πιο σημαντικό δωμάτιο: είναι ο τόπος όπου συντελείται ο μυστικός διάλογος μεταξύ του αγαπημένου και της ψυχής…»

«Αυτό το κάστρο, αυτό το δέντρο της ζωής, είναι φυτεμένο στα ζώντα ύδατα της ζωής…»

«Πρέπει τώρα να μάθουμε πώς να εισέλθουμε σε αυτό. Ίσως νομίζεις ότι λέω ανοησίες, από τη στιγμή που έχω ήδη πει ότι το κάστρο είναι η ίδια η ψυχή. Από τη στιγμή που είναι το ίδιο, φυσικά, δεν υπάρχει λόγος εισόδου. Θα ήταν ανόητο να πει κανείς σε κάποιον να εισέλθει σε ένας μέρος που ήδη βρίσκεται μέσα του… Υπάρχουν πολλές ψυχές στις παρυφές του κάστρου· κάποιες από αυτές επιθυμούν να εισέλθουν, κάποιες το προστατεύουν, ενώ άλλες δεν επιθυμούν να εισέλθουν. Οι τελευταίες δεν γνωρίζουν τι υπάρχει μέσα σε αυτό το πολύτιμο μέρος, ούτε ποιος βρίσκεται μέσα του, ούτε τη σημασία του…»

…………………………………………………………………………………

«Κι αν δεν ξέρεις
Πού να με βρεις,
Μην περπατάς εδώ κι εκεί·
Αν το επιθυμείς πραγματικά,
Αναζήτησέ με μέσα σου.
Διότι εσύ είσαι η αίθουσά μου.
Εσύ είσαι το σπίτι και κατοικία μου…»

…………………………………………………………………………………

«Του παρέδωσα όλο μου το είναι,
Κι έτσι, έχω αλλάξει.
Είμαι τώρα ο αγαπημένος μου,
Κι ο αγαπημένος μου είναι εγώ.»

…………………………………………………………………………………

«…είναι σαν οιωνοί, σαν αγγελιαφόροι της επερχόμενης νύχτας του πνεύματος, της ψυχής που πλησιάζει, ακόμη κι αν δεν είναι εφήμερες, σαν αυτήν την καρτερική νύχτα… Είναι όμως η αμφιβολία, εκείνη που καλεί εδώ τη νυχτερινή ψυχή που περιμένει… Είναι όμως η αμφιβολία, εκείνη που καλεί εδώ τη σκοτεινή, νυχτερινή ψυχή…»

«Όπως ακριβώς αυτή η σκοτεινή νύχτα εξαγνίζεται από μια στοργική φωτιά, έτσι, ταυτοχρόνως, αυτή η φωτιά πυρπολεί την ίδια την ψυχή…»

………………………………………………………………………………

«Θανάσιμε, βόρειε άνεμε,
Μείνε μακριά, εσύ και τα ξόρκια σου.
Μην ακουμπήσετε τα τείχη,
Διότι μέσα, με ασφάλεια, κοιμάται η σύζυγός μου.»

………………………………………………………………………………

Ακολούθησαν και άλλοι τίτλοι, μαζί με υπότιτλους:

ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ο Θάνατος

«Ο πολεμιστής πρέπει να δώσει στον θάνατο το πρόσωπο της αγαπημένης του. Αυτό επιφέρει τη φλογερή εκθήλυνση του θανάτου.»

Το Φιλί

«Το φιλί ήταν μια νέα τελετή, που εδραιώθηκε για να αντικαταστήσει το κόψιμο του μαχαιριού και το ρούφηγμα του αίματος. Διότι στο φιλί, επίσης, αναμειγνύονται οι αναπνοές. Μα όπως ακριβώς ο θεός Κετζαλκόατλ

απέτυχε να αντικαταστήσει τις αιματηρές θυσίες των Αζτέκων με προσφορές λουλουδιών, παρομοίως, το φιλί δεν κατάφερε ποτέ να είναι αυτό για το οποίο προοριζόταν. Έχει μετατραπεί σε μια κοινή, σαρκική πράξη. Το αληθινό φιλί οφείλει να είναι το πρώτο βήμα, ή σκαλοπάτι, του δρόμου που οδηγεί στη χαμένη πατρίδα, στην πόλη της αιώνιας ζωής…»

Το Βλέμμα

«Η έκσταση εκφράζει την ένωση της ανδροπρέπειας και της θηλυκότητας μέσα στον άνδρα. Το βλέμμα μεταδίδει αυτήν την χαρά της έκστασης, στην καρδιά.»

…………………………………………………………………………………

Ξεφύλλισε μερικές σελίδες, μέχρις ότου βρήκε το ακόλουθο:

Ο Οικογενειακός Οίνος

«Στο Πέμπτο Βιβλίο του Βάιντενφέλντ, που μονάχα εμείς γνωρίζουμε, εξηγείται η δημιουργία του Πνεύματος του Μυστικού Οίνου. Δεν έχει περιγραφεί σε κανένα άλλο βιβλίο. Ποτέ. Είναι το *spiritus mercurii universalis* – ή αλλιώς, η εμμηνόρροια της ρώγας του σταφυλιού, η διάλυση του ύδατος, του φλεγόμενου ύδατος. Η οικογένειά μας πιστεύει ότι ο πόσιμος χρυσός, το *filium aureo*, δεν μπορεί να δημιουργηθεί, εάν δεν αποκτηθεί πρώτα το Πνεύμα του Μυστικού Οίνου. Η συνταγή είναι η εξής: πάρε λίγο λευκό οίνο και λίγο ερυθρό οίνο· ανακάτεψε το μίγμα σε ίσες αναλογίες και ζέστανέ το στο μπενμαρί, στο δοχείο της Μαρίας, σε σταθερή θερμοκρασία. Κάποτε, το δοχείο της Μαρίας ονομαζόταν Μάια. Είναι επίσης ο μήνας του Μαΐου, η εορτή της Πρωτομαγιάς, ή των Μάγιας… Άσε τον οίνο να βράσει, μέχρις ότου εμφανιστεί, κάτω χαμηλά, ένα λεπτό στρώμα ελαίου. Αυτή είναι η σήψη, ή αλλιώς, η φυτική εμμηνόρροια. Θα πρέπει να περιμένεις μέχρι αυτό να ανεβεί στην επιφάνεια. Όλη αυτή διαδικασία θα πρέπει να γίνει εν μέσω προσευχής. Στη συνέχεια, ανοίγεις το σκέπασμα του, ερμητικά κλειστού, δοχείου, εισπνέοντας το άρωμά του. Αν το άρωμα είναι ανεπαίσθητο, αν και διεισδυτικό, αυτό σημαίνει ότι το Πνεύμα του Οίνου έχει εμφανιστεί. Θα

πρέπει να πιείς το μίγμα γρήγορα, προτού αυτό συμπυκνωθεί. Μόλις γίνει αυτό, το *vas hermeticum* κλείνει ξανά και η διαδικασία συνεχίζεται, μέχρι το εναπομείναν έλαιο μεταμορφωθεί σε μέταλλο, σε υγρό σπέρμα, σε πόσιμο χρυσό. Αυτή είναι η Πεμπτουσία. Αυτή η *Materia Prima* δεν βρίσκεται σε καμία από τις τρεις φυσικές επικράτειες· πρέπει να παραχθεί τεχνητά. Είναι πολύ πιθανό ότι την φέρνει, από ψηλά, ένα λευκό πτηνό. Και είναι το ίδιο το έργο της διαδικασίας που το αναγκάζει να κατέβει από τον ουρανό. Για τη δημιουργία του Λίθου, υπάρχουν δύο δρόμοι. Ο ένας από αυτούς είναι πιο γρήγορος, διότι δεν απαιτεί την απόσταξη του Πνεύματος του Μυστικού Οίνου. Ονομάζεται Στεγνός Δρόμος. Κι επίσης, επειδή σε αυτόν δεν απαιτείται η βοήθεια μιας γυναίκας δίπλα σου, στο εργαστήριό σου. Δεν μπορούμε να πούμε αν τα αποτελέσματα είναι τα ίδια· η οικογένειά μας, ωστόσο, έχει διαλέξει τον δρόμο που περνάει μέσω του Οίνου, ο οποίος ονομάζεται Υγρός Δρόμος, διότι για να τον διασχίσει κανείς, χρειάζεται τη συντροφιά μιας γυναίκας. Διότι εκείνη είναι που χύνει τον Οίνο και τα δάκρυα. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι που τον δημιουργεί. Ωστόσο, για τη δημιουργία του Λίθου, του Χρυσού, του Υιού, θα πρέπει να μείνεις πάλι μόνος, τρομακτικά μόνος, περισσότερο μόνος από ποτέ, περισσότερο κι από εκείνον που διάλεξε τον Στεγνό Δρόμο, διότι μόνο τότε θα έχεις μείνει αληθινά μόνος… Το Μονοπάτι του Οίνου είναι το πιο δύσκολο, το μεγαλύτερο σε διάρκεια και γεμάτο κινδύνους. Συνεπώς, πιστεύουμε ότι είναι το πιο ευγενές και πλήρες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το διάλεξε ο οίκος μας. Δεν μας επιτρέπεται να πούμε το όνομα του πρώτου από μας που το ακολούθησε· μα είναι παράδοση στην οικογένειά μας να πίνουμε το πρώτο κύπελλο προς τιμήν του…»

Ακολούθησαν μερικές δυσανάγνωστες γραμμές, και άλλες που είχαν σβηστεί με μελάνι. Ήταν αδύνατη η αποκρυπτογράφησή τους. Γύρισε τότε την προτελευταία σελίδα και διάβασε τα εξής:

«Σου γνωστοποιώ ότι η καρδιά μου ανοίχτηκε, σαν από κάποιο μαχαίρι, και εισήλθες μέσα της. Μετά, εκείνη έκλεισε και σφραγίστηκε. Συνεπώς, μέχρι την ημέρα της ανάστασης και της Τελικής Κρίσης, δεν θα έχεις καμία άλλη σύντροφο· θα μοιραστείς τη ζωή όπως και τον θάνατό μου. Κι όταν εγώ πεθάνω, εσύ θα κατοικείς στα βάθη της καρδιάς μου, στα σκοτεινά βάθη του τάφου…»

* * *

Ο πρόγονος εμφανίστηκε ξανά. Κρατούσε στο αριστερό του χέρι ένα κηροπήγιο και φορούσε τη μεγαλοπρεπή, επίσημη στολή του.

«Έλα μαζί μου», είπε εκείνος. «Πρέπει να σου δείξω τα αμπέλια και τα κελάρια μας, εκεί όπου, εδώ και τριακόσια χρόνια, φτιάχνουμε τον οίνο. Αυτή υπήρξε, από πάντα, η οικογενειακή μας παράδοση.»

Διέσχισαν το άδειο σπίτι και βγήκαν έξω στους αγρούς, εκεί όπου οι εργάτες μάζευαν τσαμπιά σταφυλιών, τα οποία πατούσαν ξυπόλητοι, τη στιγμή που τραγουδούσαν ρυθμικά άσματα. Ο μούστος έρεε στη γη, σαν ένα ασταμάτητο ρυάκι. Κάτω από τα αντίσκηνα, οι συγγενείς είχαν συγκεντρωθεί για να λάβουν μέρος στην εορτή του τρύγου. Παλιοί και νέοι κάθονταν σε απόλυτη σιωπή και συγκέντρωση. Όταν έφτασε ο πρόγονος, εκείνοι σηκώθηκαν και υποκλίθηκαν, ένας προς έναν. Κοίταζαν τον άνδρα με θαυμασμό, μην μπορώντας να τον αναγνωρίσουν.

«Μην ανησυχείς», είπε ο πρόγονος, «οι περισσότεροι εξ αυτών δεν γνωρίζουν τι σημαίνει όλο αυτό. Ας πάμε τώρα στα κελάρια.»

Βρέθηκαν ξανά μόνοι. Ο πρόγονος του έδειξε τα βαρέλια. Επάνω σε αυτά, είχαν καταγραφεί ονόματα. Όσο προχωρούσαν, τα βαρέλια γίνονταν μικρότερα.

«Αυτός ο οίνος είναι για την οικογένεια. Εδώ φυλάσσουμε το Πνεύμα του Μυστικού Οίνου. Έχεις προφανώς διαβάσει τον τρόπο με τον οποίο εκείνο φτιάχνεται, στο βιβλίο που άφησα στο δωμάτιό σου. Διότι το Πέμπτο Βιβλίο, του Βάιντενφέλντ, είναι η οικογενειακή μας περιουσία, και κανείς, εκτός από εμάς, δεν γνωρίζει ποιος έγραψε αυτό το, τόσο υποσχόμενο και αναμενόμενο, Πέμπτο Βιβλίο… Αυτό το βαρέλι, που δεν έχει ακόμη κάποιο όνομα, έχει κρατηθεί για σένα. Εγώ, ο ίδιος θα γράψω την καταχώρηση, όταν μάθω το πραγματικό σου όνομα.»

Τα κελάρια βρίσκονταν στην αρχή των υπογείων. Προτού συνεχίσουν, ο πρόγονος άλλαξε ρούχα και πήρε ένα σπαθί.

«Πάρε και το δικό σου· θα σου χρειαστεί», είπε εκείνος

Το δάπεδο ήταν ανώμαλο, ο αέρας υγρός και βαρύς. Κατά καιρούς, στην ασθενική λάμψη του κεριού, μπορούσαν να γίνουν ορατοί μερικοί σκουριασμένοι κρίκοι σπασμένων αλυσίδων.

«Ας επισκεφθούμε τον Μεγάλο Πρόγονο»

Περπατούσαν, για κάμποση ώρα, μέσα στο σκοτάδι.

«Πώς προσανατολίζεσαι εδώ πέρα;» τον ρώτησε.

«Δεν γνωρίζω πού βρισκόμαστε… Κι ούτε έχω διασχίσει το σύνολο της έκτασης αυτών των υπογείων. Μα ποιος το έχει κάνει σε αυτόν τον κόσμο;»

Ακούστηκε κάτι σαν οιμωγή· και μετά, κάτι σαν ωρυγή. Ο άνδρας ένιωσε στη ραχοκοκαλιά του μια ξαφνική παγωμάρα. Ο πρόγονός του τον ησύχασε, παίρνοντάς τον από το χέρι.

«Όταν ήλθα εδώ κάτω για πρώτη φορά, σε αυτό το σκοτάδι, ένιωσα το ίδιο πράγμα. Κράτα γερά το σπαθί σου.»

Είχαν φτάσει. Με το κηροπήγιο, φώτισε τη βάση του τοίχου. Στη βάση μιας στήλης, εμφανίστηκε η μορφή ενός παραμορφωμένου όντος, δεμένου με αλυσίδες. Το πρόσωπό του ήταν σημαδεμένο με το σύνολο των ταπεινώσεων και των δεινοπαθημάτων, όλων των αδικημάτων. Στο πρόσωπο αυτού του όντος, ωστόσο, έλαμπε η ιερότητά του. Σε αυτό το πρόσωπο ήταν αναμεμειγμένα τα χαρακτηριστικά όλων των γήινων φυλών: των ζώων, των ιχθύων, των φυτών και των πετρών.

«Αυτός είναι ο Μεγάλος Πρόγονος. Ζήτησε την ευλογία, τη συγχώρεσή του. Γονάτισε μπροστά του, φίλησε τις πληγές του.»

«Αυτό ποτέ», απάντησε ο άνδρας. «Μα θα τον απελευθερώσω. Γι' αυτό έχω έρθει εδώ.»

Και με ένα δριμύ χτύπημα του σπαθιού του, έκοψε τις αλυσίδες του Μεγάλου Προγόνου, του Βασιλιά όλων των σκλάβων της Ατλαντίδας.

* * *

Ο Μεγάλος Πρόγονος μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Έφερε ακόμη τα σημάδια των αλυσίδων και των αισχρών βασανιστηρίων του. Είχε μια αλλόκοτη μυρωδιά.

«Έχω έλθει για να σε ευχαριστήσω. Και θα σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου με τον ίδιο τρόπο, κόβοντας τις αλυσίδες σου, απελευθερώνοντάς σε από τα δεσμά του ύπνου. Φέρω το γενεαλογικό δέντρο της οικογένειας. Ένας από τους προπάππους σου ονομαζόταν Ήλιος Απόλλωνας (Κυριακή). Ένας άλλος, Κρόνος (Σάββατο). Το όνομα σου είναι Αφροδίτη (Παρασκευή), από τη στιγμή που η Αφροδίτη είναι η ημέρα του αστεριού σου. Στο τέλος αυτού του Δέντρου αναπτύσσεται ένα νέο κλαδί, το οποίο θα είναι και το τελευταίο, διότι είναι άκαρπο. Οφείλω να σου πω ότι σε αυτήν την οικογένεια κατοικεί το πνεύμα μιας απεριόριστης περηφάνιας, που αναζητεί καταφύγιο στο φανταστικό. Ο πρόγονός σου στο πορτραίτο, καθώς και όλοι οι άλλοι πρόγονοί σου, ήταν ανίκανοι να αγαπήσουν με τη σάρκα και το αίμα τους. Όλοι τους αφοσιώθηκαν σε κάτι

που δεν υπήρχε, ελπίζοντας, έτσι, να σώσουν την περηφάνια τους. Είσαι το ίδιο με αυτούς. Είσαι ανίκανος να αγαπήσεις μια πραγματική γυναίκα· αγαπάς μια νεκρή. Έχεις δώσει στον εαυτό σου μια νεκρή, διότι γνωρίζεις ότι εκείνη δεν υπάρχει, διότι γνωρίζεις ότι χάθηκε για πάντα. Όπως και οι υπόλοιποι πρόγονοί σου, δεν αγαπάς κανέναν άλλον· παρά μόνο τον εαυτό σου…»

Ένιωσε μια λόγχη να τρυπάει το στήθος του. Ανήμπορος να κινηθεί ή να απαντήσει, έκλεισε τα μάτια του. Και τότε, με μεγάλη δυσκολία, κίνησε τα πέτρινα χείλη του:

«Γιατί με εγκατέλειψες;»

* * *

«Την αγάπησα με όλο μου το είναι. Την αγάπησα με μια αγάπη που είναι κάτι περισσότερο από αγάπη. Την κόμισα σε όλον τον κόσμο, δανείζοντάς της τα μάτια μου ώστε να δει, τις αισθήσεις μου ώστε να νιώσει. Αν δεν μπορώ να αγαπήσω κανέναν άλλον, αυτό συμβαίνει διότι έχω μείνει παγωμένος. Διότι εγώ είμαι αυτή.»

Άρχισε να προσεύχεται στον Αυγερινό, όταν άκουσε μια φωνή:

«Όχι, όχι ακόμα. Είμαι ακόμη μέσα στον τάφο.»

Μετά από λίγο, μίλησε ο πρόγονος:

«Αυτή είναι η σκοτεινή νύχτα. Η φθορά του ενός, ας είναι ο εξαγνισμός του άλλου. *Corruptio unius est generatio alterius…*»

Είναι καλύτερα να αποσιωπηθεί η συνέχεια αυτής της ιστορίας. Μετά το νιγκρέντο ακολουθεί το αλμπέντο. Η Αλβανία, η Λευκή Γη, η άνοδος σε θεϊκές κορυφές, η εύρεση της Οάσεως που υπάρχει ανάμεσα στους πάγους. Ίσως αυτή επιστρέφει και τον καθοδηγεί μέσα στους σκοτεινούς διαδρόμους, όπως έκανε ήδη κάποτε, αφήνοντάς τον στα τείχη της Πόλης, στην οποία εκείνη δεν εισέρχεται.

Ο άνδρας κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Εν μέσω αρχαίων δακρύων, ανακάλυψε ότι το βλέμμα του ήταν το δικό της· *κοιτούσε τον εαυτό του μέσα από κείνη.*

«Εσύ είσαι εγώ!», αναφώνησε.

Αυτή η κραυγή θριάμβου προκάλεσε τον σεισμό. Και καθώς τα βουνά γκρεμίζονταν κατά μήκος των ακτών του Νότου του Κόσμου, από τον Ωκεανό, αναδύθηκε η αρχαία γη του Ανδρογύνου, Αυτού-Αυτής.

